

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Knaak_Richard_A-DragonRealm_2-Ledovy_drak.PDB](#)

PDB Name: Knaak_Richard_A-DragonRealm_2-L

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.9.2007

Modification Date: 16.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

LEDOVÝ DRAK

I.

Mrazivý víchř rozlehlých Severních planin rval dvěma jezdcům pláště a pokoušel se připravit je o jedinou skutečnou ochranu. Jeden z nich větru nevěnoval pozornost, i když mu chvílemi hrozilo, že ho shodí z koňského hřbetu. Druhý jezdec, který byl stejně jako jeho společník zahalený do pláště, se čas od času podíval na prvního, jako by na něco čekal. Brzy však obracel pohled zpátky k nekonečnému bílému světu před nimi - a obzvláště k rozeklanému, zrádnému pásu ledu pokrytých štítů na obzoru.

Pobídl koně vpřed, věděl, že pokud dokáže přesvědčit své zvíře, druhé ho bude následovat. Pobízením však zrychlil jen nepatrně; koně už toho hodně vytrpěli, ve skutečnosti to byli poslední z původních šesti, se kterými vyrazili.

Pomalý krok ho hněval, věděl však, že nemá na vybranou. Zvířata, po kterých toužil, by byla zahynula dávno předtím, zima na Severních planinách by na ně měla ještě zřetelnější účinky než na koně, na kterých oba jeli.

Už mu bylo špatně ze zimy, špatně ze sněhu a ledu - měl však na vybranou? Ostatní bojovali mezi sebou nebo - a to bylo horší - byli mrtví či se z nich stali zrádci, což bylo v jeho očích totéž. Rozhněvaně zasyčel a zneklidnil tak oba koně. Nějakou chvíli mu trvalo, než je utišil. Jeho společník jen nadskakoval na hřbetě svého zvířete, jinak se ani nepohnul. Stejně to nebylo třeba. Měl nohy přivázané ke koni. Bylo to nezbytné.

Jeli dál a jak se dostávali blíž a blíž k horám, změnil se jezdcův hněv v nejistotu. Kdo ví, jestli tu

doopravdy získá spojení. Těhle zemi vládl největší zastánce tradic jeho druhu a tyto tradice byly v rozporu s jezdcovými vlastními touhami, jmenovitě s touhou osobně vládnout vlastnímu i ostatním druhům. Podle zákonů, kterými se řídilo narození jeho druhu, byl nezpůsobit. Měl by být spokojený jako otcův vojevůdce a vévoda vládnoucí klanu, ale nebyl. Věděl, že ovládá větší, mnohem větší moc než mnoho z otcových bratrů.

Jenže kvůli několika značkám...

Závěj před ním se zvedla a stále rostla.

Tyčila se nad ním i jeho společníkem a zakrývala výhled na krajinu.

Závěj jim ukázala oči, bledé, ledově modré oči - a strašlivé spáry uzpůsobené k hrabání ve zmrzlé půdě, spáry, které by snadno rozervaly měkké maso.

První ze stráží toho, koho hledal.

Zdálo se, že teď má dvě možnosti - zabít strážce, nebo být zabít - a ani jedna z nich nebyla příliš rozumná.

Koně se začali otáčet a vzpínat. Jen jezdcova obratnost zabránila zvířeti, aby ho neshodilo, a jen provaz, který oba koně poutal k sobě, zabránil tomu, aby nepřišel o společníka. Druhý jezdec se kymácel dopředu a dozadu jako nějaká hračka, ale měl k sedlu přivázané i ruce, takže se nemohl naklonit příliš. Vedoucí jezdec zvedl ruku a sevřel ji v pěst. Samozřejmě nemohl dovolit, aby kdokoliv z nich zemřel, což znamenalo, že musí strážce zastavit. Začal si cosi šeptat. Věděl, že odvrácení a tím spíš zničení tohoto tvora bude vyžadovat mocné kouzlo. „Zadrž.“

Černokněžník se zarazil a zastavil, ale magický útok nezrušil. Zahleděl se skrz chumelenici, kterou způsobil strážce, když se zvedal a konečně si všiml postavy vpravo před sebou. Mág zamrkal. Postava k němu toporně vykročila, v jedné ruce hůl, kterou očividně ovládala ohromnou sněžnou obludu. Na konci hole pulsoval modrý drahokam. Tvor, který hůl držel, nebyl člověk.

„Jsi na území Ledového draka.“ Hlas měl lhostejný, připomínající zvířetný sních. Bylo na něm něco divného, co nebylo možné určit, protože nebyl k čaroději dost blízko. „Zatím jsi nezemřel díky jediné věci... a to díky tomu, že jsi jedním z pánových příbuzných, že, draku?“

První jezdec zvedl ruku a stáhl si kápi. Tím odhalil dračí přílbu, která měla být patrná, ať už kapuci měl, nebo ne. Kouzelný plášť, který ji ukrýval, mu umožnil cestovat zeměmi lidí, ale teď už ho nepotřeboval.

„Víš, kdo jsem, sluho. Víš, že mne tvůj pán přijme.“

„To záleží na Ledovém drakovi.“ Ohnivý drak zasyčel: „Řekni mu, že vévoda Toma čeká!“ Na podivně vyhlížejícího služebníka neudělalo toto prohlášení žádný dojem. Toma si ho přimhouřenýma očima prohlédl - a vzápětí je doširoka otevřel, protože poznal tvorovu pravou podstatu. Tomův odhad síly Ledového draka stoupl a nepříjemný strach z dračího krále, který předtím bezpečně zatlačil do koutku mysli, přetekl přes mentální bariéry. Nekromant!

Sluha se otočil. Bylo to stvoření ledu, karikatura člověka. Ještě děsivější bylo, že základní prvek, kostru toho tvora, tvořila zmrzlá postava. Tělo - ať už to byl člověk, drak, elf nebo nějaká jiná podobná bytost - nebylo možné rozeznat. Pohybovalo se uvnitř ledového tvora jako zvrácená loutka. Noha hýbala nohou, paže paží, hlava hlavou. Vypadalo to, jako by někdo užíval oblečení, které ho úplně zahaluje - až na to, že v tomto případě někoho užívalo oblečení. Toma přemýšlel, co se tu během měsíců, které uplynuly od jeho útěku a souboje mezi dvěma lidskými čaroději, těmi prokletými Bedlami, stalo.

Myšlenka na Bedlami, Azrana a Cabea, upevnila drakovo rozhodnutí. Věděl, že Cabe zvítězil a mezi dračími králi vládne zmatek. Černý byl v odloučení na svém panství, v Lochivaru, a Šedé mlhy, které pokrývaly jeho zem, byly tak tenké, až se mluvilo o tom, že byl s konečnou platností poražen.

Služebník zvedl hůl směrem k monstru, které zůstávalo od chvíle, kdy se vztyčilo, tiché a nehybné.

Špička hole mířila na místo, kde podle Tomova odhadu mohl mít netvor hlavu.

Kolos začal znovu klesat do sněhu a ledu. Oba koně zpanikařili a draci je stěží ovládali. Vévoda Toma musel zvednout ruku a načrtnout do vzduchu jakýsi obrazec. Koně se uklidnili.

Sluha se otočil k návštěvníkům a ukázal na Tomova společníka: „A co on? Také si přeje navštívit mého pána?“

„Nepřeje si nic,“ řekl Toma a přitáhl druhého koně k sobě. Pak natáhl ruku, sevřel kápi svého společníka a stáhl ji tak, že bylo možné prohlédnout si tvář a barvu druhého draka. „Nedokáže si přát ani

to nejmenší. Je to však přesto pán tvého vládce, pán tvého lorda, král králů a bude se s ním podle toho nakládat a pečovat o něj, dokud se neuzdraví. Je to povinnost tvého pána!“

Zlatý drak, který byl až na výšku a barvu skoro stejný jako Toma, nepřítomně zíral před sebe. Z levého koutku mu ukápla slina a rozeklaný jazyk čas od času vystřelil z úst. Nevrátil se do dračí podoby, možná ani nemohl, a tak vévoda Toma také zůstal v podobě zpola lidského válečníka. Stáli tu dva rytíři v šupinatém brnění, s přilbami ozdobenými dračími tvářemi, jejich skutečnými tvářemi. Zevnitř přilby hleděly ven krvavě rudé oči. Ačkoliv měli zbroj mnohem pevnější než jakékoliv obvyklé brnění, nebyl to oblek, ale jejich vlastní kůže. Jejich předkové si kdysi dokázali přisvojit lidskou podobu a trvalé kontakty s lidmi i výhody, které jim skýtala, způsobily, že se ji naučili přijímat už od narození. Stala se jim stejně přirozenou jako dýchání.

Sluha Ledového draka krátce sklonil hlavu ke králi králů, ať s uznáním nebo výsměchem jeho svrchovanosti. Toma hlasitě zasyčel.

„V pořádku? Smíme jít dál, nebo se tu máme utábořit a počkat na jaro?“ Do Severních planin nepřišlo jaro už od dob před vládou dračích králů. Země teď byla pohřbená pod věčným pláštěm sněhu a ledu. Tvor ustoupil stranou a ukázal holí na horu, ke které předtím draci mířili: „Můj pán ví o vaší přítomnosti. Přichází, aby se s vámi setkal. Zdálo se, že tohle na sluhu konečně udělalo dojem. „Nevyšel na povrch od té chvíle, kdy se vrátil z poslední Rady králů.“

Povrch?

Zvedl se ledový vítr, a než si Toma stačil přetáhnout kapuci zpět přes hlavu, vytrvalá potíž se proměnila ve vyjící, bouřlivou, divokou smršť. Zima, která už tak byla pro ohnivého draka únavně nepříjemná, se proměnila ve skutečně ochromující mráz a hrozilo, že tělesná teplota obou jezdců klesne pod bezpečné minimum. Nebylo vidět ani na krok, Toma viděl jen sních. Jenom díky provazu věděl, že otcův kuň zůstal blízko.

Před nimi se zastavilo cosi velmi velkého. Toma posílil krotící kouzlo, které vložil na koně.

„Zdravím tě, vévodo Tomo, potomku mého bratra, mého krále. Můj dům je tobě i našemu vládci otevřen.“

Vítr se uklidnil, i když ne natolik jako předtím. Viditelnost se zlepšila tak, že ohnivý drak mohl spatřit svého hostitele. A uviděl další překvapení.

Ledový drak se vztyčil, křídla roztažená, chřtán doširoka otevřený. Byl veliký, na délku dokonce větší než Zlatý. Tohle nebyl ten Ledový drak, který navštívil krále králů těsně předtím, než zavládl chaos. Byl to tvor ve všech ohledech mnohem děsivější než kterýkoliv z jeho prapodivných sluhů. Ledový drak byl hubený, až vychrtlý tak, že se mu dala spočítat žebra, sám mohl být něčím, co vstalo z mrtvých. Dokonce i oči, které se neustále měnily z mrtvolně bílých v ledově modré, vypadaly, jako by měly na život jiná měřítko. Hlavu měl dlouhou a hubenou a z chřtánu pravidelně chrlil oblaka ledového vzduchu.

Během měsíců, které uplynuly od posledního setkání, se pán Severních planin od základu změnil. Tohle nebyl dračí král, kterého Toma čekal, a skoro jistě to nebyl ani ten, o kterého by stál.

Na ústup už ale bylo pozdě a ohnivý drak by necouvl, ani kdyby chtěl. Tenhle tvor byl největší nadějí na otcovo uzdravení a tím i pro Tomův sen o vládě zpoza trůnu. Otázkou teď bylo, nakolik jsou si ještě jeho cíle a cíle Ledového draka podobné.

Jinovatku pokrytý obr roztáhl ledem potažená křídla a usmál se tak, jak se dračí král usmívá na své bezvýznamné příbuzné. Jako by však za tím úsměvem nebyl žádný cit. Vůbec žádný.

„Čekám na tebe,“ řekl konečně Ledový drak.

II.

V jeho hrůzou zasažených očích vypadala čepel dvakrát delší než dospělý muž. Od jílce se kroutily ven dva rohy, podobné beraním, a dodávaly meči ďábelský vzhled. Zbrani říkali Rohaté ostří, byla výtvořem šíleného čaroděje Azrana Bedlama a byla ďábelská. Cabe to věděl až moc dobře, protože ten meč nejen sám použil, ale zároveň byl Azranův syn.

„Tvá krev je moje,“ zasyčela postava, která teď měla Azranovu hračku. Bez obtíží kráčela k mladému

mágovi, který v panice nemohl najít pevnou půdu pod nohama. Cabe klopýtal pryč od mohutné, ozbrojené postavy a pokoušel se vybavit si kouzlo, pokoušel se najít cestu z mrtvé, vysušené hliněné krajiny nazývané Pustiny. Nemohl říct, jak dlouho běžel. Nakonec ho nepřítel dostihl.

Jeho pronásledovatel se výsměšně zasmál. Jedinou částí obličeje, nepohrbenou v šerých hlubinách pod dračí přilbou, byly planoucí rudé oči. Byla to falešná přilba, protože tvář pod ní patřila pronásledovateli méně než umně zdobená dračí hlava, kterou představovala. Dokonce i teď svítící oči zasazené v plazi hlavě přihlížely s rostoucím tušením.

Byl to drak, jeden z těch tvorů, kteří vládli zemím známým dohromady i jednotlivě jako Dračí říše. Co víc, byl to jeden z vůdců mezi těmi, kdo vládli - a nyní se rozhodl věnovat tomuto člověku osobní pozornost. Podobných dračích vůdců bylo jen tucet a tenhle by nazval svým pánem jen jediného z nich Cabe byl sám, vydaný na milost dračímu králi.

Něco ho chytilo za nohu a Cabe se zřítíl na staletí starou, jako kámen tvrdou zem. Když na okamžik otočil tvář k neúprosnému slunci, oslepilo ho. Jakmile vzápětí znovu prohlédl, uviděl, co ho strhlo k zemi. Ruka. Mohutná ruka se spáry, která se vynořila přímo ze země. Dokonce i teď ho odmítala pustit. Cabe se zmítal a bojoval a až po několika vteřinách si vzpomněl na větší hrozbu. Vybavil si ji, až když na něj dopadl jediný stín široko daleko, a to už bylo málem pozdě.

„Tvá krev je moje,“ opakoval dračí král se spokojeným syčením. Byl stejně světle hnědý jako vyschlá zem pod ním a Cabeovi to nedávalo smysl.

Démonický meč zasvištěl dolů - a jen o vlásek minul mladého čaroděje, který se navzdory ruce, držící ho za komik, odkutálel stranou.

Nový úhel pohledu mu odhalil obličej s dlouhým čenichem a úzkýma, krutýma očima. Tvor připomínal pásowce - ale žádný pásowec není takhle velký. Netvor houkl a vynořil se zpod hlíny. Objevilo se tělo vyšší a statnější než lidské, s mohutnými rukama se spáry, stejnými jako měla ta, která Cabea držela za komik

„Mám je nechat, ať ti utrhají úd po údu?“, zeptal se sladce dračí král. „Nebo dáš přednost polibku téhle čepele, Cabe Bedlame?“

Cabe se pokoušel vzpomenout si na kouzlo, ale znovu selhal. Così přestříhlo vlákna k jeho moci. Byl bezmocný a neozbrojený. Ale proč?

V mysli se mu náhle objevil obraz - obraz nenávisti a strachu. Obraz otce, Azrana. Vypadal tak, jak ho Cabe viděl naposledy, pohledný muž s upravenou brádkou a vlasy přesně z poloviny stříbrnými, jako by si jednu polovinu hlavy nabarvil Stříbro bylo znamením lidského čaroděje a Cabe měl podobné znamení ve vlasech také, široký pruh, který vypadal, jako že se chystá pohltnout tmavou barvu zbytku jeho vlasů.

„Nechtěl jsi být můj, synu; budeš tedy jejich.“ Azran se laskavě usmál, ale jen proto, že byl velice, velice šílený.

Quel, který se vynořil ze země, mu jakoby na rozkaz sevřel zápěstí. Cabe se snažil vytrhnout, ale tvor byl strašlivě silný.

Slyšel skřipavý dech dračího krále a slunce mu podruhé zastínila postava ve zbroji. Dračí vládce na něj plívl meč připravený ke smrtící ráně. „Tvou sssmrti přivedu sssvé klany zpět k životu!“

Cabe nevěřicně zavrtěl hlavou. Věděl, který z dračích králů teď nad ním stojí ten, který to rozhodně nemohl být.

„Ty jsi mrtvý!“

Hnědý drak, vládce Pustin, se zasmál - a ponořil Rohaté ostří

Cabeovi do prsou...

„Nee!“

Cabe se s trhnutím probudil ze snu a zjistil, že hledí přímo do nelidských očí jiného draka. Znovu vykřikl.

Drak se příkrčil a utekl z dohledu tak rychle, jak jen mu to čtyři nohy umožnily.

Odevšad zazářilo světlo a zalilo místnost jasně. Zablýskotal zelený, kožnatý ocas, mizící pootevřenými dveřmi. Rameno mu sevřela nějaká ruka. Stěží potlačil třetí výkřik.

Nad ním se skláněla Gwen, s dlouhými, až na výrazný stříbrný pruh, ohnivě rudými vlasy. I v šeru si okamžitě všiml smaragdových očí. Snažila se ho uklidnit. Na okamžik se podívil, jak dokáže být stále tak

dokonalá. Nebylo to jen díky její magii, která byla svým způsobem silnější než jeho a rozhodně lépe zvládnutá.

„Bylo to jedno z drácat, Cabe. Je to v pořádku. Ten chudáček musel utéct Nejspíš prokousal mříž.“ Přesunula se tak, aby byla před ním, takže viděl, že si vyčarovala šaty v barvě lesní zelené. Říkali jí Jantarová paní, protože ji Cabeův otec o několik generací dříve uvěznil v jantaru, ale mohli jí říkat i Zelená paní nebo Lesní paní, tak měla ráda přírodu a barvu, která ji nejlépe zpodobňovala.

Rychlým gestem zavřela dveře. Tentokrát by k jejich otevření bylo třeba něčeho víc než jenom ťuknutí zvědavého mladého draka.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou, aby si ji vyčistil i aby opravil mylné vysvětlení svého výkřiku. Opakoval si, že tohle nejsou Pustiny. Je to pokoj v paláci Gryfa, vládce Penacles, města vědění, které se nachází v jihovýchodní části dračích říší. On a Gwen, Gryfovi přátelé a spojenci, tady byli jako jeho hosté.

„Kvůli tomu jsem nevykřikl - aspoň ne poprvé. Já...“ Jak popsat, o čem se mu zdálo? Odvážil se toho? Gwen také trpěla rukama Azrana i dračích králů; jenže tenhle druh snů, které měl v poslední době - sny, v nichž byl bezmocný, zbavený svých schopností, - mohl znamenat, že se ho zmocňuje stejné šílenství jako jeho otce. Porozumí tomu?

Dračí králové. Vzpomněl si na toho, o kterém se mu zdálo, a znovu se otrásl. Plazi se teď pokoušeli vybojovat na lidské havěti zpět svou kdysi ohromnou moc. Ačkoliv měli dřív absolutní vládu, inteligentních draků bylo vždycky málo, a proto lidem dovolili a snad je i naučili obchodovat a obdělávat půdu. Od té chvíle nebylo možné rozvoj mladší rasy zastavit. Dračí králové si příliš pozdě uvědomili, že vyučili své vlastní nástupce; jenže draci neměli v úmyslu vzdát se vlády bez boje. Nebýt toho, že jich bylo málo, a dokonce lidi potřebovali, byli by plazi páni zahájili vyhlazovací válku už dávno. Jediné, co drželo lidi na uzdě, byla neuvěřitelná ničivá moc draků, která víc než vyvážila jejich malý počet.

Gwen se na něho podívala, ztělesnění pozornosti a trpělivosti. Cabe se rozhodl sen zlehčit. Musí si s tím poradit sám. S předstíranou mrzutostí v hlasu řekl: „Rád bych našel něco, co by tyhle nižší draky udrželo zavřené tak dlouho, dokud nedorazíme na Panství. I jeden útěk během cesty by byl příliš a je důležité, abychom o žádného nepřišli.“

„Další sen?“ V jejím hlasu byla patrná stejná pozornost jako ve tváři. Nedělalo jí potíže prohlédnout jeho ubohý pokus o podvod a nechtěla se nechat odvést stranou.

Cabe se zamračil a prohrábl si vlasy v místech, kde stříbro, které jej i jeho lásku označovalo jako čaroděje, soupeřilo o nadvládu s tmavšími prameny. V poslední době se zdálo, že si stříbrný pruh v Cabeových vlasech žije po svém; bylo těžko říct, jak budou vypadat zítra. Někdy byly skoro úplně stříbrné, jindy převládala původní barva. Proměny začaly brzy potom, co se s Gwen před dvěma měsíci vzali. Neuměla je vysvětlit a Cabe nedokázal získat žádné informace ani ze vzpomínek arcimága Nathana, dědečka, který mu při jeho narození odkázal velkou část své duše i moci.

„Další sen, tentokrát to byl přímo epos. Byl v něm Hnědý drak, můj otec Azran a jakýsi quel. Chyběl už jenom Shade.“

„Shade?“ Nakrčila obočí a Cabe si pomyslel, že to umí moc hezky. To by mohlo být ono. Možná ten prokletý čaroděj bez tváře utekl z toho místa, kam ho podle Gryfa Temný kůň odnesl.“

„To si nemyslím. Temný kůň byl mocný démon a jestli někdo dokáže uvěznit Shadea v Nicotě, je to on.“

„Příliš tomu netvorovi důvěřuješ.“

Povzdech si. Nechtěl se nechat znovu zatahnout do marné hádky, jaké vždycky mívali ohledně těch dvou. Temný kůň i Shade představovali pro Cabea jedinečné, tragické postavy. Temný kůň byl černý hřebec, část samotné Nicoty. Shade byl černokněžník, který byl kdysi dávno příliš hrabivý; pokusil se spojit „dobrý“ i „zlý“ aspekt moci, dvě protichůdné složky přirozenosti, ale místo toho se stal figurkou ve hře obou sil, nesmrtelným, který během jednoho života sloužil dobru a během příštího odpornému zlu. V každém vtělení se snažil kletbu zlomit. Proto se v jednom mocném kouzlu pokusil použít Cabea jako kanál; zachránil ho Temný kůň, kterého to však stálo svobodu. Smutné bylo, že Shade a démon byli v Shadeových radostnějších životech nejlepšimi přáteli.

„Shade to není,“ usoudil nakonec Cabe, „a než navrhoneš Tomu, musím říct, že pochybuji, že by to byl jeho styl. Myslím, že to je otázka toho, čím jsem - čarodějem, mágem nebo čím vlastně. Pořád je to pro mě příliš nové, o nic víc nejde. Občas se mi vrací strach. Víš, jaké to je, být sebejistý jako - jako byl

Nathan, Pán draků - a pak se uprostřed víru událostí najednou vrátit ke svému nevycvičenému já?“ Tak. Řekl to. Vrátily se mu pochyby o sobě samém, sebedůvěra, kterou získal jako Nathanův dědic, se kvapem vytrácela. Cabe toužil po dnech, kdy býval obyčejným pomocníkem hostinského, dřív než ho vyhledal Hnědý drak, aby ho mohl použít jako oběť, která měla proměnit Pustiny opět v úrodné zelené louky, jakými bývaly dřív.

Gwen se k němu naklonila a letmo ho políbila. „Vím, jaké to je. I já mám strach. Viděla jsem strach, když se Nathan dozvěděl, že mu mladší syn Azran zabil staršího. Poznávala jsem strach během výcviku i během celé dlouhé Války o změnu před sto lety, až do dne, kdy mě ten zatracený Azran uvěznil v jantarovém vězení. Ještě teď ho cítím. Když přestaneš pochybovat o své moci, obvykle se dopustíš osudné chyby. Věř tomu, manželi.“

Doléhaly k nim výkřiky mužů a žen a Cabe si uvědomil, že už je slyší nějakou dobu. Nebyl to křik lidí bojujících nebo napadených, ale spíš kletby těch, kdo se pokoušeli zahnat vyděšeného nižšího draka zpátky do ohrady.

„Opravdu to musíme udělat?“ Myšlenka na to, co je čeká zítra, byla skoro stejně děsivá jako noční můry.

Gwen se na něj podívala pohledem, který nestrpěl odpor. „Gryf složil Zelenému drakovi přísahu a my dva jsme ti nejlepší, kdo může dohlédnout na její dodržení. Až si budeme jistí, že dokážeme udržet vévodu Tomu a zbývající dračí krále v bezpečné vzdálenosti, můžeme je přesunout kamkoliv jinam. Právě teď je Panství pro mláďata Zlatého draka tím nejlepším místem. A kromě toho si myslím, že Gryf má dost starostí i bez dračích králů.“

Výkřiky utichly, svěhlavý drak byl znovu pod kontrolou chovatelů. Cabe přemýšlel, jak jsou na tom ostatní. Mezi mláďaty bylo sedm vyšších draků, druhu, z něhož pocházeli dračí králové. To byli inteligentní draci, podle mínění mnohých skuteční nepřátelé. Vyverny, nižší draci a podobní byli jen zvířata, i když smrtelně nebezpečná.

Neměl z dračat velkou radost, ale nemohl je nechat osudu. Zelený drak, vládce Dagorského lesa a jediný král, který zatím uzavřel s lidmi mír, chtěl, aby je vychovali tak lidsky, jak je to jen možné. Gryf, pán Penacles, s ním částečně souhlasil, ale jen pokud se mláďatům dostane i příslušné výuky od jejich vlastního druhu. Tento požadavek plazího krále překvapil a potěšil. Pokud Cabe věděl, Gryf toho o svém původu a druhu věděl jen málo nebo vůbec nic a byl pevně rozhodnutý, že se draci musí učit nejen o lidském, ale i o vlastním dědictví. Byl to veliký experiment, musel však uspět, pokud měly jejich země žít v míru.

Cabeovi a Gwen mezitím připadl úkol starat se o ně. Gryf vítal jejich moc v boji o osvobození lidí, kteří nebyli jeho vlastním druhem, a věděl také, jak důležitý je tento dlouhodobý projekt a kdo je nejlépe připravený na případné nebezpečí. Dokud Toma žije, je tu možnost že se mu mláďata dostanou do drápů a přetáhne je na svou stranu. Dva čarodějové nebudou jen hlídat malé děti. Jestli je Zlatý drak mrtvý nebo zemře, jedinou Tomovou nadějí bude posadit na trůn dračího císaře novou loutku... Měli tady tři možné loutky.

„Cabe?“

„Hm?“ Neuvedomil si, že ji neposlouchal. „Každopádně to můžeš považovat za zkoušku, než to přijde doopravdy.“

Zmateně si prohlížel její tvář. Mazaně se usmívala. „Jakou zkoušku?“

„Hlupáčku.“ Usadila se vedle něj. „Jaké to bude, až budeme mít vlastní děti.“

Při pohledu na jeho obličej se Gwen tiše zasmála. I když díky vlastnostem jantarového vězení, ve kterém byla dřív uvězněná, vypadal fyzicky starší než ona, existovalo mnoho záležitostí, v nichž byl ještě naivní. To byla jedna z věcí, které na něm měla nejraději. Jedna z věcí, kterými se lišil od její první lásky, Nathana Bedlama. Čarodějka mu položila prst na rty, aby ho umlčela: „Už žádné řeči. Běž si znovu lehnout. Zítra, až karavana vyrazí na cestu, budeš mít spoustu času na přemýšlení.“

Usmál se a nečekaně natáhl ruce. Vzal její hlavu do dlaní a zamířil svými ústy k jejím. Zatímco se líbali, Gwen zhasla světlo.

Penacles bylo zřejmě největší lidské město v dračí říši, i když mu lidé nevládli. Odnepaměti zde v neměnné poslušnosti panovali dračí králové, jejichž znamením byla nachová barva. Vždycky tady byl

nějaký Nachový drak a věřilo se, že to tak zůstane navěky. Páni draků a žoldněř nelidského původu, nazývaný Gryf, to nakonec dokázali změnit a právě Gryf teď vládl místu známému jako město vědění. Díky jeho úsilí bylo Penacles na vzestupu, avšak kvůli tomuto úspěchu ho zároveň pečlivě sledovali napjatí, rozhněvaní dračí králové. Stále se ještě nevzpamatovali z Války o změnu, kterou vybojovali s lidskými čaroději, ale sledovali ho. A vyčkávali. Vyčkávali, dokud vévoda Toma z vlastních důvodů znovu nerozšířil nepřátelství mezi oběma druhy. Teď nebyli bezpeční dokonce ani dříve nedotknutelní kupci, kteří jednali s draky i s lidmi.

To však byla jen jedna z jeho mnoha starostí. Gryf, na naléhání svého zástupce generála Toose stále doprovázený strážemi, důstojně vykročil k místu, kde Cabe a Gwen dohlíželi na poslední věci, které zbývalo zabalit. Pohled na ty dva mu zarážejícím způsobem připomínal pohled na čarodějkou a její první lásku, Nathana Bedlama. Chlapec (Gryf mohl považovat za chlapce každého, komu bylo méně než zhruba dvě stě let) se tak podobal svému dědečkovi, že lvího ptáka často lákalo zavolat na něj jeho jménem. Ve skutečnosti mu v takovém oslovení bránil strach, že by Cabe odpověděl. Něco z Nathana v jeho vnukovi doopravdy žilo, a i když to Gryf nedokázal popsat, věděl, že to tam je.

Hlavy na nádvoří se otočily. Gryf byl impozantní tvor, byl totiž tím, co říkalo jeho jméno. Oblečený ve splývavém oděvu, ušitým tak, aby nepřekážel jeho podivuhodným reflexům, vypadal od krku dolů skoro jako člověk, až na bílé ruce s drápy, připomínajícími ptačí pařáty, a nohy, které se velmi podobaly lvím. Hbité pohyby nezpůsobila jen léta, kdy bojoval jako žoldněř, ale i to, že byl v srdci dravec, stejně jako kruté stvoření, jehož jméno i vzhled nesl. Každý krok byl výzvou těm kolem, kdo by se mu snad odvážili postavit.

Veškerou pozornost však přitahovala jeho hlava. Místo úst měl velký, ostrý zobák, který dokázal rvát maso, a místo obvyklých vlasů lví hřívu, která na krku končila peřím majestátného orla. A oči. Nebyly to ani oči dravého ptáka, ani oči člověka, ale něco mezi nimi. Když Gryf chtěl, jeho oči přiměly odvrátit zrak i nejsilnější vojáky.

Cabe a Gwen se otočili těsně předtím, než k nim došel, ať už snad proto, že s pomocí jakési schopnosti vycítili, že přichází, nebo protože kolem sebe zahlédli vyděšené obličejy. Měl dost stoupenců, ale příliš málo přátel. Pokynul strážím, aby se vzdálily, a připojil se k dvojici.

„Vidím, že už máte skoro všechno připraveno,“ řekl Gryf, zatímco si prohlížel dlouhou řadu vozů.

Cabe se ušklíbl. Navzdory tomu, co by Gryf pokládal za solidní noční spánek, vypadal unaveně. Lvího ptáka potěšilo, že u dvou čarodějů nespátřil obavy. „Už jsme dávno připravení, lorde Gryfe.“

„Pořád dokola vám opakuji, že vy dva mi nemusíte říkat lorde. Jsme přátelé. Doufám.“ Způsobem, který připomínal jeho ptačí stránku, naklonil hlavu lehce na stranu.

Gwen se na rozdíl od svého manžela zářivě usmála. Při tom pohledu změkl i Gryfův divoký výraz.

„Samozřejmě jsme tví přátelé, Gryfe. Jsme ti velice zavázáni za to, cos udělal.“

„Vy jste mně zavázáni? Zdá se, že jste vy dva zapomněli na všechnu tu práci, kterou jste tady odvedli, a teď dokonce odvážíte tenhle potěr. Já jsem zavázán vám. Pochybuji, že vám to někdy dokážu náležitě splatit.“

„Je to hloupost,“ usoudil nakonec Cabe. „Jsme tak dobří přátelé, že nikdo není nikomu zavázán.“

„To je mnohem lepší.“ Lví pták přikývl, ale do jeho mysli se vplížila nevídaná myšlenka. Možná lžou. Možná dychtí dostat se z dosahu stvůry, která vládne jejich lidským druhům.

„Děje se něco?“ Cabe položil Gryfovi ruku na rameno. Vládce se ovládl a neshodil ji.

„Nic. Nejspíš vyčerpání.“ To jsou ale hloupé myšlenky, zauvažoval. Neměl důvod přemýšlet o podobných věcech. Tyhle dva znal až moc dobře. Ohledně svých citů byli čestní.

„Měl bys víc odpočívat, Gryfe. Dokonce i ty potřebuješ spát.“ „Práce krále nemá konce.“

„Bude mít, až se složíš z nedostatku odpočinku.“ Gryf se zasmál: „Nebudu vás dál zdržovat. Slunce už je dost vysoko, vím, že chcete vyrazit.“ Podíval se ke karavaně. „Jak se dnes daří vašim svěřencům?“

Gwen ukázala na vůz, který byl kousek za jejich koňmi. Leželo v něm několik plazích postav svinutých jedna přes druhou. Jen podle barvy se dalo určit, kde jeden tvor začíná a druhý končí. Za tímto vozem byl další s podobným nákladem. „Eskapády včera v noci je unavily. Měli by dnes aspoň část cesty prospat.“

„Jestli vás konečně nechám odjet.“ Gryf vzal Jantarovou paní za ruku. Rysy se mu zkroutily a rozmazaly.

Když se znovu vykreslily, byly lidské. Podle většiny lidských měřítek by byla Gryfova nová tvář považována za docela pohlednou. Měl příhodné jestřábí rysy, takové, jaké si mladé dívky představovaly u svých hrdinů. Políbil Gwen hřbet ruky.

„Měl bych žárlit?“ zeptal se Cabe nevinně.

Čarodějka se tiše zasmála. Znělo to jako zvonky - přinejmenším dvěma mužům vedle ní. „Jestli nežárlíš, asi bych ti měla poskytnout nějaký důvod.“

„Teď bych se s vámi rozhodně měl rozloučit,“ prohlásil Gryf. Ustoupil o krok a jeho rysy se vrátily do obvyklé podoby. Gwen se na něj usmála a dovolila Cabeovi, aby jí pomohl do sedla. Potom Cabe nasedl na svého koně a převzal uzdu od dobře vycvičeného pážete, které celou tu dobu tiše čekalo poblíž.

Ti z karavany se rozloučili s přáteli a příbuznými, stojícími kolem. Cabe se nakonec podíval na Gwen a ta přikývla. Mladý čaroděj zvedl paži na znamení ostatním poutníkům a pobídl koně vpřed. Gryf jednou mávl a mlčky se za nimi díval.

Nepodaří se to, uvědomil si. Ten pokus se nepodaří. Mlád'ata by se měla vrátit k drakům. K vlastnímu druhu.

Gryf zaklel. Takhle to nemůže dopadnout! Tenhle pokus musí vyjít! Má všechny šance na úspěch - nebo ne? Cítil v sobě rostoucí nejistotu. Kupodivu se netýkala jen této záležitosti. Pokud se mýlil v úsudku ohledně mladých draků, mohl se mýlit i ohledně čehokoliv jiného.

Zachvěl se a opožděně si uvědomil, že tohle nejsou jeho myšlenky. Byl to chlad. Chlad pronikající do morku kostí, mrazící myšlenky.

Strašlivý chlad zmizel stejně rychle, jako přišel.

„Panel!“ Ke Gryfovi přispěchalo páže, sotva dvanáctileté. „Hledá vás generál Toos! On... Znělo to velmi naléhavě, Vaše Veličenstvo!“

„Ještě pár minut to vydrží.“ Počká, až karavana zmizí z dohledu. Lví pták žasl, jak je těžké se s těmi dvěma rozloučit. I po tak dlouhé době byl vládcem a zároveň cizincem, a tak ho těšila společnost těch několika blízkých přátel, které měl. A v dračí říši v poslední době vládl takový zmatek, že bylo možné, že už je třeba neuvidí.

Karavana byla dávno z dohledu, ale Gryf pořád stál a díval se za nimi. Teprve až zaslechl posla, který se vedle něj neklidně vrtěl, vzpomněl si, že jeden z jeho nejstarších přátel, ten, který ho možná znal nejlépe, pro něho má naléhavé zprávy.

Povzdech si a obrátil se na páže. Chlapec byl pochopitelně vyděšený, že je před ním. Nejspíš to taky bylo poprvé, kdy nesl vzkaz někomu tak důležitému.

„Dobrá, hochu,“ řekl co nepřátelštějším hlasem a násilně zatlačil obavy do koutku mysli. „Ukaž mi, kde je Toos, ať ho můžu postě pokárat za nerespektování pořadí velení. Koneckonců, čeká se, že on přijde za mnou, ne naopak.“

Páže se usmálo a Gryfovy obavy vypadaly alespoň na chvíli nesmyslně.

III.

Střed Dagorského lesa, kde se nacházelo Panství, ležel severozápadně od Penacles ve vzdálenosti několika dnů jízdy koňmo. S doprovodem více než třiceti lidí - Gryf trval na to, že Cabeovi a Gwen poskytne všechny druhy sloužících - se potřebný čas ztrojnásobil. Vozy byly nuceny objíždět překážky, lidé pořád něco ztráceli, a museli dokonce brát ohled i na děti. (Pokud měla být mlád'ata dračího císaře vychovávána mezi lidmi, musela porozumět i lidským dětem, a jestliže padnou zábrany mezi mladými, je tu naděje.)

Dračí mlád'ata se ostražitě rozhlížela ze svých vozů. Občas se dalo poznat, že jsou zvědavá, protože měla oči doslova dvakrát větší než obvykle. Vzrušení bylo nejsnadněji rozeznatelnou emocí. Inteligentní příslušníci dračí rasy, kteří vypadali jako bizarní dvounozí ještěři, napodobovali lidské děti, které pozorovali, a skákali nahoru a dolů, zatímco mladí nižší draci, pouhá zvířata, se zoufale kývali ze strany na stranu a celou dobu syčeli.

Jako teď.

Les náhle ožil muži. Maskovanými muži.

Všichni měli na sobě volný cestovní oděv a Cabe měl podezření, že je pod ním zbroj. Vše bylo zjevně předem naplánováno. Karavana byla více než den cesty od hranic území Penacles a v dohledu nebylo nic než další a další stromy.

„Hlupáci!“ zasykla Gwen. „Zelený drak rozhodně nebude tolerovat takovýhle útok na vlastním území!“

„Možná o něm neví. Jsme daleko od místa, které si zvolil za domov.“

Podívala se Cabeovi přímo do očí: „Vládce Dagorského lesa ví o všem, co se na jeho území děje.“

Muž, který vypadal jako vůdce bandy, pobídl koně blíž ke skupině. Ačkoliv tu byli dva čarodějové, očividně se nebál o svoje bezpečí. Byl vysoký a soudě podle postoje a způsobu, jakým všechno sledoval, byl nejspíš veteránem mnoha bitev. O moc víc se toho o něm říct nedalo, byl zahalený, aby chránil svou totožnost.

„Chceme jenom ty prokleté ještěři! Dejte nám je a ostatní můžou jít svou cestou!“

Cabe ztuhl; rozeznal cosi v tónu mužova hlasu. Byl si naprosto jistý, že mluvčí je z Mito Picy.

„No?“ Mluvčí začínal být netrpělivý.

Gwen promluvila. „Mláděta jsou pod naší ochranou a takoví jako vy je nedostanou! Odejděte, než bude pozdě!“

Několik nájezdníků se zasmálo, což nijak nerozptýlilo znepokojení, které Cabe cítil.

„Černokněžnická kouzla nám neublíží, čarodějnice. Máme tohle.“ Vytáhl z oděvu medailon a zvedl ho.

Ze své vzdálenosti Cabe rozeznal jen to, že je docela starý. Gwen tiše zalapala po dechu.

„Tyhle věcičky jsou dílem pátračů,“ zašeptala. „Pár jsem jich viděla, rozbitých a polámaných, ale jestli jich mají víc...“ Nemusela dořít myšlenku. Pátrači, ptačí předchůdci draků, po sobě zanechali nejedno tajemství, nesoucí stopy moci mnohem, mnohem větší, než měli dračí králové.

„Tak vidíte,“ znovu začala postava v kápi, „nemusíme být hodní. Nic proti vám nemáme, pokud nám nebudete dělat potíže. To by bylo špatné, když uvážíme, že jsme v přesile a vy obklíčeni.“

„Jsou ty věci opravdu tak účinné?“ zamumlal Cabe.

Jantarová paní nevrle přikývla. „Zkus proti nim vyslat kouzlo a ono se nějak pokazí. Nevím, jak by to vypadalo s připravenými kouzly, ale myslím, že by to fungovalo stejně.“

Je jediný způsob, jak to zjistit...“

Mezi nájezdníky zavládl rozruch. Vůdce se posunul v sedle:

„Měli jste dost času, abyste to zvážili. Jestli to bude nutné, vezmeme si je silou...“

„Sssáhněte na ně a nikdo z vás ssse nedožije zítřka. Vaše kosssti oberou doběla lesssní ptáci.“

Při zvuku toho hlasu nájezdníci i karavana společně nadskočili. Mluvčí se rozhlédl a našel osamělou postavu jedoucí na divoce vyhlízejícím nižším drakovi. Jízdní zvíře hladově syčelo a děsilo všechny koně kolem.

„V mém lese ani v jeho blízkosssti nejste vítáni,“ zasyčel Zelený drak. Stejně jako jeho bratři připomínal v lidské podobě ozbrojeného rytíře s velikou zdobenou dračí přilbou. Měl na sobě lesklou zelenou šupinatou zbroj (což byla ve skutečnosti jeho kůže). Žhnoucí rudé oči sledovaly shromážděné lidi. Tohle byl očividně poslední tvor, kterého tu vůdce nájezdníků čekal. Přesto, když promluvil, měl v hlasu jen nádech znepokojení: „Toto nejsou vaše země. Nad tímto územím nevládnete.“

„Máme s vládcem Penacles ssspolečnou hranici a jsem jeho ssspojencem. Když je to zapotřebí, chráním mu záda a sám bych od něj nečekal o nic méně. Pokud jde o tebe, člověče, měl bys být na východě nebo na ssseveru. Bojuj sssi se Stříbrným nebo se zbytky klanů Rudého. Vyzvi třeba Bouřného draka, ale netroufej si lovit kolem mého území. To nepřipusstím. Vyřid' to sssvému patronovi, králi Melicardovi.“

„Melicard?“ zašeptal Cabe Gwen.

„Dohady, nic víc. Říká se, že je podporuje. Nenávidí draky stejně jako oni. Vzpomeň si, že právě Tomův bratr ze stejného hnízda, ten sadista Kyrg, přivedl Melicardova otce Renneka k šílenství.“

Cabe si onu událost vybavil a pomalu přikývl: „Rennek si myslel, že i on nakonec skončí jako součást Kyrgovy večere.“

Mluvčí v kápi se rozesmál. Člověk si skoro mohl představit úšklebek pod maskou: „Nemůžeš proti nám

nic podniknout. Tyhle věcičky tvou moc ztlumí. Vím, jak je použít. Nemůžeš se dokonce ani proměnit do své dračí podoby.“

Zeleného draka ta novina nevyvedla z míry. Pomalu sáhl do vaku u sedla a cosi vyndal: „Chceš srovnávat svoje zlomky ptačí magie s mými, ubožáku?“

Vládce Dagorského lesa něco podržel v drápech a vydal pár zvuků podobných odhodlanému křiku havrana.

Vůdce nájezdníků vyjekl a vzápětí se zoufale pokoušel strhnout si medailon z krku a zahodit ho. Byla to však ztráta času. Všichni se dívali, jak se medailon rozpadá, až zůstal jenom řetěz. Postava v kápi si ho rychle sundala a odmrštila ho tak daleko, jak jen to šlo.

„Neudržel jsem si vládu nad svým panssstvím tak dlouho jen tak pro nic za nic. Myslíš si snad, že moji bratři schvalovali svobodu, kterou měli lidé v mých zemích? Ty výsady byly tvrdě vybojované - a myslím to dossslova.“ Zelený drak vrátil předmět do sedlové brašny. „Okamžitě odjeďte a zapomeneme na to, co se ssstalo. Sloužíte i mému cíli, ale jenom do určitého bodu. Ujist’uji vás, že mám v rukávu další triky, když na to přijde.“

Vetřelci se podívali po svém vůdci, který postupně přejel očima od dračího krále ke dvěma mágům a k vozu, odkud je s rozčileným zaujetím sledovala dračí mlád’ata. Nakonec se obrátil zpátky k Zelenému drakovi: „Jestli opustí vaše území, najdeme si je.“

„Vedete válku sss Radou, ne s mlád’aty.“ Zelený drak se nadechl. Když znovu promluvil, zněla jeho slova odměřeně a syčivý přízvuk jeho druhu byl stěží postřehnutelný: „Teď běžte. Nebo snad chcete ještě vyzkoušet ty svoje cetky proti dospělému drakovi? Buďte si jistí, že vás mám i teď pod dohledem. A bude to tak, dokud se neujistím, že jste odešli. Už nikdy se nevracejte bez pozvání - pochybuji však, že ho někdy dostanete.“

Mluvčí zaváhal a nakonec poraženě přikývl a dal mužům signál k ústupu. Nájezdníci zdráhavě odjížděli, velitel jako poslední. Zdálo se, že většinu času strávil sledováním dvou čarodějů, jako by to byli zrádci vlastního druhu. Když poslední z jeho mužů zmizeli v lese, zamířil za nimi.

Pán Dagorského lesa zasyčel, ale tentokrát spokojeně. „Hlupáci jsou v poslední době jako utržení ze řetězu. Dossstali se tak daleko do pohraničního území jenom proto, že jsem byl nucen pokárat jednoho z mých vlastních, který plánoval vzít vám mlád’ata těsssně před tím, než se dostanete k Panství.“

„Váš vlastní klan?“ Gwen zjevně užasla.

„Draci zůstanou draky ssstejně jako lidé zůstanou lidmi. Poradil jsem si sss ním stejně jako jsem sss poradil s tímhle. Navrhuji, abyste zbytek cesty jeli těsně za mnou. Pokud vás povedu tajnými lesními ssstezkami, ušetříme čas.“

„Pane...“

„Ano, Cabe Bedlame?“ Ostře zdůraznil příjmení. Zelený drak si stále pamatoval Nathana a Pány draků, skupinu čarodějů, kteří s králi bojovali ve Válce o změnu, a i když nakonec prohráli, omezili dračí moc na současnou úroveň.

„Ten disk...“

„Tohle?“ Ruka s drápy odhalila dotyčný předmět. „Měl jsem mnoho příležitostí sssbírat a studovat artefakty našich předchůdců. Lady Gwendolyn není první, kdo si dělá nárok na Panssství. Od té doby, kdy ho pátrači v časech úpadku opustili, bylo domovem nejednomu tvorů. A věřím, že sssklepení mohou být dokonce ještě staršího data.“

Pátrači plánovali dobře - možná až příliš dobře. Tlumiče, jaké měli s sebou tihle nájezdníci, jsou ssskvělé výtvořky, ale jako všechna magie pátračů byly vytvořeny s myšlenkami na možná protiopatření. Věřím, že právě to vedlo k jejich pádu. Až příliš dobře plánovali a někdo toho využil.“

Zelený drak pobídl svého nižšího draka a vyjel před skupinu. Když je míjel, zašeptala Gwen Cabeovi do ucha: „Zjistíš, že pátrači jsou jeho oblíbený projekt. Právě z tohoto důvodu původně ochotně jednal s Nathanem. Oba chtěli vědět, jak mohla tak mocná rasa tak rychle upadnout.“

„Jako quelové?“

Přikývla: „Tyhle země viděly vládnout mnoho ras. Každá prošla svým cyklem a zdá se, že brzy nadejde čas lidí. Nathan nechtěl, abychom upadli jako ostatní, a Zelený drak si přál uchránit co nejvíc zvyků svého lidu. K prospěchu obou ras odložili rozpory stranou.“

Vzhledem k příběhům, které Cabe slyšel, podobné vysvětlení nečekal, ale v jeho vzpomínkách, které byly částečně i Nathanovy, znělo pravdivě. Uvědomil si, že má v hlavě zasuté jisté znalosti o pátračích, ale bylo to jako pokoušet se najít cestu hustou mlhou. Nedokázal v minulosti vyhrabat nic konkrétního. Mlád'ata byla mimořádně rozrušená. Přítomnost Zeleného draka pro ně byla něčím novým - celý svůj krátký život strávila buď pod ochrannými křídly velikých dračic, které hlídaly líheň, nebo pod nedůvěřivými pohledy lidí. Nikdy takto zblízka neviděla dospělého samce svého druhu, ale když viděla příbuzného, poznala ho.

Jedno z královských mlád'at, to, které Cabe považoval za nejstarší, se troufale zvedlo na zadní. Obličej mělo jakoby zkrácený, méně podobný zvířeti a více člověku. I ocas byl zakrnělý.

Učí se, uvědomil si mladý čaroděj. Začíná se proměňovat z dračí podoby do lidské. K nastartování toho procesu potřebovalo jen příklad.

Jedno je povede a ostatní je budou brzy následovat. Nejprve další dvě královská mlád'ata, potom jejich neoznačení bratři -ze kterých budou vévodové nebo bojovníci své rasy - a nakonec jediná samička (Gwen ho ujist'ovala, že je to skutečně samice; nechtěl to zkoumat příliš zblízka). Samičce to potrvá déle, ale není to její chyba. Dračice měly jiný metabolismus, a i když jí to potrvá mnohem déle, její lidská podoba bude téměř dokonalá. A možná víc než dokonalá; Cabe si vzpomněl, jak se málem stal kořistí třech takových čarodějek, které dřív bydlely přímo na místě, kam teď mířili.

Netěšil se na budoucnost, pokud šlo o draky. Věděl, že dračí králové teď mlčí, ale ještě se nevzdali.

Cabe přivedl koně co nejbližší k dračímu vládci: „Proč jste ty jezdce nezničil, když jste měl příležitost? Můžou se rozhodnout nedbat vašeho varování.“

Oči Zeleného draka se stáhly do velikosti dvou rudých špendlíkových hlaviček: „Bylo jich hodně, a tak byla příliš velká možnost, že ssse něco stane mlád'atům. Dobrá střela nějakého lučištníka by mohla zabít následníka dračího trůnu. Zvolil jsem nejlepší možnost, jak ssse tomu vyhnout. Jestli to zkusí znovu, pak propadnou životem. Ale tentokrát ještě ne.“

Cabe spokojeně zpomalil koně, až se znovu ocitl u Gwen. Zbytek karavany se znovu pomalu plahočil vpřed. Díky slovům dračího krále ohledně očí, které na ně dohlížejí, si nejeden člověk nedokázal pomoci a čas od času se rozhlížel kolem sebe. Navzdory obnovené ostražitosti si však nikdo, dokonce ani Zelený drak, který se pyšnil svými schopnostmi, nevšiml osamělé postavy hřadující vysoko ve větvích. Nebyla to vyverna, ale ptačí tvor, který všechno pozoroval s domýšlivým výrazem.

Zelený drak se nemýlil, když říkal, že pátrači tvořili už s vidinou protiopatření. Přihlížející měl jednu z takových věcí u sebe a pečlivě ji ukrýval před čaroději a draky dole.

Pozorovatel počkal, až se karavana ztratila z dohledu, a pak se konečně pohnul. Pátrač tiše a hbitě rozepjal křídla a vylétl vzhůru k nebesům, směrem k severovýchodu.

Gryf byl ve svých komnatách sám, tiše seděl a přemýšlel o spoustě roztržštěných záležitostech, o které se zajímal. Obracel v duchu kousky skládačky jako někdo, kdo skládá puzzle, a pokoušel se zjistit, jestli do sebe nezapadnou. Takovým způsobem vládl městu. Tímto způsobem porozuměl více věcem než při stovkách setkání s nejrůznějšími ministry, kdy musel podle protokolu předstírat, že je poslouchá. Pochyboval, že by mu kterýkoliv z nich dokázal pomoci být s jediným z problémů, o kterých teď uvažoval.

Sluha mu přinesl pohár červeného vína. Aby se mohl napít a celý se přitom nepolil, jeho rysy se překroutily do lidské podoby. Víno bylo jako obvykle vynikající. Gryf přikývl a sloužící, jen zpola patrný stín, vzápětí splynul se zdí. Podobní sluhové mnoho lidí žijících v paláci znervózňovali, ale Gryf s tím odmítal cokoliv dělat, protože je často potřeboval. Nebyli to jenom sloužící, byli i jeho očima a ušima. Pouhou svou přítomností způsobovali, že se necítil jako jediný podivný tvor v celém Penacles. Citlivým sluchem zaznamenal zvuk odměřené chůze a otočil se ke dveřím. Vedle vchodu stály dvě velké kovové postavy, každá po jedné straně. Zhruba lidská podoba. Gryf netrpělivě vyčkával. Náhle jedna z postav otevřela oči. Na místě, kde měly být zorničky, nebylo nic než železně šedá prázdnota.

„Generál Toos žádá o přijetí,“ zavrčela.

„Pusťte ho dál.“ Golemové byli velmi schopni dveřníci. Když věřili, že je v nebezpečí, nezastavilo je nic

než nejsilnější kouzla.

Dveře se samy rozevřely a do komnaty vkráčel vysoký, hubený muž s liščí tváří. Ve vlasech měl velmi zřetelný stříbrný pruh, což bylo překvapivé, protože většina lidí věřila, že generál neumí čarovat. Přesto byl známý výraznými předtuchami a zázraky na poslední chvíli. Ačkoliv to byl člověk - tvrdil, že má v sobě i trochu elfí krve, ale to bylo sporné - byl Toos Gryfův nejstarší společník. A co víc, byli blízcí přátelé.

„Pane.“ Muž se hladce, elegantně uklonil. Věk ho nijak nezpomalil, i když už byl mnohem starší než většina lidí - skoro dvakrát tak starší, uvědomil si náhle Gryf.

„Posaď se, prosím, Toosi, a zapomeň na formality.“ Takhle to bylo vždycky. Generál patřil k těm, kdo se vždycky řídí protokolem, dokonce i při jednání s někým, koho zná dlouhá léta.

Toos přijal nabídnutou židli a dokázal se posadit tak, aby si nepokřčil slavnostní uniformu. Gryfa udivovalo, že se tu jeho přítel prochází tak neozbrojený - dokonce i v Penacles byli nájemní vrazi. Přestože však občas došlo k pokusům o zabití, Toos většinou vyvázl bez jediného škrábnutí.

Starý voják vytáhl z opasku pergamen a zdráhavě ho podal svému pánu.

„Další podrobnosti k tomu... cos mi ukázal?“

„Ne. Doporučuji, abyste si nejprve přečetl hlášení.“ Gryf rozvinul svitek a prostudoval si obsah. Hlášení od jednoho ze špehů, který vystupoval jako rybář v přístavním městě Přímořský Irillian. Město bylo centrem lidského osídlení v oné oblasti a vládl mu vodomilný Modrý drak. Nebylo to místo, odkud by Gryf čekal nějaké zprávy.

Začal číst část, o které věděl, že mu ji Toos chce ukázat, a zbytku si nevšiml. Na cestě k jeskyním, které sloužily jako nadzemní vstup do paláce skutečného vládce Irillianu, byli spatřeni dva muži ve výrazných černých uniformách a vlčích přilbách nájezdníků z východního kontinentu. Jeden z nich odpovídal popisu, který Gryf poskytl svým špehům, popisu muže jménem D'Shay.

D'Shay.

Jen jméno, ale Gryf cítil, že by ho měl znát a pamatovat si ho. Urozený jezdec zpoza Východního moře. D'Shay byl vlk v lidské podobě, i když ne doslova. Vládce Penacles by se přesto cítil bezpečněji se smečkou zdvořelých vlků než sám s tímto člověkem. S vlky alespoň věděl, proti čemu stojí.

Znovu znejistěl. D'Shay v kontaktu s Modrým drakem. Pán Penacles se nezabýval možnostmi, které by mohlo takové spojení přinést. Vládce Irillianu měl své vlastní jezdce, kteří představovali trvalý problém dokonce i pro některé další dračí krále, ale nechávali je na pokoji, protože byli příliš rychlí, příliš obratní. Dračí králové se neodvažovali vést válku s jinými dračími králi; bylo to tak, i když některé zkazky občas svědčily o opaku.

Neuvědomil si, že vyslovil D'Shayovo jméno nahlas, dokud se neozval Toos: „Zvažte to, prosím, znovu, pane. To že si teď si nemůžeme dovolit žádné nové tažení. Nedá se odhadnout, kdy se Černý drak úplně vzpamatuje. Teď by byla výtečná chvíle vrhnout se na něho. Jeho fanatici jsou slabí a z Šedých mlh jsou jenom cary. Lochivar je vidět na míle daleko.“

Gryf zatřásl hřívou a návrh odmítl: „Takovou akci si nemůžeme dovolit. Přestože jsou Šedé mlhy i Černý drak slabí, Lochivarští a tihle jezdci, které si přivedl, by bojovali. Nic jiného neumějí. Mlhy jen posilují vůli Černého. Většina těch lidí vyrostla v jeho otroctví, nic jiného neznají. Když jim řekne bojujte, budou bojovat.“

„Ale D'Shay je... Gryfe, vím, na co myslíte, sakra! Ať vás to ani nenapadne!“

Hleděli na sebe. Nakonec se Toos odvrátil. Gryf zarazil pohledem všechny další námitky a pak svému nejvyššímu veliteli připomněl: „D'Shay představuje hrozbu, o které nic nevíme. Vlčí jezdci si chtějí v dračích říších zřídit trvalou základnu, ať už rozšiřují svá loviště nebo prohrávají nějakou válku za mořem. A možná jde D'Shay prostě jenom po mně. Něco o mně ví a já bych rád věděl, co to je. To je jedna z hádanek, o kterých v poslední době přemýšlím.“ Lví pták poklepal na hlášení: „Tohle mi dává další potřebný kousek skládačky. Lochivar je v současné době příliš nejistý, nemohou s ním počítat jako s přístavem, ale Irillian je dokonalý. Měl jsem si to uvědomit dřív.“

Toos se na něj s obavami zadíval. Když jeho pán mluvil takovýmto způsobem, znamenalo to, že se chystá udělat něco, co by většina vládců považovala za nemyslitelné. „Kdo bude vládnout, zatímco budete pryč? Nebavíme se o nějaké místní výpravě. Mluvíme o říši Modrého draka. Je jiný než pán

Dagorského lesa, ale jeho lidé ho uznávají. Nenajdete tam mnoho spojenců. Můžete být pryč celé měsíce nebo - ano, k čertu, řeknu to - navždycky! Mrtvý!“

Gryfa se to nedotklo. Nápad vydat se do Irillianu a vyhledat tam vlčího jezdce D'Shaye ho zajímal čím dál víc. Opatrně, aby neukázal rostoucí touhu, položil vlastní otázku: „Kdo velí, když jsem pryč?“

Další neviditelný sluha přinesl cukroví, ale generál tvora i miskou rozčileně odehnal mávnutím ruky:

„Zatraceně, jsem voják a bývalý žoldněř. Dohadování s politiky je vaše specialita - proč bych se měl starat o ceny pšenice, když jsou mí muži a jejich koně sytí? Vládnete tu už tak dlouho, že si nikdo nedokáže představit jiného pána. Jenom pár takových, jako jsem já, si ještě pamatuje, že tu kdysi byl Nachový drak!“

„Skončil jsi?“ Gryfova tvář se proměnila zpátky do podoby dravého ptáka, ale hlas naznačoval pobavení.

„Ano,“ povzdechl si Toos.

„Převezmeš to -jako obvykle?“

„Ano, sakra. Měl jste se aspoň zmínit čarodějům o našem druhém problému, dokud tu byli. Pak bych si nedělal takové starosti.“

„Ta příhoda s mrazem byla zřejmě ojedinělá. Nikdo jiný nehlásil nálezy zmrzlých zvířat ani ovesných polí pokrytých ledem. Už jsem se spojil s někým, kdo má možnost prozkoumat to podrobněji. Pokud tu nebudu já, vyhledají tebe.“

Na lidskou tvář se vplížil lstivý výraz: „Proč neposlat ty - k čertu, jsou to přece elfové - do Irillianu?“

„Protože v té oblasti žádní elfové nežijí, kromě přímořského druhu, a ti jsou, stejně jako místní lidé, věrní Modrému drakovi.“ Gryf s kočičí lehkostí vstal: „Proč vždycky trváš na tomhle teatrálním vzdoru?“

„Protože staré zvyky umírají pomalu a já mám vždycky pocit, že mě sem chcete připíchnout k těmhle královským záležitostem a nadobro utéct.“

„Zasloužil by sis to, ty starý strašáku.“

Generál se zasmál a pak si vzpomněl, co lvímu ptákovi ukazoval včera. „Přesto bych si přál, aby tady ještě byli Bedlamové. Mohli by něco vědět. Ten mezek byl ztuhlý na kámen, Gryfe! Co by mohlo nějakého tvora tak zmrazit?“

Gryf zjistil, že mezci, pole ani čarodějové už ho nezajímají. Ted', když se rozhodl opustit město, toužil vyrazit, jakmile to bude možné. Nebylo mu podobné házet podobné hádanky za hlavu, ale snad to bylo proto, že se mu nikdy dřív nenabídla taková šance chytit vlčího jezdce D'Shaye. A nakonec, informace, kterou by mu D'Shay mohl poskytnout ohledně vlčích jezdců samotných, bude bezpochyby mnohem cennější. Ten led byl nejspíš chybou nějakého nezkoušeného kouzelníka nebo čarodějnice. Možná dokonce nějaký bláznivý vtip šotků. Ano, usoudil, to by dávalo smysl. Ted' tedy nemá důvod váhat. Otočil se k pobočníkovi a načrtl mu své úvahy. Zdálo se, že se s nimi generál Toos nespokojil, ale brzy se vzdal. Lví pták věděl, že to Toos časem pochopí.

„Ted', když je všechno zařízeno,“ pokračoval Gryf, „není důvod, abych ještě váhal. Toosi, plně důvěřuji tobě i tvým mužům, ale tohle je něco, co musím udělat sám. D'Shay jednou prohlásil, že to má nějakou spojitost se mnou; chci zjistit, jaká spojitost to je, nebo jestli to řekl čistě žertem.“

„Nedokážu vás zastavit o nic víc, než když jste vedl naši jednotku v bitvě, ale doufal jsem, že ted', když jste král to bude jiné.“ Generál vypadal, že se mu situace vůbec nezamlouvá, ale znal ho.

„Kdy odjedete?“

„Zítra před úsvitem. Pošli někoho, ať mi připraví koně.“

„Před úsvitem? Vy...“ Voják se při pohledu na tvář svého panovníka zarazil. „Jo, zatraceně, jak poroučíte.“

Gryf svého nejstaršího společníka propustil. Toos prskal, ale nic neřekl Gryfovi na tom stejně nezáleželo. Stížnosti Toose a ministrů ho nezajímaly. Zajímala ho jenom cesta do Irillianu. Cesta - a muž jménem D'Shay. Nic jiného.

Toma vešel do zamrzlé síně Ledového draka s velkým znepokojením. Tahle studená, mrtvá pevnost s ještě ohavnějšími obyvateli se mu od počátku hnusila. Tohle nebyl dračí král, kterého čekal. Ledový drak, který tu vládl, byl skoro stejně mrtvý jako jeho království - ale mnohem mocnější než kterýkoliv jiný král. Něco se dělo a Toma pochyboval, že ho odpovědi potěší, až je najde. Zachvěl se a nebylo to jen zimou.

Ledový drak ležel na pozůstatcích jakési prastaré stavby. Byl to hubený, mrtvolně bledý netvor, ale větší než kdokoliv z jeho příbuzných. Obrovská mrtvola, pomyslel si ohnivý drak. Jednám s obrovskou mrtvolou.

Nejprve si jeho přítomnosti nikdo nevšiml. Poblíž stál osamělý dračí válečník. Kdyby Toma neviděl, jak se dračímu králi zvedá a zase klesá hrud', i když pomalu a slabě, považoval by ho za ledového ghúla, jako byla ta neživá věc, se kterou se setkal poprvé. Strážce si ho nevšiml a místo toho hleděl přímo před sebe na něco, co tam, alespoň podle Tomy, nebylo.

Pomalu, jako by vstával z hrobu, se Ledový drak pohnul. Mohutná ledem pokrytá křídla zapraskala a rozepjala se. Ohnivý drak si uvědomil, že to pukají silné vrstvy ledu, které se na obrovi vytvořily, zatímco spal. Oči se otevřely a odhalily ledově modrý odstín, podobný barvě kůže dlouho zmrzlého člověka. Tomovi to až příliš připomínalo některé ze sluhů tohoto dračího krále. To bylo taky špatně. Včera, když navštívil dračího krále v téhle síni naposledy, byly ty oči bílé jako věčný sníh venku.

Ledový drak si ho naprosto bez zájmu prohlížel: „Přeješ si ode mne něco, vévodo Tomo?“

Nemluvili jako sobě rovní; tak to drak barvy vybělené kosti ustanovil brzy potom, co se poprvé setkali.

Ledový drak byl jedním z králů, Toma pouze drak, jehož povinností bylo sloužit.

„Můj otec, váš císař,“ začal Toma rozhodně. Jeho jediná moc se týkala krále králů. Ledový drak se v těchto dnech podivně nezajímal o teplo života a těch několik málo jedinců z jeho klanů, které Toma viděl, mělo podobný postoj. Zdálo se, jako by úplně zapomněli, co vlastně život je.

„Ano?“ Dračímu králi proklouzla do hlasu stopa netrpělivosti. Tomu to potěšilo, protože to znamenalo, že v něm ještě zůstalo alespoň něco ze starého Ledového draka. Kde byl cit, byl život.

„Nevidím, že by mu někdo nějak pomáhal. Ssspí...“ Toma v duchu zaklel. Znejistěl. „...Spí, jak jste navrhl, ale nic se nemění. Nemám znalosti ani moc uzdravit jeho zranění, ale myslím, že trocha tepla by mu určitě neublížila. Nicméně vy jste dračí král. Přišel jsem sem kvůli vaší moci a zkušenostem; musíte vědět o něčem, co mu pomůže se uzdravit!“

Ledový drak šklubl hlavou vzhůru a Toma si na okamžik myslel, že si obr vzpomněl na něco, co pomůže. K jeho velkému zklamání se však vzápětí ukázalo, že se hostitel soustředí na záležitosti, které se současnou situací vůbec nesouvisí.

„Hloupi tvorové!“ zasyčel dračí král. Oči mu ožily vztekem. „Ted' ne!“

Komnata se náhle stala centrem silné sněhové bouře. Toma překvapeně vykřikl a přitáhl si kolem sebe plášť ve slabém pokusu ochránit se před živly. Kolem divoce létal sníh. Hřmělo a blýskalo se. Vichr šlehal kolem tak, že ohnivý drak nic neviděl. Jen slyšel

vytí větru a nad ním rozzuřený hlas svého dobrodince, který se snažil vykřičet nějaké zklamání nebo neštěstí

Stejně náhle, jako vypukla, se bouře zase utišila. Toma si překvapeně uvědomil, že netrvala ani minutu. Smetl si sníh a led z tváře a upřel pohled nahoru na pána Severních planin. Kolem Ledového draka se na okamžik objevila záře, tak krátce, že kdyby byl ohnivý drak mrkl, nezahlédl by ji. Všiml si, jak byl jeho hostitel náhle aktivnější, když záře pohasla.

Mohutná hlava se zhoupala zpátky k němu a Toma se nedokázal ubránit a couvl o několik kroků zpět. Ještě se nezměnil zpátky do dračí podoby a ani teď po tom netoužil. Když byl ve své rodné podobě, bylo daleko těžší zabránit ztrátě tělesného tepla, a pokud Ledový drak skutečně chce, aby zemřel...

„Někdo vnikl na mé území - a navíc s nějakým čarodějem,“ řekl mu náhle ohromný drak. „Mé děti si s nimi poradí. Vychutnají si to.“

Toma cítil hostitelův mrazivý dech a na obočí se mu dělal led. Ledový drak vyhlédl za komnatu a vrátil se k ohnivému drakovi. Předchozí incident jako by už byl zapomenut.

„Mohu tě ujistit, vévodo Tomo, že má věrnost patří trůnu. Všechno, co tady dělám, dělám pro jeho jméno, pro to, co představuje. O mého císaře bude postaráno. Uvidíš. Ted' ještě musím odpočívat...“

„Jestli mohu...“ začal Toma.

Ledový drak přivřel oči, až z nich zbyly jen štěrby: „Chceš ještě něco?“

Ohnivý drak pohlédl do ledových, mrtvých očí a zavrtěl hlavou. Dokázal rozpoznat známky nebezpečí.

Ted' nebyla vhodná chvíle k probírání čehokoliv. Ledový drak spokojeně položil hlavu zpět na ruiny.

Toma se na ně poprvé podíval pozorněji. Tohle rumiště kdysi bývalo chrámem, usoudil. Chrámem, který ještě pořád něco ukrýval, protože uvnitř byla jáma nebo díra, a právě na té přízračné monstrum odpočívalo.

Dračí král ho chvíli sledoval jedním zlověstným okem a pak ho zavřel. Toma se otočil a odešel z komnaty. Uvědomil si, že předchozí obavy, že je něco špatně, byly až příliš správné. Vlastně měl dojem, že velmi podcenil, jak špatně si věcí stojí. Celá cesta sem byla ztráta času a teď dost možná ohrožovala i jeho život.

Potíž byla v tom, že pochyboval, že by ho Ledový drak nechal odejít ze Severních planin živého.

Nějak nějakým způsobem, je pán Dagorského lesa vedl po skryté stezce, která zkrátila dobu cesty o polovinu. Panství se k nim připlížilo a pak jako by před nimi náhle vyskočilo do plné výšky. Cabe hleděl na budovu a přemýšlel, jak se mohla tak zvětšit. Pamatoval si ji jen z doby před několika měsíci, a i když jeho návštěva zde byla krátká a spěšná, byl si jistý, že by si toho všeho všiml.

Panství tvořila skvostná směs přírody a stavby. Velká část byla uvnitř ohromného stromu, ale stejně velká byla s umem a péčí vystavěna řemeslníky. Budova rostla do výše několika pater. Na mnoha místech bylo obtížné rozeznat, kde přesně se obě části promíchaly. Některé z částí byly zahalené v poslední z více než tisíce generací vinné révy, ale většina domu vypadala, jako by tu ještě včera někdo bydlel.

Okolní pozemky byly stejně úchvatné jako Panství. Místo toho, aby je vyčistili, tvůrci okolí vyřezali a upravili tak, že využili přímo kopce a místní rostlinstvo. Jestliže to postavili pátrači, jak věřila Gwen, pak Panství odhalovalo jednu z jejich stránek, kterou dřív nikdo jiný nespatriil.

Zprava, kde seděla na koni Gwen, slyšel tiché, tlumené zalapání po dechu. Vzpomínky, které si vybavovala, nebyly z těch, kterými by se Cabe chtěl zabývat, věděl až příliš dobře, okolo koho se mnohé z nich točily. Nezáleželo na tom, že Cabea milovala a milovala ho velmi; Nathan byl její první láska, a ještě k tomu tragická. Přešla od Nathana ke Cabeovi skoro okamžitě, nejprve ji přitahovala podobnost, potom ji připoutaly rozdíly mezi nimi.

Přesto se Cabe nedokázal ubránit pocitu žárlivosti. Zelený drak přitáhl svému jízdnímu drakovi uzdu a sesedl. Skupina za ním se zastavila a čekala. Bylo zjevné, že dračí král něco dělá. Několik lidí začalo neklidně mumlat, ale Cabe je mávnutím ruky utišil.

Zelený drak zvedl ruku, sevřel pěst a vykřikl cosi, co Cabe ani Gwen neslyšeli. Vzápětí les kolem nich ožil draky v lidské podobě.

Cabe, který se vylekal, že jim dračí král ohledně své přísahy celou dobu lhal, se připravil na rychlý, ale krvavý boj.

Kupodivu ho zadržela Gwen. Otočil hlavu a udiveně se na ni podíval, na kratičký okamžik ho napadlo, že i ona je další z králových pěšáků. Gwen jeho omyl rychle opravila.

„Promiň, Cabe, mysleli jsme, že bude lepší počkat, až přijedeme sem.“

„Kdo?“

„Gryf, Zelený drak a já.“

Náhle měl pocit, že je obklopen nepřáteli - a to všechno jen proto, že se jmenuje Bedlam.

„Tak to není!“ dodala rychle, evidentně věděla, nač myslí. „Bylo rozhodnuto, že budeme mít stejně tolik dračích jako lidských sluhů. Tak se poučí obě rasy.“

„Draci?“

Obě skupiny se vzájemně neklidně pozorovaly. Lidé si mezi sebou šeptali, nelíbila se jim představa, že budou spát v dračím doupěti. Na druhé straně draci věděli, že pán a paní z Panství jsou lidští čarodějové s ohromnou mocí a že jejich vlastní vládce svěřil jejich dobro vnukovi největšího z Pánů draků, což hodně připomínalo nejhorší noční můry.

„Cabe?“

Konečně přikývl. Gwen sesedla, začala dohlížet na vybalování a organizaci a obě skupiny se začaly zdráhavě spojovat. Napětí bylo tak silné, že bylo téměř viditelné, ale nikdo nechtěl čaroděje ani dračího krále rozhněvat. Cabe slezl z koně a zamířil k lesu. Pokoušel se to celé nějak vstřebat. Zvykl si na potěr - jakž takž - ale celý klan?

Náhle se před ním odněkud vynořil Zelený drak. Cabe si ani nevšiml, že dračí král sesedl, natož kde se tu vzal.

„Cítím, že navzdory rozdílům mezi našimi rasami částečně chápu tvůj strach. Proto přejímám na svá bedra odpovědnost za veškeré činy členů mého klanu, Bedlame. Ať se stane cokoliv, budu sdílet trest. Chci, abys to věděl.“

Cabe pomalu přikývl, ani trochu ho to neuklidnilo. Zelený drak mu nabídl šupinatou ruku se čtyřmi spáry. Lidský čaroděj na ni chvíli hleděl, než ji přijal. Sevření dračího krále bylo silné a pevné a Cabe děkoval všem božstvům, která dohlédla na jeho prsty.

„Myslím že lady Gwendolyn se bez tebe chvíli obejde. Prosím, pojd'me se projít. Rád bych s tebou probral některé věci, ano?“

Pokoušel se číst v planoucích očích pod dračí přilbou, ale byly stejně nevyzpytatelné jako všechno, co se tohoto ohnivého draka týkalo. Cabe se ohlédl na Gwen, ale nikde ji neviděl.

„Služebnictvo ví, co dělat, a obě strany se od sebe zatím drží co nejdál, takže si nemusíš dělat starosti. Tvá družka upravuje kouzla obklopující Panství. Původní ochranné kouzlo pohasíná. Až skončí, budou moci vejít jen ti, komu to pán či paní dovolí.“ Když viděl, že Cabe zjevně nehodlá položit tu jednu konkrétní otázku, vládce Dagorského lesa dodal: „Dokonce i já budu potřebovat svolení. Váš domov bude bezpečný.“

Hranice budou uzavřeny i pro dračího krále? To dávalo smysl, jelikož kouzlo zřejmě nedokáže rozlišit jednoho dračího krále od druhého a Stříbrný i Bouřný drak byli blízkými sousedy. Stejně jako Křišťálový, jehož záměry však nikdo neznal.

„Prossím, Bedlame. To není důvod, proč jsem si s tebou přišel promluvit. Co kdybychom se prošli a potěšili se lesem.“

Cabe následoval dračího vládce, který se vydal na obchůzku kolem pozemků Panství. Čaroděj nedokázal říct, kde jsou hranice, zdálo se však, že jeho nelidský společník ví, kdy nezajít příliš doleva nebo kdy zahnout.

„Máme tady,“ začal náhle Zelený drak, „nepříjemný pocit z lidí, kteří nesou jméno Bedlam. A to dost zlehčuji skutečnost. V mých klanech jsou takoví, kdo se mi odvážili skoro úplně odepřít poslušnost protože uprostřed mého království teď žije Bedlam.“

Vždycky je uklidňující vědět, že je les plný přátel, s úsměškem si pomyslel Cabe.

„Víš, že jsem při nejedné příležitosti hovořil s Pánem draků Nathanem. Mám podezření, že jsem se poskvnil lidskostí mnohem víc než kdokoli z mých bratrů. Dokonce i můj způsob vyjadřování se zvrhl.“

Dračí král se odmlčel a obrátil hlavu ke Cabeovi. Divoká dračí tvář na vrcholku přilby vypadala, že je připravená dát si člověka k večeři, ale slova jejího vlastníka ten obraz popírala. „Naučil jsem se vítat to, co ostatní nazývají lidskou hrozbou. Nikdy jsme nebyli tak početní, tak nápadití jako tvůj druh. Naše vláda stagnuje; mám podezření, že brzkému pádu nic nezabrání.“

Cabe se pokoušel sledovat každé slovo, a tak si příliš nevšímal stezky před sebou, a když z úst někoho, kdo měl být odvěkým nepřítelem, uslyšel tak holou pravdu, klopýtl. Zdálo se, že si toho drak nevšiml.

„Bojujete mezi sebou, lžete, ničíte, utíkáte a kradete. Navzdory tomu jste nás přerostli. Taky tvoříte, hledíte do budoucnosti, odmítáte se vzdát, když nemáte šanci, a znovu se zvedáte, když jste poraženi. My se v současnosti k takovým kvalitám jen lehce přibližujeme. Proto jsem žádal, aby byla mláďata vychovávána tak lidsky, jak jen to půjde. Abych dal svému druhu novou šanci. Aby v těchto zemích bylo místo pro oba druhy.“

Cabe v tu chvíli nedokázal říct nic vhodného. Pokračovali v chůzi, postupně dál a dál od hranic Panství. V době, kdy pracoval v hostinci, by si nikdy nedokázal představit sám sebe, jak kráčí bok po boku s jedním z děsivých dračích králů.

Ztuhl. Drak se na něj podíval.

„Něco se...“

„Gwen!“ Cabe se prudce otočil a rozběhl se, nestaral se, jestli ho Zelený drak následuje, nebo ne. Je v nebezpečí. Na okamžik se dotkli myšlenkami. Nedokázal říct, jaký druh nebezpečí ji ohrožoval. Jen cítil její paniku, nic víc.

Přeběhl maličký svah a ucítil, jak mu tělem projelo zachvění. Trvalo to jen chvilku a Cabe uhodl, že to musí být bariéra. Vzadu za sebou zaslechl rozhněvaný výkřik. Zelený drak na něj zavolal. Navzdory naléhavosti, kterou cítil, se Cabe zastavil a rychle se ohlédl.

Dračí vládce stál pod svahem a rukama se opíral do vzduchu. Gwen už očividně pozměnila ochranné kouzlo a dračí král nemohl vejít na pozemky Panství bez pomoci. Cabe si vzpomněl, jak kdysi pustil dovnitř démonického Temného koně.

„Vejdí svobodně, příteli!“ Nebyla to stejná slova, jaká použil posledně, ale význam byl dostatečně jasný. Viděl, jak drak klopýtá vpřed. Spokojeně se otočil a znovu se rozběhl. Dračí král ho buď dožene, nebo se s ním setká na místě - ať to je kdekoliv.

Cabe utíkal, míjeje vyděšené draky i lidi. Uvědomil si, že míří správným směrem. Gwen mu jednou řekla, že s blízkým vztahem se mezi čaroději někdy vytvoří spojení. Nebylo vždycky trvalé, ale občas jeden cítil, když ho druhý potřeboval - jako právě teď.

Skoro nepostřehl, že proběhl bezprostředním okolím Panství. Uvědomil si, že bariéra musí být znovu blízko. Kde...

Ležela zhroutčená na vnějším okraji toho, čemu Cabe říkal zahrada. Napadlo ho, že je to poblíž místa, kde stávalo jantarové vězení. Byla sama, tváří dolů, vedle dlouhého pásu přerostlých keřů. Cabe se k ní přihnal a jemně ji otočil na záda. Vylovil z paměti cosi, co chápal jako spektrum, a pohnul jedním z měkkých, světle červených pruhů. Jeho kouzlo proteklo kolem Gwen. Když zjistil, že je alespoň z fyzického hlediska nezraněná, unikl mu ze rtů úlevný povzdech.

„Nic tu není.“

Cabe sebou škubl. Ponořený v soustředění vůbec neslyšel, že dorazil Zelený drak. „Zdá se, že není zraněná, ale...“

„...dozvíme se to, až se probere,“ dořekl drak. „Vypadá to, že to bude brzy.“

Gwen se skutečně pohnula. Zachvěla se a pomalu otevřela oči. Když spatřila Cabea, zaplavila ji vlna úlevy.

„Bála jsem se...“ čarodějka se odmlčela, jako by si nebyla jista, čeho se vlastně bála.

„Co se stalo?“

„Kouzlo. Dokončila jsem ho, že?“ Náhle se znovu velmi vyděsila. „Ano.“ Cabe se neubráníl a rozhlédl se kolem. Proklouzlo něco dovnitř ještě dřív?

„Uvnitř nečihá nic, co dokážu postřehnout,“ dodal Zelený drak. „Rozhlížím se od chvíle, kdy Cabe poprvé ucítil, že jste v nebezpečí.“

„Tak co to bylo, Gwen?“

Zamrkala: „Pozemky jsou nedotčené. Ta - věc - tady není. Ani pátrač.“

„Jaká věc? Jaký pátrač?“

„Támhle je to,“ ukázal drak. Podívali se tím směrem a spatřili sochu stojící skoro na vrcholku domu. Byl to letící pátrač. V Panství a na okolních pozemcích bylo roztroušeno víc podobných soch. A stejně jako tahle vypadaly překvapivě živě.

Gwen se zamračila. „Ne, to nemůže být ono - myslím. A pořád to nevysvětluje tu odpornost, kterou jsem viděla.“

„Jak to vypadalo?“ zeptal se měkce Cabe.

Otrásla se. „Mohutné. Bílý kožich a velké pařáty, jako nějaký hrabavý tvor. Přisahám, že to vtrhlo na tohle území!“

Cabe a Zelený drak prohlédli okolí, ale nic neviděli. Mladý čaroděj vzhlédl k dračímu vládci.

„Je možné,“ začal dračí král, „že jste při opravě prastarých kouzel uvolnila nějaké staré kouzlo pátračů, snad něco, co mělo zahnat cizince.“

Čarodějku to očividně nepřesvědčilo. „Bojovali spolu! Bylo to, jako bych cítila ptačí myšlenky - a dokonce jeho smrt! Ale přesto se mu podařilo tu věc zabít.“

Drak velmi přesvědčivě napodobil lidské pokrčení rameny: „Jiné vysvětlení mě nenapadá. Zdá se, že si toho nikdo jiný nevšiml.“

„Zbláznila jsem se? To chcete říct?“

„V žádném případě. Věřím, že moje teorie má dobré jádro. Možná není dokonalá, ale v jádru dobrá.“

Gwen se zadívala do dálky: „Byla jsem si tak jistá, že je to skutečné.“

Za nimi se seběhlo několik draků a lidí. Zvědavost a možná i nejistota je spojila jako dosud nic jiného.

Cabe se na ně podíval a zamračil se. Tohle nebyl dobrý způsob, jak začít.

„Všechno je v pořádku,“ vykřikl. „Vyčerpání, nic víc. Zpátky vybalovat.“

Sloužící se pomalu rozptýlili, ale Cabe věděl, že je úplně neuklidnil. Co mohl říct jiného?

Gwen se snažila vstát a Cabe i dračí král jí pomáhali. Pořád se dívala kamsi do dálky. „Přisahala bych, že - že mi pátrač v jednu chvíli dokonce zachránil život. Ne z nějaké nesobeckosti, ale z nutnosti, myslím.“

Pamatuji si, že jsem upadla, něco mě chytilo - a pak už jen tmu.“

„Teď na to zapomeň,“ navrhl Cabe. „Potřebuješ si odpočinout. Později si o tom můžeme znovu promluvit.“

„Asi ano.“

Zelený drak jí položil na paži ruku v rukavici: „Pro vás, Ohnivá Růže, pošlu příkaz svým sloužícím, aby prohledali okolí. I když jsou pátrači prohnáni, máme slušnou naději, že jestli je nějaký poblíž, najdeme ho.“

Zavrtěla hlavou: „To není nutné.“

„Myssslím, že je.“

Gwen se usmála a klesla Cabeovi do náruče. Cabe i dračí král jí museli pomoci do domu.

Neprotestovala.

I kdyby strávili ještě chvíli prohlídkou okolí místa, kde Jantarová paní upadla, nejspíš by nic nenašli. Bylo však také možné, že kdyby se trochu blíže podívali na křoví, možná by uviděli dvě pera, která Gwen svou vahou pohrbila hlouběji mezi větve. Pera z opravdu velkého ptáka - nebo možná z něčeho jiného.

V.

Prímořský Irillian bylo město, v němž vzkvétal rybolov. Válka neválka, štědré dary moře, které místní rybáři přiváželi, kupovali ve všech sousedních oblastech, jež měly k Východnímu moři příliš daleko, takže nemohly lovit samy. Zatímco tucty lodí vyplouvaly hledat první denní úlovek, opačným směrem, k pobřeží, mířila jediná. Její trase se rybáři vyhýbali, protože vedla k Vodnímu chřtánu, rozlehlým, částečně zatopeným jeskyním, které byly vstupní bránou do podmořského světa toho, koho lidský irillianský maršál nazýval pánem.

Modrého draka.

V kalném světle před rozedněním byly tři postavy v loďce stěží rozeznatelné. Jednou z nich byl lodník, postava zahalená v nasáklém plášti utkaném z mořských rostlin. Cestující věděli, že on či ona - nebo co to bylo - není člověk a nejspíš to ani nikdy člověkem nebylo, ale nezáleželo jim na tom. Lodník plnil svůj úkol a nestěžoval si, a tak to mělo být. Nemělo smysl o tom tvorovi dál přemýšlet. Oba muži viděli za svůj život už dost podivných věcí.

Dva cestující připomínali listy na větví. Oba byli odění v kožešinou potažené zbroji, černé jako bezměsíčná noc, a na hlavách měli pevně přiléhající prilby se širokými nosními kryty a stylizovanými vlčími hlavami. Z vlčích hlav zezadu sbíhaly kožešinové ocasy, přes celou prilbu a ještě o dlaně níž. Oba byli váleční veteráni a šířila se kolem nich atmosféra, jakou vytváří jen ten, kdo se narodil k velení. Jeden z nich byl o kousek menší než druhý a hladce oholený. Druhý, očividně nadřizený, okázale nosil malou, dobře zastřiženou bradku, koží bradku.

Lodník sám vytáhl plavidlo na břeh a prokázal přitom udivující hbitost a sílu, nicméně neodhalil ani kousek těla, ani dlaně nebo chodidla. Dva vlčí jezdcí vystoupili na břeh a mlčky pozorovali, jak se lodník znovu vydává na cestu.

D'Shay zvedl prilbu a oťel si z obličeje mořskou vláhu. „Byli jsme sledováni, D'Laque.“

Společník následoval jeho příkladu a přitom se zeptal: „Jak dlouho, lorde D'Shay?“

„Aspoň týden, možná dva.“

„Mohl by tu tedy už být?“ D'Laque se začal rozhlížet po pláži.

„Je to možné, ale myslím, že není. To zvíře je příliš dobrý lovec a příliš nedůvěřivé vůči kořisti, aby se pohybovalo podobným způsobem. Ne, myslím, že je blízko, ale ještě tu není. Možná je na průzkumu.“

D'Laque se podíval na svého nadřazeného: „Zní to, jako by šlo o nějakou hru mezi vámi dvěma. Ale on je druhořadý; v první řadě potřebujeme trvalou základnu pro naše lodě. Vůdcové Smečky jsou čím dál netrpělivější, dokonce i D'Zayne, který by měl sdílet vaše touhy.“

D'Shaye nechala ta myšlenka chladným: „Musíme dokončit tuto misi, přáteli, ale pomysli, jak dobře nás přijmou, jestli se vrátíme zpět s Gryfovou hlavou. Zpráva, že přežil, Vůdce Smečky nepotěšila.“

D'Moroguoovo... propuštění... je toho důkazem. Měl zajistit náš úspěch, jestli si vzpomínáš.“

Druhý vlčí jezdec těžce polkl. Nikomu se nelíbila představa, co nechali běžci z nešťastného D'Morogua.

Velitelé jezdců, kteří zklamali Vůdce Smečky v něčem tak zásadním, měli zaražený postup a obvykle skončili jako součást hostiny běžců. D'Moroguoovo jméno bylo vyškrtáno ze stavu Velitelů Smečky, kastovní R' nahradilo původní D' a pak ho hodili, svázaného a umlčeného, do doupat zubatých běžců.

D'Laque sledoval jak si D'Shay zpátky nasazuje prilbu, a přemýšlel, jak to, že ho nepovýšili mezi Velitele Smečky. Jeho neoficiální autoritu jistě všichni dobře znali. Nikdo z Velitelů Smečky neudělal žádný manévr, pokud se D'Shay vyslovil proti, a nikdo z Vůdců Smečky nedoporučil novou vojenskou strategii, aniž ho ujistili, že D'Shay nemá žádné zásadní námitky. Tady, za mořem, byl muž, kterého respektovalo i shromáždění Vůdců Smečky - ale přestože jim byl nadřazený, nebyl jedním z nich.

„Chceš něco, D'Laque?“ zeptal se urozený jezdec. Nepodíval se na druhého jezdce přímo.

„Ne,“ D'Laque rychle zavrtěl hlavou. „Nic, D'Shay.“

„Aha. Myslel jsem, že snad znovu zvažuješ, jestli se ke mně připojit. Víím, jak se bojíš Staršího držitele D'Raka.“ D'Shay se otočil od moře k Irillianu. Město bylo stále ponořené v předjitřných stínech, bylo však už slyšet známky života. „Brzy musíme získat poklad, kterým obdarujeme Vůdce Smečky. Nové lodě, nové země, bohatství, spojení a poslední kámen úrazu v naší válce se Snovými zeměmi naservírovaný na talíři. Konečně.“

D'Laque skryl zamračení, které se mu vkradlo do tváře. Měl nejasný pocit, že ohledně jistých rozhodnutí tápe ve tmě a nic se o nich nedozví, dokud nebude příliš pozdě. Měl podezření, že D'Shay potřebuje chytit Gryfa, jinak ztratí cenný vliv. To by bylo přesně to, co by D'Rak chtěl.

A D'Laque by zůstal bez obrany proti pánovi, kterého tajně zradil.

Černě oblečení nájezdníci a vlčí prilby. Teď pronásledovali Gryfa ve snech, pronásledovali ho stále nepříjemněji. Čím blíž byl k cíli, tím to bylo horší. Už neexistoval způsob, jak se vrátit. Tohle byla jeho šance zajmout a vyslechnout vlčího jezdce D'Shaye. Nebylo to poprvé, co se vydal na podobnou výpravu; během let, kdy býval žoldněrem, jich podnikl několik. Tahle se však jednou věcí lišila. Věděl, že tentokrát je posedlý. Znal dokonce i úskočnost podobného pocitu. Posedlost obecně vedla ke smrti a často to byla smrt posedlého. V hlavě mu krátce zabušilo a Gryf tu posedlost a její růst chvilku zvažoval. Pak bušení ustalo a vrátilo se odhodlání pokračovat. Zapomněl na to, co ho mátl.

Gryf zavrtěl hlavou a znovu si prohlédl mapu zemí Irillianu - nebo spíš zemí Modrého draka. Některá místa jsou prostě zatraceně daleko, usoudil.

Vzhlédl od mapy. Krajina kolem něj byla matoucí. Byla tu pole a stromy, které jako by rostly bez vyrušení celé generace, ale občas i záhadné krátery, jako by se tu kdysi něco stalo.

K tomu, aby se dostal do Irillianu po zemi, bylo nutné projít nezmapovaným územím Bouřného draka.

Gryfovi se naježila srst i peří. Bouřný drak byl jeden z těch králů, kteří odhalili jen málo ze své plné síly.

Lví pták se s ním během Války o změnu ani v následujících letech nikdy nesetkal, i když byli sousedé.

Jeho informace sahaly jen k Wenslis, lidskému městu na západním okraji zemí Bouřného a zároveň lidskému sídlu, které bylo nejbližší Irillianu. Z Wenslis bylo do námořního přístavu stejně daleko jako do Penacles, ale i když by to byla skvělá zastávka, odvedla by ho o několik dnů dál od nejrychlejší a nejkratší cesty.

Doufám, že mě nečekáš k večeři, D'Shayi, pomyslel si Gryf kysele. Opozdím se. Pokud byly mapy,

kteřé se mu podařilo vybojovat na knihovnách, správné, cesta se nezlepší. Byla tady nejspíš spousta bažin a nejhorší z nich byla ta, která mu ležela v cestě, tak rozlehlá, že by nemělo smysl pokoušet se ji obejít.

Lochivar, kterým už prošel dřív, vypadal špatně, ale většinu toho způsobily matoucí Šedé mlhy. Tyto země nasákly hlouběji, než by si jeden myslel.

Bylo to království Bouřného draka. Jakoby v odpověď na poslední myšlenku se nebe začalo neuvěřitelně rychle zatahovat. Vítr začal výt. Rychle svinul mapy, vrátil

je do schránky a naložil koně. Tohle nebylo místo, kde by bylo dobré

nechat se zastihnout bouří, ne pod stromy. Dál vpravo byl převis, snad hodinu cesty. Kdyby se tam dokázal dostat, než se rozprší, byl by dost vysoko a v suchu.

Kůň, který se už dávno naučil důvěřovat svému jezdcí, mu dovolil určovat cestu i tempo. Gryf mu tu důvěru záviděl a zoufale doufal, že mu ji vrátí tím, že ho nezavede do nějaké skryté díry nebo přímo do doupěte hladového nižšího draka.

Ted' už byla tma skoro jako v noci, když jsou oba měsíce v novu. Koňská kopyta čvachtala ve stále vlhčí trávě a Gryf poznal, že se blíží k okraji bažiny dřív, než ukazovala mapa. Modlil se, aby cesta nebyla příliš obtížná, dokud se nedostanou k převisu - pokud se nezmýlil v odhadu jeho polohy.

Nebe zahřmělo.

Kolem Gryfa se vyrojili malí, zpola neviditelní tvorečci, prolétali kolem a naráželi do něj. Kde se tu ty zatracené potvory vzaly? Navzdory tomu, že měl v sobě kus dravce, mu cestou dělalo velké potíže opatřit si potravu. Ted' se zdálo, jako by je přicházející bouře vytáhla přímo ze země.

Nebo je něco pronásleduje, uvědomil si až příliš pozdě, ve chvíli, kdy se z bažinatých polí vynořila mohutná, odporná hlava.

Kůň zoufale hledal suchou půdu, po které by se mohl rozběhnout, ale nacházel jen kluzkou travu a bláto.

Když se zvíře zatočilo skoro dokola, Gryf málem sletěl ze sedla.

Nižší drak obrátil mátožný pohled směrem k rozruchu. Tenhle je docela starý, usoudil Gryf. Mladší drak už by se k nim hnál se široce rozevřenou tlamou a vytasenými drápy. Postarší zvíře si však teprve ted' uvědomilo, že ta velká věc před ním je jídlo, které hledá. Mnohem větší a voňavější než malí bahenní tvorové, které musel jíst obvykle.

Nebe se roztrhlo vedví a do země udeřil první blesk. Nižší drak se podíval nahoru, zachvěl se a na chvíli zapomněl na kořist. V krátkém, ale silném záblesku světla Gryf zahlédl, že netvor má nezdravě skvrnitou zelenou barvu. Byl velice starý a zřejmě umíral, očividně se však chystal žít ještě dost dlouho, aby mu způsobil potíže.

V obavě, že by mohl upoutat pozornost Bouřného draka nebo některého z jeho poddaných, se Gryf původně chtěl vyvarovat jakéhokoliv užívání kouzel, ted' však nebyl čas dělat si s tím starosti. Ať byl drak starý, nebo ne, představoval hrozbu, které se lví pták nemohl vyhnout. Kdyby se ho pokusil obejít, přišel by přinejmenším o koně. Možná byl starý a vetchý přesto by mu stačil jediný zásah drápy a po zemi by se válely kusy koně i jezdce.

Netvor vykročil na silných tlapách směrem k nim, ale skoro přepadl na čenich, když se tlapa zabořila hluboko do bahna. Rozzuřeně zařval a začal nohu vytahovat. Jeho snahu doprovázelo hlasité mlasknutí, jak bahno bojovalo až do poslední chvíle.

Gryfovy oči zjasněly. Zvedl obě ruce a udržoval rovnováhu jen tím, že přitiskl nohy ke koňským bokům.

Bylo to jednoduché kouzlo, které mohlo snadno uniknout pozornosti. V podstatě umožňovalo zrychlit vsakování vody do půdy. Alespoň doufal, že to tak bude. Ani za dlouhá léta zkušeností se čaroděj nemusí naučit ovládat živly. Znamenalo to jen, že ví, jak použít moc, aby dosáhl vytouženého výsledku.

A tentokrát to fungovalo. Nižší drak položil tlapu zpět na půdu, o které věděl, že je bezpečná, a probořil se ještě hlouběji než na předchozím místě. Netvor zavyl vzteky a Gryf měl co dělat, aby zabránil koni také se vrhnout někam do bažiny.

Zatímco se drak marně pokoušel uvolnit jednu tlapu, další tři se zabořily do hlíny. Ted' byl v pasti.

Zasyčel a zlověstně se na Gryfa zahleděl, jako by si uvědomil, kdo je příčinou jeho neštěstí. Když netvor otevřel tlamu, Gryf zvedl pěst, aby se kouzlem ochránil proti plameni, ale drak žádný nevychrlil. Byl příliš starý, příliš vyčerpaný. Kdyby byl mladší, možná by se vysvobodil nebo by dokázal vychrlit plamen dost

silný, aby mohl lvímu ptáku ublížit, takto to však nedokázal. Gryf pomalu a opatrně vyrazil s koněm kolem nebezpečné překážky.

Začalo pršet. Gryf znechuceně zatřásl hřívou. Nenáviděl vlhko a déšť, nenáviděl ještě víc. Voda měla svoje místo při mytí, ale tohle nebyl ten případ. V duchu proklínaje Bouřného draka, vyhlížel vzdálený převis. Starý drak se přestal zmitat, buď se unavil, nebo si uvědomil, že bude lepší se chvíli nehýbat. Bahno už mu sahalo až k břichu.

Déšť se valil s rostoucí zuřivostí a země hrozila pohltit koně i jezdce. Gryf začal posedle uvažovat o potížích s vodou a deštěm, ale pak si mrzutě pomyslel, že ho takové myšlenky v noci v suchu a teple neudrží.

Zdálo se, že se převis vůbec nepřibližuje. Pokud to měla být předzvěst toho, co přijde, měl Gryf podezření, že ho čeká velmi dlouhé, velmi pomalé a velmi mokré putování.

K jeho smůle se ukázalo, že podezření je až příliš správné.

Uplynulo několik dnů a ocitli se jen jeden den cesty od hranice mezi územím Bouřného draka a jeho vodomilného bratra. Gryfovi to však připadalo spíše jako sto dnů. Za tu dobu, co tudy projížděl, déšť ochabl jen jednou a cesta se protáhla. Lvímu ptákovi i jeho koni už se z vody a bláta dělalo špatně. Je zázrak, že tu něco vyrostlo, dřív než se to utopí, pomyslel si Gryf. Jak se asi musí žít obyvatelům Wenslis? Počasí však nepředstavovalo jediný problém. Dvakrát jim nad hlavou přelétli draci, zjevně na hlídce, nebo možná dokonce hledali přímo jeho. Věděl, že dračí králové mají na svém území oči a uši. Nečekal, že jeho příjezd zůstane tajemstvím. Původně však doufal, že až se to stane, bude blíže k hranicím Irillianu. Před ním ležela další podmáčená pole bahenní trávy a ještě jedna bažina. Až dosud měl štěstí. Obě hlídky ho minuly, ale teď bude čelit i pozorným očím služebníků Modrého draka. Jestli budu mít mimořádné štěstí, pomyslel si kysele, možná ho zahlédnou hlídky obou draků a zabijí se navzájem v boji o právo na kořist. Věděl, jak moc všichni králové touží po jeho smrti a jakou slávu jeho zabití přinese hlídce i králi.

Povzdechl si, věděl, že pokud se nevydá dál, nic nedokáže.

Kůň opatrně našlapoval zpola potopenou stezkou. Poslední zkušenosti říkaly, že i nejbezpečnější vypadající kus země je občas zrádný. Gryf věděl, že o koně cestou zřejmě někde přijde, nejspíš v Irillianu, pokud se dostane tak daleko, byl však rozhodnutý co nejlépe se postarat o to, aby, pokud k tomu dojde, mohl zvíře 'náhodou' najít někdo, kdo by se o ně postaral. Uvědomoval si, že je to hloupá, romantická představa, ale vždycky měl ve zvyku odměnit ty, kdo se osvědčili, ať to byli lidé nebo kdokoliv jiný. Dobrý ještráb nebo hřebec měl občas větší cenu než stovka vojáků.

Znovu se zatahovalo. Mraky se mu sbíhaly nad hlavou tak dokonale, že vypadaly skoro jako živé.

Zvažoval možnost, že ho stopují, ale nakonec usoudil, že je paranoidní. Zase začalo pršet. Kůň znechuceně odfrkl, stejně jako Gryf.

Nebe zahřmělo. Objevily se blesky. Gryf už si na obojí zvykl. Až dosud ho nedokázaly ani v nejmenším odvrátit od cíle.

Blesk udeřil ani ne dvacet metrů od něj. Kůň se v šoku odpotácel z cesty do bažinatého pole. Zvíře vyděšeně zaržalo, ale jezdec měl vlastní potíže. Jedna noha mu uvázla ve třmeni a Gryf si málem zlomil nohu. Jen nelidské reflexy mu umožnily vytáhnout se včas zpět.

Kůň s hlasitým šplouchnutím přistál na boku a Gryfa zalila vlna bláta.

Udeřil další blesk, tentokrát o kousek blíž.

Stopovali ho.

Byli tam, vylétali tam a zpátky z úkrytu v mracích. Byli nejméně dva, možná víc; těžko říct, protože současně byli vždycky vidět jen dva. Nevzpomínal si na moc věcí o klanech Bouřného draka, jen že velmi pečlivě chrání své území a jsou schopné vytvořit cosi velmi podobného bleskům.

Proč čekali až doteď? Nebo ho právě objevili? Z nějakého důvodu si to nemyslel. Připravili se na něj.

Kůň se marně snažil vstát, bahno bylo příliš kluzké, takže se nemohl zapřít. Gryf k němu zamířil, ale rychle vzhledl, když zaslechl zvuk, který až příliš dobře znal.

Jeden z draků na něj nalétával s doširoka otevřenou tlamou odhalující děsivý pohled na zuby.

Blížil se šokující rychlostí. Vzdálenost mezi ním a zemí se prudce zmenšovala. Vládce Penacles musel uskočit od koně a znovu přistál v blátě. Věděl, že tentokrát ho nic nezachrání. Neměl čas vyvolat nějaké

kouzlo, nestihne dokonce ani vytáhnout malé píšťalky, které měl pověšené kolem krku pro podobné životu nebezpečné situace. Mohl jen doufat, že ho drak nějak mine. Nestačilo, aby ho minul jen zpola; dračí drápy by mu nespíš rozervaly záda.

Drak i kůň zakřičeli a pak všechno včetně lvího ptáka zalila voda. Uplynulo několik vteřin. Když Gryf pořád nic necítil, opatrně se odkutálel stranou. Uvědomil si, že měl obrovské štěstí, a vytřeštil oči. Drak udeřil, ale na koně, ne na jezdce. Ušlechtilé zvíře bezvládně viselo z čelistí netvora, který mířil do úkrytu mraků. Z úhlu krku Gryf poznal, že už je mrtvé.

Pořád přšelo, ale ani ne z poloviny tak vydatně jako před útokem. Gryf tam stál, po kolena ve vodě, a uvažoval o tom, co se právě stalo. Drak mu ukradl koně, ale nezranil ho. Velmi podivné. Skoro jako by to znamenalo, že má pokračovat v cestě, ale s vědomím, že mu Bouřný drak dovolil projít.

Zvláštní.

Našel cestu a postavil se na ni, skoro draky vyzýval, aby se vrátili. Nevrátili se. Dovolili mu pokračovat. Z jedné louže do druhé. Gryfovi se podařilo najít sedlovou brašnu, ale to bylo všechno. Neměl zásoby jídla a zůstalo mu jen pár základních věcí. Podezření, že se jím někdo pokouší manipulovat, zesílilo. Přesto, pokud ho chtěli někam odklonit, jistě si to mohli naplánovat lépe.

Podle všeho by bylo rozumnější se vrátit. Čekali ho, a to může znamenat jen potíže. Všechno v něm křičelo, ať se vrátí do Penacles... ale Gryf zjistil, že nemůže. Kdykoliv pomyslel na návrat domů, vzplál mu v hlavě obraz D'Shaye v Irillianu a rozdrtil všechny ostatní myšlenky. Vzdychl, přehodil si brašnu přes rameno a vyrazil k přístavnímu městu. Pokud bude mít štěstí, dorazí tam dřív, než ho zabijí. Území Bouřného draka bylo bažinaté; panství Modrého pokrývala nesčetná jezera, jezírka, řeky a shromážděná voda v každé podobě, na kterou si dokázal vzpomenout. Dokonce i s koněm by to byla obtížná cesta. Pěšky bylo téměř nemožné dojít tam za rozumnou dobu; většinu cesty zabere obcházení různých míst, která nelze přebrodit.

Modrý drak neměl moc důvodů bát se útoku ze západní hranice. Ať se na to díval jak chtěl, toto území tvořilo přirozenou obranu. Armáda by se probořila do bahna. Jen nebe vypadalo otevřené a volné, ale Gryf měl podezření, že i to je bráněno. Vládce Irillianu byl rozhodně důkladný.

Gryf si na chvíli vzpomněl na malé, bezvýznamné pahýly křídel na svých zádech a přemýšlel, co by mohla dokázat, kdyby byla plně vyvinutá. Jen málokdo o nich věděl. Nedala se použít k letu, viděl je jen jako další vadu, a tak je skrýval. Občas, jako teď, si skutečně přál mít všechny rysy tvora, kterého tolik připomínal. Nemohl letět, a tak zvažoval, jestli by se měl odvážit teleportovat, protože však neměl ani ponětí, co leží před ním, riziko převážilo možný zisk. Docela dobře mohl skončit na dně jezera, uprostřed bažiny nebo ještě hůř.

Srovnal si brašnu na rameni a vykročil.

VI.

Navzdory příhodě z prvního dne běžel život na Panství docela hladce. Pravda, draci a lidé tu žili v napjatém míru, ale ve víc se doufat nedalo. Nikoho nepřekvapovalo, že obě rasy zůstávaly z větší části oddělené, kdykoliv to bylo možné. Cabe byl prostě šťastný, že se zatím nikdo nikoho nepokusil zabít. Ohledně vidiny, kterou měla Gwen, nezjistili nic nového. Špehové Zeleného draka nehlásili v lese nic neobvyklého. Po činnosti pátračů nebylo skoro ani stopy, ale Cabe i Gwen věděli, že to nic neznamená; aviani byli tajemná rasa a mistři v ukrývání stop.

Jeden z útržků zpráv, které jim posílal vládce Dagorského lesa, však Cabea zaujal. Tu a tam se objevovaly mrtvé nebo umírající kousky lesa. Příčinou byl očividně extrémní chlad - ale zima byla ještě daleko a až nakonec přijde, zasáhne území Zeleného draka jen slabě.

Cabe stál v zahradě, oči upřené na les, i když ho ve skutečnosti neviděl. Myšlenkami se toulal někde jinde. Jednou usoudil, že když se člověk stane čarodějem, začne být paranoidní. Možná se příliš bál, ale podivné mrazivé nehody mu nešly z hlavy. Vrtaly mu ve vzpomínkách, v těch z jeho života i v těch, které mu předal dědeček, a Cabe už si byl zcela jistý, že mezi nimi a jinou drobnou příhodou z nedávné doby existuje spojení. Měl na mysli mrazivý vítr, který on i Gwen ucítili přímo v Gryfově paláci. Chlad nebyl

jen fyzický; zasáhl i jejich duše.

To ho kupodivu přimělo přemýšlet o svých snech. Nemohl říct proč, ale cítil, že i ony jsou s tím spojeny. Smutně se usmál. Byl to příliš divoký nápad. Cabe násilím odsunul podobné myšlenky stranou a v naději, že si pročistí mysl od rozčilujících hádanek, se vydal na obchůzku po pozemcích.

Spatřil několik draků a lidí, kteří odklízeli následky po celé generace nerušeného růstu rostlin a obecného neužívání pozemků Panství. Draci vypadali docela klidně, přestože v hranicích omezených ochranným kouzlem téměř ztratili svoji moc, což pro ně bylo něco nového. Pokud neopustili chráněné území, nemohli se dokonce ani proměnit do dračí podoby. A dokonce i potom by jim kouzlo zřejmě bránilo v návratu, dokud by se znovu neproměnili do lidské podoby. Složitost kouzla ho občas uváděla v úžas a byl za to docela vděčný, obzvlášť když se mezi oběma skupinami rozhořely spory.

Panství už bylo skoro obyvatelné. Zahrada, místo, kde stávalo Gwenino jantarové vězení, byla skoro vyčištěná. Bylo to vůbec jediné místo na Panství, kde se draci a lidé volně setkávali. V zahradách vládla mírumilovnost, které si Cabe při předchozí návštěvě nevšiml, nejspíš proto, že na něj útočily dračice, ostřelovaly ho kouzlem vymrštěné kusy krystalu a nalétával na něho pátrač. Jen těžko věřil, že je to tatáž zahrada.

To, co ho do zahrady přivedlo tak časně zrána, nebyly původně zprávy od Zeleného draka, ale jiná noční můra, marný útěk od všudypřítomného otce, přes nesčetné hory a skrze stovky hlubokých, vlhkých jeskyní. Azran po něm pokaždé sekal jedním z démonických mečů. Rohaté ostří, které Cabe dokonce nějakou dobu nosil, bylo dost špatné. Nevyzpytatelná věc, které jeho otec říkal Bezejmenný... Cabe na tu zbraň nechtěl ani pomyslet. Nakonec se ukázalo, že otce ovládla. Tak to s démonickými meči chodilo. Proto je vyráběli jenom šílenci jako Azran Bedlam.

Cabe se dotkl své hlavy. Nemusel se dívat, věděl, že je většina vlasů stříbrná. Po obzvlášť silných nočních můrách to tak obvykle bývalo. Znovu se bez příčiny ocitl na spojnici dvou událostí. Zamračil se. Stačilo, že noční můry znovu začaly, i když ho předtím, těsně potom, co se vydal na cestu sem, opustily. Vypadalo to, skoro jako kdyby ho sem vystopovaly jako lovečtí psi.

Mladý čaroděj se posadil na lavičku a zahleděl se na oblohu.

Znovu přemýšlel, jak jednoduchý život míval, než ho dračí králové našli.

Ozvalo se náhlé zasyknutí. Podobný zvuk nedokázal vydat žádný člověk. Cabe vyskočil z lavičky, ruce připravené seslat obranné kouzlo - jakékoliv obranné kouzlo.

Před ním se krčil drak, připravený na smrt z rukou mocného černokněžníka, kterého vyrušil.

„Kdo...“ Cabe se zhluboka nadechl a začal znovu: „Kdo jsi? Proč slídíš kolem?“

„Pane,“ zasyčel drak, „jsssem jenom váš sluha. Neplížím se za vámi. Dokonce jsssem vás vůbec neviděl, dokud jsssem o vás skoro nezakopl.“

Čaroděj si ho prohlédl. Od hlavy až k patě vypadal stejně jako kterýkoliv jiný drak v lidské podobě.

Pak se Cabe rychle poopravil. Ne, je tu rozdíl - rozdíl, který, jak si uvědomil, viděl na většině ostatních dračích samců, kteří mu teď sloužili.

„Tvůj znak,“ řekl a ukázal na nezdobenou dračí přilbu. „Kde je?“

Ačkoliv byla tma, ucítil s jistotou, že se na něj drak zvědavě podíval. „Nemám povolení nosit erb. Jsem sssluha.“

„Sluha?“

„Konáme povinnosti, které se pro dračí lordy nehodí.“

Aha, uvědomil si Cabe, další kasta. První a nejpřednější byli dračí králové a královské samice. Pak přicházeli na řadu takoví jako Toma a Kyrg, kteří patřili k dračí šlechtě právem toho, že se narodili z královské snůšky. Ti byli vojáky, válečníky.

O sluzích mu nikdy nikdo neřekl, i když vzpomínky, které zdědil po Nathanovi, naznačovaly, že o tom dědeček něco věděl.

Drak čekal. Cabe předpokládal, že ho lidská zvědavost bezpochyby poněkud obtěžuje. „Co tady děláš?“

„Jestli vás moje přítomnost ruší, pane, odejdu,“ Sluha se začal otáčet.

Cabe dal k vlastnímu překvapení drakovi ruku na rameno a zastavil ho. Když se tvor otočil zpět, Cabea napadlo, že o ruku určitě přijde, a rychleji stáhl zpět.

Drak se na něj jen tázavě podíval: „Přejete si ještě něco, pane?“ „Neřekl jsem ti, abys odešel. Jen jsem se zeptal, proč jsi tady venku.“

Jeho společník se nepokojně zavrtil: „Lépe se tu přemýšlí.“ Cabe přikývl: „O čem?“

„Co se od nás čeká? Až doteď měli skutečné kontakty s vaším druhem jen urození draci, pane. Jste - promiňte - divná, slabá stvoření, kterým jsme nadřazení. Tak se to říká, pane.“ Cabe si s jistým hořkým pobavením uvědomil, že poslední větu drak rychle dodal, jakmile si uvědomil, že svého nového pána urazil, „Jak se - máš nějaké jméno?“

Ted' byl uražen drak. „Samozřejmě! Nejsem nižší drak. Jmenuji se Ssarekai Disamail T...“

Cabe zvedl ruku a zarazil ho. „Jak dlouhá jména mají draci?“ Měl pocit, že možná viděl úsměv, i když to u draka mohlo znamenat něco jiného. „Než skončím, vyjde slunce. Ve jménu jsou zahrnuti všichni členové klanu, kteří jsou hodní úcty.“

Když Cabe uvážil, jak dlouho dračí králové vládli, měl podezření, že drak ohledně potřebného času nežertuje. Další drobnost, kterou o svých nových služebnících dosud netušil. „Budu ti říkat Ssarekai.“

„To mi bude vyhovovat, pane. Tak mi říká vlasstní druh.“

„Jakou máš funkci?“

„Pečuji o nižší draky určené jako jízdní zvířata a cvičím je, ačkoliv...“ drak zaváhal, „v posledních dobách se zajímám o koně.“

Cabe mu nejprve neporozuměl a zamračil se: „Koní se nedotýkejte. Nejsou k jídlu.“

„Říká sse, že nejsou moc chutní, pane, ale já jsem na ně myslel jako... jako na jízdní zvířata. Hbitý kůň je mnohem výhodnější než jízdní drak, pane.“

Cabeovi začal v hlavě klíčit nápad, který by mohl rozehřát vztahy mezi oběma skupinami a ulehčit jeho obavám. „Mluvil jsi s člověkem, který cvičí koně?“ Drak zavrtil hlavou. Cabe se usmál, spíš pro sebe; pro jednu si připadal alespoň trochu bystrý. „Uvidíme se odpoledne. Zajdeme tam spolu. Chci, abyste se setkali.“

Ssarekai pokrčil rameny: „Musším, pane?“

„Ano.“ Cabe doufal, že to znělo dostatečně stroze.

„Jak si přejete. Omluvte mě, pane, mám své povinnosti. Zdá se, že dnes budu mít hodně práce.“

„Tak běž.“

Cabe se díval, jak odchází, a tentokrát byl sám se sebou spokojený. Snad tomu konečně přijde na kloub. Snad noční můry konečně přestanou, až ovládne vlastní schopnosti.

Udělal si v hlavě poznámku, aby si zapamatoval, že se má s drakem setkat. Taky si udělal poznámku, že má požádat služebnictvo, aby mu přestalo tak často říkat „pane“. Smrdělo to přetvářkou.

U vchodu do zahrady se něco pohnulo. Cabe si nejdřív myslel, že se vrátil Ssarekai, ale pak uviděl, že je příchozí příliš malý a nevypadá úplně jako drak.

Elf? Bylo jich víc druhů - někteří byli vysocí jako lidé, jiní malí jako trpaslíci - a Dagorský les byl mnohým z nich domovem.

„Kdo je to? Kdo je tam?“

Ozvalo se lehké nadechnutí a vzápětí postava skočila do křoví. Cabe zaklel a vrhl se za ní. Vzpomněl si na Gweniny obavy, že se to, co zahlédla, mohlo dostat dovnitř ještě předtím, než dokázala kouzlo dokončit. Jestli se dovnitř opravdu něco dostalo, mohli být všichni v nebezpečí.

Znovu toho tvora zahlédl. Dítě? Skrz stromy teď pronikaly záblesky slunečního světla. Nemohlo to být dítě; postava byla pokroucená, příliš hubená a podivně shrbená.

Pořád tu byli dva dračí králové, jejichž území hraničilo s územím Zeleného draka. Možná někdo z jejich nohsledů...

Když byli těsně u okraje kouzla, drobný vetřelec se náhle otočil a zamířil zpátky k němu. Cabe setrvačností pokračoval dopředu a vzápětí o něho zakopl.

Ozvalo se zakňučení, jejich končetiny se propletly a pak se Cabeův svět divoce roztočil. Cabe vychrlil proud nadávek obohacený léty strávenými v krčmě.

Když se svět přestal točit, Cabe hleděl nahoru, do tváře - draka?

Kroutil sebou v jeho náruči, ale Cabe ho navzdory překvapení pevně držel. Byl to drak - a nebyl. V obličejích se podobal člověku víc než kterýkoliv jiný samec. Neměl dračí přilbu; neměl vůbec žádnou

falešnou přilbu. Hlava vypadala jako nedokončená, ošklivá panenka, panenka, která syčí a kňourá strachy.

Jedno z mlád'at. To nejstarší. Královské dráče, které se proměňuje způsobem, jaký u draka nikdy nikdo nespatriil. Podobalo se to víc proměně samic jeho druhu, napodoboval lidský vzhled mnohem lépe než dospělí draci.

„Z tebe,“ dostal ze sebe konečně, „bude problém.“

„Prroblémmm,“ zasyčelo na něj mládě zpět.

Chvílemi ho skoro neudržel. Od Zeleného draka věděl, že draci rostou rychle a jistě základní věci se musí naučit dřív, než léta růstu skončí. Proměňování bylo z těch základů nejdůležitější. Další byla řeč, a právě na tu zapomněl.

Ruka se čtyřmi prsty ho plácla po obličeji a Cabe na okamžik zapomněl, že drží ohnivého draka. Mládě se přestávalo bát. Cabe věděl, že ho mládě považuje za vůdce klanu - alespoň podle toho, jak to slovo chápali. Přestože vypadal cize, měl je na starost.

Dráče ho znovu plácl a tentokrát si Cabe uvědomil, že nadržuje lidské dítě, protože mu jedním z drápů udělalo na tváři šrám.

„Konec hraní,“ zamumlal. Převalil se, popadl svíjející se dráče za límec, vstal...

A zahlédl mezi stromy nepravděpodobný násep.

„Nevrt' se,“ zašeptal nepřítomně dráčeti. Zamířil k náspu a ucítil zachvění. Prošel bariérou. Sevřel dráče pevněji, ale to se jen tím usilovněji zmítalo.

Tohle, pomyslel si žalostně, nebude dobrý den.

Násep, až dosud nerozlišitelný, se táhl daleko za hranice kouzla. Kdykoliv jindy by si ho Cabe nevšiml nebo by ho považoval za součást krajiny. Takto zblízka však viděl, že tu je něco pohřbeno - něco velkého. Stál tam se zmítajícím se dráčetem, které sem tam za-mumlalo něco, co znělo jako

„porrrblém“, a uvažoval, jestli by měl jít pro pomoc, nebo ne.

„Cabe?“

Směrem ze zahrady se ozval Gwenin hlas, měkký, ale přesto příkazující. „Cabe, kde jsi?“

Tím se věc vyřešila. Strčil si otravné dráče pod paži a zamířil zpět k Panství. Cesta se zdála delší, záludnější než předtím, ale to bylo nejspíš tím, že měl spoustu práce s udržením „odporného špeha“ pod paží.

Gwen, oblečená ve smaragdově zeleném loveckém obleku, na něj čekala v zahradě a nebyla sama.

Vedle ní stála další žena, krásná tím neporovnatelným způsobem, který přináší několik let dospělosti, oděná ve třeptivých šatech. Cabe si byl jistý, že takovou ženu ve své skupině by si pamatoval, a pak mu došlo, proč si ji nepamatuje. Byla to dračice. Těžce polkl.

„Hledáte tohle?“ zeptal se klidně a zvedl šklebící se dráče. Jen ať si myslí, že přišel kvůli tomu.

Dračice si úlevně oddechla a popadla mládě, které se k ní okamžitě přitisklo. Gwen se s ulehčením a s hrdostí usmála, takže si Cabe připadal spíš jako školák, který udělal radost své oblíbené učitelce, než jako mistr čaroděj.

Dračice na něho hleděla jinak. Pokud existovalo něco, co milovaly víc než omotávání si mužů kolem prstů, byla to moc. Cabe představoval příležitost zajistit si obojí. Co nejzdvořileji si ji nevšímal.

Naštěstí se ozvala Gwen: „Chůvy se jenom na chvíli otočily, aby dohlédly na jiné mládě. V mžiku byl pryč.“ Se zájmem se zadívala na lidskou podobu mláděte. „Teď vidím, jak to dokázal. Pozoruhodné.“

„Víc než pozoruhodné. Podívejte se na obličej.“

Obě ženy si mládě prohlédly a Cabea potěšilo, když viděl, jak dračice na okamžik ztratila vševědoucí výraz.

„Už jste to někdy viděla?“ zeptal se ji.

Využila otázky a obdařila ho pohledem, který neměl nic společného se současnou situací, ale naznačoval spíše jiné možnosti. Když si Cabe zachoval chladnou tvář, nakonec odpověděla: „Nikdy, pane. Kdysi jsem o tom slyšela. Jenom staré historky. Říká se, že něco podobného dělal vévoda Toma, ale o nikom jiném nevím.“

„Toma. To se dalo čekat, že je něco zvláštního.“

Gwen přikývla. „Tohohle si pořádně pohlídáme. Všichni. Je to královské mládě s podivuhodnými

možnostmi, když se už teď umí proměnit lépe než dospělý.“

Žádný dračí samec na sebe nedokázal vzít víc než jednu podobu odlišnou od skutečné dračí podoby a vždycky to byla podoba ozbrojeného válečníka, nejspíše proto, že právě tu si dračí králové kdysi vybrali. Samice se dokázaly proměnit v několik lidských žen, ale i jim pokaždé zůstávaly jisté společné fyzické rysy, takže jejich různé podoby vypadaly jako sestry. To představovalo hranice možností dračích proměn, s výjimkou Tomy. Ukázalo se, že Toma na sebe dokázal vzít nejen svou podobu válečníka, ale při nejedné příležitosti napodobil lidský vzhled některého dračího krále a tajně se účastnil setkám Rady. Přiznal se, že takovou podobu nezvládne udržet natrvalo, ale i tak to bylo mnohem víc, než co dokázali dračí králové.

Ženy už se chystaly odejít zpátky k Panství, když si Cabe vzpomněl na násep. Dovolil dračici s břemenem odejít, ale Gwen požádal, aby zůstala. Jakmile byli sami, zamířil s ní zpátky k místu, kde to uviděl.

„Oč jde?“

„Myslím - je to jenom tušení - myslím, že jsem našel něco, na co by ses měla podívat.“

Rozhlédla se kolem: „Jestli půjdeme dál, ocitneme se mimo chráněné území, Cabe. Tak co mi to musíš ukázat?“

„Opravdu nevím.“ Věděl však, že ho na tom náspu něco zneklidňuje.

Gwen ho mlčky následovala. Trvalo jim o něco déle, než se k němu dostali, protože si Cabe najednou nemohl přesně vzpomenout, kde ho naposledy viděl. To by se nemělo stát. Pak se náhodou podíval dolů a spatřil místo, na kterém s mládětem zváleli trávu. Zahledl se mezi stromy a po chvíli zkoumání násep konečně znovu našel. Zneklidňovalo ho, že ho i přesto stěží rozeznal.

„Támhle.“ Ukázal k němu a nedbaje na hranici kouzla prošel skrz. Gwen ho po počátečním zaváhání následovala a v duchu přísahala, že jestli o nic nepůjde, tak si Cabea, láska neláska, pořádně podá. Když se přiblížili, ucítil Cabe, jak se jeho duše dotkl mrazivý duch. Na okamžik se zastavil, zvědavost však byla nakonec silnější. Gwen se taky zarazila, ale kvůli něčemu jinému. Násep v ní vyvolal jisté vlastní vzpomínky. Strašlivé, staré vzpomínky.

„Cabe.“ V hlasu jí zvonila rostoucí předtucha. S obavami se na ni podíval.

„Zpátky.“ Jakmile ji poslechl, zvedla ruce a zamávala jimi. Z náspu začala odlétávat hlína, jako by tam pracovali neviditelní kopáči.

Cabe se zamračil. Gwen rozčileně čekala a kousala se do rtů, než se objevily první stopy - čehosi. Okamžitě kouzlo přerušila a ke Cabeovu úžasu se rozběhla nález prozkoumat. Došla až k němu, ale nedotkla se ho. Nevyčítal jí to. Ta věc vyvolávala pocit něčeho tak neskutečného, že před ní skoro chtěl couvnout.

Po chvíli vstala. Výraz v její tváři ho vyděsil.

„Co je to?“

Nejprve neodpověděla, jen stála a vrtěla hlavou, zděšená i znechucená tím, co leželo pod hlínou.

„Gwen?“

„To je moje vize, Cabe,“ zašeptala čarodějka nakonec. „To - to je ta ohavnost z mé vize. Vím, že je to ona!“

Vzápětí se zhroutila. Cabea to natolik překvapilo, že ji zachytil až těsně před tím, než dopadla na zem.

Civěl přes zhroucené tělo na mrtvolně bílý tvar, který její kouzlo částečně odkrylo.

Znovu se otrásl.

VII.

Cabe odtrhl zrak od mohyly a podíval se na Gwen. Pohnula víčky, otevřela je a setkala se s ním očima. Měla v nich ještě strach, ale pokoušela se ho zvládnout.

„Zvedni mě, Cabe. Musím - musím stát.“

Pomohl jí na nohy. Jakmile získala rovnováhu, odtáhla se od něj a odklopýtala zpět k objektu svých obav. Zastavila se na délku paže od té věci a zahledla se na ni. Cabe zůstal tam, kde byl, ale připravený

zasáhnout, kdyby znovu omdlela.

Gwen dál zírala na mohylu, oči vyvalené, ruku na ústech. Začala šeptat: „Je to skutečné! Je to skutečné!“ Cabe vykročil k ní, pokoušel se ji uklidnit a sám si přitom také prohlédl mohylu: „Ať je to cokoliv, je to mrtvé. Není se čeho bát. Vůbec se není čeho bát.“

Pomohlo by, kdyby to tak cítil. Avšak bez ohledu na nepřítomnost života ho ten tvor dál naplňoval tísnivým strachem. Věděl, čeho se bojí. Měl pocit, že z něj ta ohavnost vysaje všechno, čím je.

Iracionální strach, ano, ale silný.

„Nebyl to sen,“ mumlala si pro sebe čarodějka. „Přece jenom to vůbec nebyl sen“

„Sen?“ Cabe si náhle vybavil celou vizi, kterou mu Gwen popsala. Útok hrabající nestvůry a záchrana prostřednictvím pátrače. Tohle byl netvor z toho snu? Otrásl se, vděčný za to, že je většina těla ještě pod hlínou. Jak dlouho se to potulovalo kolem Panství? Bylo to opravdu uvnitř hranic starého kouzla? Proč to bylo tak těžko k nalezení?

Za nimi se ozvaly výkřiky. Jeden ze sluhů zřejmě viděl, jak se Jantarová paní zhroutila, a několik postav, draci i lidé, teď rozrušeně klopýtalo k oběma mágům. Cabe je přiměl zastavit se tak daleko, aby na nestvůru neviděli. Chtěl, aby jich o tomhle vědělo co nejméně. Zahlédl draka jménem Ssarekai a přivolal ho.

Ssarekai přispěchal ke Cabeovi, zahleděl se na nehybnou mohylu a roztřásl se. „Pane, co je...“

Cabe ho zarazil: „Předpokládám, že dobře ovládáš jízdní draky - nebo budeš rychlejší ve své pravé podobě?“

„Jízdní draci jsou jízdními draky, protože jsou rychlejší než osobní let, pane. K dlouhému, vytrvalému letu nemáme dost sil a rychle se unavíme. Hlídky jsou dobré, ale...“

„Tak si jednoho vezmi a pospěš si ke svému pánu. Vyříd' mu ode mě, že tu máme něco, co vyžaduje jeho pozornost. Jestli to bude nutné, popiš to.“

„Pane, lesní...“ Ssarekai si všiml, že se mu Cabe znovu chystá skočit do řeči, povzdechl si a zmlkl.

„Dorazí zpráva rychleji, než dokážeš jet - a přesně? Kolik dalších se o tom dozví, než se zpráva dostane k cíli?“

Drak zavrtěl hlavou, ale pochopil, „vyrazím hned.“

„Děkuji ti.“ Když Ssarekai odešel, Cabe se podíval po ostatních a ušklíbl se. Možná se příliš vzrušuje nad něčím, co nemusí být důležité. Prozatím měl jenom cosi mrtvého a Gwenin až příliš skutečný sen.

Ostatní vyčkávali a šeptem se mezi sebou dohadovali o tom, co mohlo způsobit, že se paní zhroutila. Některé z nich napadlo zeptat se Ssarekaie a Cabe si uvědomil, že drakovi přímo nepřikázal, aby mlčel. Ssarekai to však zjevně pokládal za samozřejmé, nevšímal si otázek a utíkal.

„Pátrač.“

„Cože?“ Cabe se otočil kolem dokola, čekaje, že uvidí, jak na něj ptačí tvor skáče z vrcholku některého stromu. Nic však nezahlédl, viděl jen Gwen klečící vedle velikého mrtvého těla, jak si je prohlíží, ale nedotýká se ho.

„Pátrač.“ Gwen mluvila tiše. Ačkoliv byla rozrušená, nechtěla mezi ostatními šířit paniku. „V mé - vizi - byl pátrač. Ráda bych věděla, co se s ním stalo. Proč mě zachránil?“

Z tohoto hlediska o tom Cabe ještě ani neuvažoval. Pokud byl tvor pod náspem skutečný, proč ne i pátrač? A proč zachránil Gwen a bojoval se stvůrou, která tu teď před nimi ležela?

„Musel být skutečný, Cabe. Musel tu být nějaký pátrač.“ Vstala. Nespouštěla z mrtvoly oči, ale nedotkla se jí.

„Proč to říkáš?“

„Vize. Musel to být bezděčný přenos myšlenek pátrače. Deformovaný, protože oni nevidí ani neuvažují stejně jako my. Vzpomeň si.“

Vzpomněl si. Vzpomněl si na pátrače, který k němu přišel, když ho věznil otec. Pátrači Azranovi sloužili, ale nenáviděli ho víc než kteréhokoliv jiného člověka. Tenhle se pokusil Cabea přesvědčit, že ho propustí, pokud on pak zaútočí na svého otce. Cabe, který v té době jen stěží chápal vlastní moc, odmítl. Pátrač vlastně ani jednou nepromluvil; dotkl se rukama jeho hlavy a odhalil mu své myšlenky pomocí pocitů a obrazů. Obrazů Azrana zabitého tisícem odporných způsobů. O tom se Gwen nikdy nezmínil. Právě to ho přinutilo odmítnout, kromě toho, že postrádal sebedůvěru a nejspíš i zkušenosti.

„Pořád jsem si jistá, že pátrač zemřel, když zabíjel tuhle věc, Cabe. Myslím, že právě proto jsem nakonec ztratila vědomí.“

„Proč ty? Proč by mluvil k tobě?“

Stále nespouštěla oči z nestvůry. Tiskla si ruce na prsou, jako by mrzla: „Naučila jsem se vnímat tuhle zem, Cabe, dokonce ještě lépe než ti, kdo tu žijí celý život. Cítím věci, které ty necítíš. Pátrač asi vysílal myšlenky náhodně, možná k někomu dalšímu ze svého druhu, kdo mohl být poblíž. Možná že to nikdy nebyla skutečná záchrana. Třeba jsem si tak jenom vyložila pátračovy myšlenky. Víím, že mě svými činy zachránil, ať záměrně, nebo ne. Já - tohle všechno jenom odhaduju.“

Cabe přikývl. Shromážděná skupina víc hlučela a blížila se. Otočil se k ní: „Běžte za svou prací. Ty a ty,“ ukázal na člověka, o kterém věděl, že je to voják, a na jednoho z draků s erbovní přilbou. „Na toto území nesmí nikdo vstoupit, dokud nedorazí vládce Dagory. Dohlédněte na to.“

Jak jen to přemýšlím, uvědomil si opožděně, že se dokonce i v tomhle zmatku pořád snažím zlepšit vztahy mezi lidmi a draky? Vybrat na hlídání území, na které mohl prostě vložit kouzlo, jednoho člověka a jednoho draka páchlo nejvíce ze všeho pošetlostí, ale on na tom nápadu lpěl. Využij případné nebezpečí k tomu, abys je spojil, šeptalo mu cosi v koutku mysli.

Nathanova rada?

Ještě něco na něj dotíralo. Něco o tom netvorovi. Vlastně se ho ještě nedotkl, ale na rozdíl od Gwen po tom začínal toužit. Měl pocit, že by o něm měl něco vědět. Alespoň se ho dotknout...

Zelenému drakovi bude chvíli trvat, než se sem vrátí. I při nejrychlejším tempu tu bude nejdřív zítra.

Možná by mohl požádat Gwen, aby se poptala obyvatel Dagorského lesa, měl však podezření, že kromě cesty, kterou netvor prošel, o něm nebudou vědět skoro nic. Svědčilo o tom to, že je nikdo nevaroval.

Tohle stvoření bylo krtek, kopáč, a nejspíš urazilo většinu cesty neviděno.

Slyšel, jak Gwen říká: „Měli bychom to zničit.“

„Ne, dokud se na to nebude moct podívat Zelený drak.“

Hleděla na tvora s odporem: „Asi máš pravdu, ale zneklidňuje mě. Pořád - pořád mám pocit, že mě chce vysát.“

Vysát ji. Stejný pocit předtím měl i Cabe. Tohle nebyl obyčejný tvor. Nějaká moc ho zkazila. Tenhle tvor byl pro přírodu a pro život sám ohavností.

Je to Tomovo dílo?

Cabe zavrtěl hlavou. Jen možnost, nic víc. Jsou tu i další hrozby než ten jeden drak. Až příliš mnoho dalších hrozeb.

Kdybych se toho mohl dotknout, věděl bych.

Než si stačil uvědomit, co se děje, měl dlaň skoro na něm. S leknutím ji strhl zpět. Gwen, která se předtím odvrátila, se otočila zpátky a zalapala po dechu,

„Cabe! Nesahej na to!“

Na okamžik se vrátil starý Cabe, nejistý, nechtějící přijmout úkol, který může být tak nebezpečný. Pak mu tvář ztvrdla a čím dál víc začala připomínat někoho jiného, někoho, koho Gwen dobře znala, protože ho kdysi milovala stejně, jako teď milovala jeho vnuka.

Něco si tiše zašeptal a čarodějka ucítila tah moci. Z tahu se stalo kroucení a hrozilo, že se jí její moc vyrvе. Ať už Cabe sesílal jakékoliv kouzlo, bylo daleko silnější, než jaké kdy seslala ona.

Dotkl se dlaní tvorovy sněhobílé kožešiny.

Cabeovi připadalo, jako by někdo otevřel kroniku a on sledoval příběh, který se rozvíjel v minulosti. Byl v Pustinách, ty však byly plné zeleně, asi jako dnes. Přesto to bylo kdysi dávno.

Byla to Válka o změnu a on byl Nathan Bedlam.

Stáli s ním ostatní. Yalak, kterému se nelíbilo, co se má stát, ale zdržel se hlasování. Vysoký Tyr, zahalený v plášti jako kněz; ten toto opatření z celého srdce schvaloval. Zasmušilá Salicia, drobná ženuška s děsivou mocí. Basil, pravý válečník skupiny. Na něm bylo udržet nepřátele z dosahu, kdyby se objevili dřív, než bude kouzlo dokončeno.

Byli tu ještě další, ale ti číhali pod zemí. Strašlivé věci, překroucené z toho, čím byly původně. Kouzlo, na které Nathan a jeho společníci nikdy nezapomenou; jejich největší hanba a hřích.

Obraz zmizel a nahradil ho jiný, který ukazoval Pustiny podobnější tomu, jak je Cabe znal. Zbytky života

rychle usychaly. Cabe/Nathan nějak věděl, že některé z klanů Hnědého stále přežívají; Páni draků byli příliš lidmi a nezvládli prastaré kouzlo použít dokonale. Přesto ho možná dokázali použít až příliš dobře, protože hlad se teď obrátil ven, hledaje nové země, a strašlivá věc, která teď jakožto ohnisko kouzla byla Cabem/Nathanem, hladověla s nimi.

Zůstala z nich unavená a odraná parta. Salicia byla mrtvá, hlad ji rozerval, když se ho sama pokoušela zastavit Cabe/Nathan v sobě cítil odpor, když ucítil, že ho její smrt posílila a...

Vzpomínka se vzpírala odhalení,

Páni draků pak spojili svou moc a snažili se ji vyslat zpět na tvory, které pokřivili. Jen s utišením hladu mohli doufat, že je všechny zničí. Yalak měl v očích slzy; všechno předvídal, kromě Saliciiny smrti - a ta ho zranila nejvíc. Basil pomáhal Tyrovi, který byl vždycky věrným spojencem.

Cabe/Nathan stál před nimi, k smrti unavený, poháněný vinou. Kdyby jen tušil, co rozpoutá, nikdy by to nenavrhl. Raději ať tohle kouzlo zůstane navždy zamčené v nehlubších koutech jeho podvědomí. Raději ať prohrají válku s dračími králi než znovu vypustit ten hlad.

Hliněné valy se posouvaly směrem k nim, některé tak velké jako prachem pokryté kopce kolem. Páni draků se připravili.

Ohromné hrabající spáry prorazily na povrch a hora bílé smrti vstala.

Cabe se prudce otrásl, když ho ten, kdo býval Nathanem, strhl od hrůz dávné minulosti k děsům současnosti. Nové vzpomínky však vytáhl z tvora s nepatrným rozumem, i když byl daleko starší než ti, které pustili z řetězu Páni draků. Jeho vzpomínky byly jen roztržitými obrazy, podobaly se spojení s pátrači, což bylo vzhledem k tomu, že první podobné příšery nejspíš vytvořili právě oni, pochopitelné. Poslední zoufalý pokus, jak porazit nějakého nepřítele - jenže pátrači si uvědomili, že odpornost, kterou se chystali vypustit, je daleko větší hrozbou. Raději je pohřbit do studené, zmrzlé země a doufat, že je nikdy nebudou potřebovat. Raději ať se jejich země dostanou pod vládu drakera. Pokud to bude nutné, pátrači vydrží čekat i celá staletí.

Cabeovi se vybavily další nesouvislé obrazy. Dlouhá období spánku, tmy, slabého hryzavého hladu.

Probuzení v zimě, chraptavý hlas nového pána. Radostné vědomí, že brzy přijde příležitost hlad utiřit - pokud nejprve dokáže utiřit hlad svého pána.

Několik jich získalo svobodu. Museli se jen podrobit těm studeným, mrtvým, kteří patřili pánovi.

Neposlušnost! Hlad je příliš silný a na jihu je Život - ale ten, komu slouží, se o ní dozvěděl a většinu těch, kdo neuposlechli, potrestal. Ještě nepřišel čas, křičel na ně rozrušeně. Raději utéci do hrozivého tepla než čelit trestu, který na ně byl uvalen. Tam je život. Život, který nasytí hlad...

Cabe se svalil, jako by do něj uhodil blesk.

Než se stačil vzpamatovat, byla u něj Gwen. Rukama mu přejížděla po těle, hledala poškození. Věděl, že není zraněný... je jen vysátý, vyčerpaný. Jako by mu i pouhé vzpomínky toho tvora dokázaly odsávat život z těla. Cabe však spojení nepřerušil; byl zcela ponořený v obrazech.

Spojení přerušil Nathan. Málem bylo pozdě. Právě ta Cabeova část, která byla zároveň částí jeho dědečka, si uvědomila, že tvor je pouhým kanálem, a dokonce i po smrti si část svých schopností zachoval.

Kdyby měl o trochu více času, vysál by z něj všechno - pro toho, komu se i ve smrti snažil sloužit.

Smrt, chlad a magie nejvyššího, nejnebezpečnějšího druhu. Obrazy mu mnohé objasnily. Cabe věděl, že tohoto tvora vypustil Ledový drak, aby sytil nějaké větší kouzlo - ale jaké?

Potom si znovu vzpomněl na mráz.

Toma procítl a vedle své komnaty našel stát zasmužilou bílou postavu. Jeden z mála příslušníků klanů Ledového draka, které spatřil stejně jako jeho pán byl i válečník vychrtlý jako stará mrtvola. Ledově modré oči byly očima fanatika, odrazem Ledového draka. Mezi svými bratrance Toma spojence nenajde. Vypadali jen jako prodloužené údy svého pána.

„Co je? Co si přejete?“ Toma vycenil zuby, aby téhle ubohé náhražce draka neukázal strach, ale jen opovržení. Válečník jeho pohled ignoroval. Dokud si to Ledový drak přeje, budou cizinci tolerováni. Jinak nejsou ničím. Dokonce i Toma to věděl.

„Můj pán si s tebou přeje promluvit“ Drak měl plochý, mrtvý hlas. I ledoví sluhové v sobě měli víc života.

Tohle Toma nehledal. Nebyli to spojenci, byli jemu i otci hrozbou. Pokud šlo o Zlatého draka, Ledový drak znovu a znovu sliboval a Toma teď viděl, že jeho sliby jsou ve skutečnosti skryté hrozby. Pán Severních planin viděl jako pomoc pravý opak toho, co hledal ohnivý drak.

Šílenství! Jsem v jádru choroby, uvědomil si. Choroby nebezpečnější než stovka Pánů draků.

Podíval se na otce, ale nic se nezměnilo. Zlatý drak nehybně ležel, lidské tělo omotané kožešinami, natažené na dalšími kožešinami přikryté pohovce.

Toma beze slova vstal a vydal se za druhým drakem. Vedli ho stejnými chodbami jako bezpočtukrát předtím, chodbami, které už znal stejně dobře jako sám sebe. Teď tudy nesměl chodit sám, což byla další změna, která ho znepokojovala. Ať se Ledový drak snažil o cokoliv, chýlilo se to ke konci. Už může být na útěk pozdě - pokud by Toma měl utéci. Možná že ještě stále existuje způsob, jak přiblížit hostitelovy plány vlastním potřebám. Toma nezískal moc za trůnem svého otce pro nic za nic. To, co mu chybělo na několika hloupých značkách, si víc než vynahradil všude jinde.

Nakonec vešli do hlavní síně. Obrovský drak tentokrát nehřadoval na vrcholku ruin. Teď Toma viděl, co ukrývaly. Byly tam zbytky budovy - ano, nějaký chrám - a díra. Ohromná díra. Mnohem větší, než jak si ji Toma představoval. Musel ji zakrývat celý chrám.

Čím déle se na tu díru díval, tím víc mu běhal po zádech mráz. Byl to mráz, který probíhal duší. Rychle odvrátil zrak, ale v to chvíli ho polapil pohledem jeho hostitel.

„Nějaký čas jsi o tom přemýšlel, že?“ V hlase mu nezněla zvědavost ani žádná jiná emoce. Ledový drak se ho stejně tak mohl ptát, jestli se mu líbí počasí.

A další změna. Ledový drak se proměnil do lidské podoby, vypadal jako dračí válečník po staletí zamrzlý v ledu. Ozdoby dračí přilby vypadaly jako obvykle, ale pod falešnou přilbou nedokázal Toma rozeznat žádné rysy tváře. Na drakově těle visely kusy ledu, takže vypadal skoro jako jeden z neživých sluhů.

Toma konečně našel řeč: „Ano, připouštím, že jsem byl zvědavý. Připouštím, že mě zajímá hodně věcí, i když už nečekám, že se mi dostane odpovědí.“

Ledový drak se suše zasmál, ale krátká ukázka emocí způsobila jen to, že se měl Toma ještě víc na pozoru. Jeho hostitel jen předstíral život. Pán hořkých Severních planin neměl víc smyslu pro humor než samotný sníh.

„Nezapřeš se. Teď bych ti ale mohl na některé otázky odpovědět, protože přichází čas Poslední zimy.“ „Čeho?“

„Poslední zimy - odpovědi na lidský problém. Zimy, která je navždy vymete z dračích říší.“

Toma se rozhlédl a náhle si všiml, že se k jeho průvodci připojilo pět dalších draků. Všichni se rozmístili kolem hosta svého vládce. Toma nebyl hlupák; věděl, jakou má naději přežít boj. Raději bude hrát publikum.

„Připouštím svou nevědomost, můj pane. Povězte mi o Poslední zimě.“

To byla chyba. Zeptal se právě na to, co Ledový drak chtěl. Přece jenom nehrál hlupáka. Byl hlupák.

„Mám lepší nápad, Tomo. Ukážu ti ji.“

Sevřely ho silné, studené spáry. Pokusil se změnit do skutečné podoby, aby se s nimi mohl utkat v boji, ale něco ho zadrželo. Něco mu zabránilo v proměně.

Byl v pasti.

„Uklidni se, synovce. Mí válečníci tě drží jen proto, že bys velmi pravděpodobně ztratil odvahu, dřív než se podíváš dolů. Chci, abys viděl, co jsem objevil. Chci, abys viděl, co jsem přetvořil pro slávu dračí říše?“

Šílenství! křičela Tomova mysl. Nechtěl se k té jámě přiblížit. Nechtěl vidět, co je tam dole, zdálo se však, že přišel o veškerou sílu. Válečníci Ledového draka ho vlekli dopředu stejně, jako ho táhl Azran po porážce v Tyberských horách. Tam však Toma cítil jenom hněv a hanbu porážky. Tady cítil strach o to, čemu lidé říkali duše.

Chrámové schody byly skoro stejně zničené jako budova. Když po nich draci procházeli, drolily se.

Toma se přistihl, jak počítá každý kamenný schod, jako by ho vedli na popravu - což bylo možné.

Ledový drak však neměl důvod mu lhát. Snad jeho hostitel chce jen to, aby viděl, co leží na dně jámy.

Ta myšlenka ohnivého draka nijak neukonejšila; netoužil vidět obsah jámy. Ne, když ho s každým

schodem víc ochromoval chlad.

Nakonec stanuli na vrcholku. Zdálo se, že se jeho „společníci“ nechystají jít dál, a Toma si málem oddechl úlevou. Potom se odněkud vynořili čtyři nemrtví sluhové. Uvnitř každého z nich vřelo nějaké nešťastné stvoření; přinejmenším jedno z nich byl drak z cizího klanu. Děsivé loutky nahradily draky a procesí pokračovalo k jámě. Toma už nijak neodporoval, jen jakýsi hlas uvnitř něj vzdorně křičel. Opožděně pochopil, že je pod vlivem nějakého mocného kouzla svého hostitele, mocnějšího než jaké si myslel, že Ledový drak svede.

Stáli na okraji jámy, když Ledový drak promluvil: „Nakloň se, vévodo Tomo. Jáma je hluboká, a jenom když budeš přímo nad ní, uvidíš moje překvapení. Ujišťuji tě, že tě mí sloužící nenechají spadnout dolů.“ Kdyby si Toma mohl vybrat, byl by odmítl. Takto ho dva neživí tvorové sklonili, až měl horní polovinu těla nad dírou. Ohnivý drak pevně zavřel oči.

Když ho vzápětí nehodili dovnitř, odvážil se oči pootevřít. Pak je otevřel naplno a rychle zase zavřel. Jediný pohled mu stačil. Dokonce i z téhle výšky byl jediný pohled víc, než chtěl.

Pak Toma zjistil, že věci jsou ještě daleko horší, než tušil, protože Ledový drak znovu promluvil a z jeho slov sálal skoro stejný mráz jako z té věci dole.

„To je má královna, mládě mého bratra! Ona je budoucností té škodné, která povstala, aby se vzepřela naší vládě! Velmi krátkou a velmi konečnou budoucností. Skrze ni a její děti přinesu dračím říším takovou zimu, jakou ještě nikdy nikdo nespasil. Poslední zimu! Takovou, která pokryje tuhle zem navždy!“

Když Tomu táhli od jámy, zděšeně si uvědomil, že ve slovech Ledového draka pro jednu zazněly skutečné city.

VIII.

Když se konečně dovlekl k místům, kudy vedla hranice mezi zeměmi dvou dračích králů, bylo už skoro další poledne. Nebyla tu patrná žádná náhlá změna, žádný ukazatel vyhlašující svrchovanost jednoho draka nad jinými; Gryf to jen vycítil, což znamenalo, že jsou ve hře síly sahající za běžných pět smyslů. Jemné síly, uvědomil si, ale rozprostřené přes celé území jako pavoučí síť.

Dokonce už ve chvíli, kdy jeho cesta panstvím Modrého draka sotva začínala, věděli, že přichází - nebo spíše že sem někdo vstoupil. Nad kouzlem, které halilo tuto zemi, mohl Gryf jen žasnout; bylo mnohem silnější, než by čekal. Mělo takovou moc, až pojal podezření, že není součástí umění dračích králů.

Nejspíš bylo starší, možná z dob pátračů či snad pozůstatek ras, které tu byly před nimi, jako quelové. Ať to bylo jakkoliv, jeho výprava vypadala beznadějně. D'Shay se mu teď určitě směje. Přesto musel pokračovat. Nedokázal říct, proč je tak odhodlaný a proč ho znovu rozbolí hlava, kdykoliv se o tom pokusí přemýšlet. Bolest nepřestala, dokud tu otázku nenechal být.

„Pták tu zmateně stojí; možná pták čeká na nějakého draka?“ Ve slovech zazněl tón podobný dračímu syčení, ale doprovázenému zvukem bublající vody, jako by mluvčí právě polkl nějakou tekutinu. Gryf se rozhlédl kolem, viděl však jen vlhká políčka vysoké trávy, několik různě velkých jezírek a pár stromů rostoucích v bažinách.

„Pták je slepý; možná pták potřebuje ruku, která by ho vedla?“

Něco ho zatahalo za pravou ruku. Gryf uskočil a přistál v bojové pozici, s tasenými drápy. Když spatřil tvora, který se vykral z vody nejhlubšího jezírka, přivřel oči.

Byl to drak a nebyl to drak. Spíš nějaký obojživelník, možná mlok. Gryf se proklel, že mu unikla tak zjevná věc. Modrý drak byl mořský tvor; nemělo by ho překvapit, že má ve svých službách nejrůznější vodní stvoření.

Tak je to. Čekal, až se k prvnímu připojí i ostatní. Bezpochyby se ho pokusí zdolat přesilou, protože první tvor mu sahal sotva po ramena a byl hladký, ne svalnatý. Stejně jako draci byl pokrytý šupinami a měl zelenavý nádech.

Nikdo další se neobjevil. Tvor vyčkával, dlouhý čenich namířený ke Gryfovi; možná nasával jeho pach.

„Pták poskakuje jako postrašené kuře, co hledá jídlo. Možná chce pták zaútočit?“

Gryf nechal ruce klesnout, drápy však nezatahl: „Kdo jsi? Sloužíš Modrému drakovi, nebo ne?“ Ze tvorových úst vystřelil dlouhý rozeklaný jazyk a chytil hmyz letící kolem. „Pták se zjevně mýlí; možná neví o pateracích?“

„Pateraci?“ Lví pták přemýšlel nad titulem, který mu nebyl nijak povědomý. Snad... „Nepátrači?“

Tvor zabručel: „Mokrý kohout říká pátrači; možná nezná jejich správné jméno?“

Gryf se naježil. Podivná stavba vět toho stvoření mu začínala brknat na nervy. „Jsou to ti samí? Kývni ano nebo ne, prosím.“

Tvor kývl.

„Ty jim sloužíš?“

„Pták neví, že kdysi všichni drakeri sloužili paterakům; možná si myslí, že všichni pány zradili?“

Začalo ho to znepokojovat. Pátrači - nebo pateraci - byli neobvykle aktivní. Možná je dlouhá léta v Azranově otroctví vyprovokovala k větší činorodosti. Možná už je neuspokojovalo jen pozorovat svět, který jim kdysi patřil.

„Jsi tady, abys mi pomohl?“

Stvoření přikývlo.

„Na žádost pátračů?“

„Mokrý ko...“

„Stačí ano nebo ne.“

Obojživelník znovu přikývl. Prostřednictvím mnoha otázek Gryf složil dohromady jeho příběh. Draker, jak se ten tvor jmenoval, byl stvořen, aby sloužil paterakům - to jméno bylo někdy v šeré minulosti zjevně zkomoleno. Teď bylo drakerů dokonce ještě méně než pátračů a většina jich zůstávala ve skrytu, dokud nebyli povoláni. Tohohle aviani poslali, aby čekal na Gryfův příchod. Pátrači věděli o varovném kouzle, které bylo utkáno nad zemi; opravdu to bylo jejich kouzlo.

Většina toho, co služebník povídal, dávala lvímu ptákovi jen malý nebo vůbec žádný smysl, nakonec však pochopil, že ho draker povede nejbezpečnější cestou až k Irillianu. Odmítl říci, co dělalo pátračům takové starosti, že se rozhodli jednat s cizincem.

„A co varovné kouzlo? Celou dobu budou vědět, kde jsme.“

„Pták myslí, že draker je hloupý; možná si pták myslí, že pateraci nejsou připravení na vlastní kouzlo?“

Dřepící tvor zvedl jednu tlapu s plovacími blánami a ukázal mu symbol vyleptaný na dlani: „Mlád'ata z hnízda zmijí věrné drakery nikdy nespátrí.“

Bylo to řečeno tak otevřeně, jak jen to obojživelník dokázal, a slova byla plná odlesků dávných událostí, o kterých by si Gryf rád promluvil.

„Pták znovu mlčí; možná to znamená, že se můžeme vydat dál?“ Tvor byl očividně dopálený, že tak plýtvají časem.

Gryf otevřel zobák a pak ho zase pevně zavřel. Jestli mu pátrači přišli na pomoc, rozhodně tak mocné spojení neodmítne. Přesto věděl, že je to přinejlepším dočasné spojení, protože pátrači budou mít na srdci v první řadě vždycky své vlastní zájmy a Gryf měl podezření, že se tyto zájmy nebudou krýt se zájmy lidí.

Draker je vedl; jeho pohyb připomínal něco mezi chůzí a poskoky. Půda byla měkká a vlhká a pevná opora pod nohama se objevovala jen jako zvláštní odměna. Gryf doufal, že se jeho tajemný průvodce nemýlí a jsou teď pro vševidoucí kouzlo, kterým Modrý drak opředl svoje panství, neviditelní.

Skoro doufal, že je tam D'Shay a vidí, jak jeho kořist zmizela. Byla to nedůležitá, ale velmi uspokojivá představa, které se držel většinu cesty.

Během první hodiny putování minuli několik potoků, dvě nebo tři jezera, bažinu a nakonec i burácející řeku. Draker vybíral cestu, kterou se ubírali, velmi pečlivě, a když Gryf zašel příliš blízko k jednomu z jezer, vynadal mu. Lví pták by se rád zeptal, o jaké nebezpečí jde, ale jezero začalo bublat a draker mu přikázal, aby držel zobák pevně zavřený. Po několika vteřinách se bubláni uklidnilo. Obojživelník mu pokynul, aby pokračoval za ním.

Reka představovala větší problém. Bylo zjevné, že draker by ji obvykle přeplaval, a Gryf by to - navzdory odporu, který cítil k jakémukoliv úkolu vyžadujícímu vstoupit do většího množství vody, než je v bazénku - dokázal taky. Přesto se zdálo, že to draker považuje za špatný nápad.

Příliš reggů, zněla odpověď, kterou Gryf nakonec z obojživelníka vytáhl. Draker se nenamáhal vysvětlit, kdo reggové jsou, jen mu řekl, že jednoho málem potkal v jezeře.

Gryfův průvodce našel malé jezírko a začal si polévat kůži vodou, aby mu nevyschla. Zahledl se na řeku a potom na lvího ptáka.

„Reggové hlídají zem; možná hlídají mlžné stezky?“ mumlal si pro sebe.

„Kdo jsou ti...“

Odpovědělo mu zasyčení. Draker na něj upřel velké, kulaté oči a znovu mu naznačil, ať je úplně zticha.

„Mlžné stezky,“ zamumlal znovu po několika vteřinách přemýšlení. Gryfovi připadal draker zmatený, jako by si nebyl jistý svým rozhodnutím. Jako by...

V hlavě mu začalo bušit. Tentokrát se Gryf pokusil bušení vydržet, přestože to bylo nepříjemné. Na tom, co dělal, bylo něco v nepořádku. Během všech těch let, kdy byl vojákem i králem, nikdy neučinil tolik náhlých rozhodnutí.

V tu chvíli si jeho pozornost vyžádal draker. Když si Gryf uvědomil, jak naléhavě se musí dostat do Irillianu, pustil všechno ostatní z hlavy. Bušení polevilo.

„Pták nic neříká; možná si myslí, že by to šlo?“

Gryf přikývl. Draker nebyl úplně spokojený, přesto se znovu vydal dál -ale tentokrát směrem od řeky.

Gryf zaváhal. Neznal tuhle zem tak dobře jako draker, ale věděl, že pokud se chtějí dostat do Irillianu, musí překročit řeku. Málem otevřel zobák a ozval se, ale nakonec se rozhodl nechat obojživelníka, ať ho zatím vede podle svého uvážení. Bylo by hloupé myslet si, že neví, kudy jít, musel mít na mysli nějakou jinou cestu. Něco jako „mlžné stezky“...

Byli už téměř z dohledu řeky, když se draker zastavil před maličkým jezírkem. Pohybovaly se tu drobné žabky a raci a po hladině běžely vodoměrky. V nehlubším místě nemohlo mít víc než dvě stopy. Gryf sice nechápal, proč tady zastavili, ale jeho průvodce byl s tím, co vidí, očividně velmi spokojený. Začal kreslit na hladině jezírka vzory.

Právě ve chvíli, kdy se Gryf konečně odhodlal něco říct, ztuhl a zahledl se dolů. Dno jezírka se míhalo, jako by tam ve skutečnosti nebylo. Zamrkal a nebylo tam. Místo něho spatřil schodiště vedoucí tak hluboko, že na jeho konec nedohlédl. Bylo staré a zhotovené z obyčejných kamenných bloků, bez příkras, ale bylo to schodiště.

„Cesta je otevřená; chce po ní pták jít, nebo možná chce počkat na reggu nebo nějakého jiného sluhu Modrého?“

Gryf naježil hřívu: „Tam dolů? Dýchání pod vodou mi moc nejde, příteli.“

„Draker není hloupý; možná to pták může říct i o sobě?“

Jinými slovy, pomyslel si lví pták, schodiště tě ochrání, pitomče. Co si myslel?

Jeho průvodce se podíval k řece. Gryf se ohlédl stejným směrem a spatřil, jak hladina řeky pění.

„Regga!“ Zasyčel obojživelník a pro tentokrát zapomněl na svůj obvyklý zpěvavý přízvuk. Postrčil svého svěřence ke schodům. Gryf se nevzpíral, ale nedokázal se ubránit obavám. Schodiště pořád vypadalo zalité vodou. První krok mu nijak nepomohl. Bota narazila na schod a voda vystříkla. Draker ho strkal dál. Řeka se mezitím zpěnila ještě víc, jako by něco chtělo ukázat, že tam je.

Gryf se zhluboka nadechl a rozběhl se po schodech dolů.

Hladina se mu nad hlavou zavřela a na okamžik ucítil mokro. Málem zpanikařil, ale pak voda zmizela a on se ocitl tučet schodů hluboko na obezděném schodišti. Když bývalý žoldnér vzhledl, neviděl nic než strop. Zdálo se, že schody vedou dolů přímo z něho. Neviděl žádnou skulinu. Obrátil pozornost ke schodům dolů a spatřil, že končí o dvacet stop niž v jakési chodbě.

„Schody se ani nehnou; možná si pták myslí, že to odšlapou za něj?“

Sklopýtal téměř celé schodiště. Draker se zastavil výš na schodech a vycenil zuby ve zlomyslně vyhlížejícím úsměvu. Stál tak zešíroka, že skoro seděl.

„Kde jsme? Stačí jméno, buď tak laskav.“

Obojživelník si odfrkl, ale řekl jenom: „Mlžné stezky.“

„To je nějaký druh brány?“

Tentokrát draker jenom zabručel. Mávl na něj, ať pokračuje, a začal se kolébat za ním. Gryf sešel až k úpatí schodiště a zarazil se. Spatřil chodbu. I když nebyla temná - nebo alespoň, jak čekal, úplně černá -

přesto ho nijak nelákala. Zvolil by pro ni výraz „hroživá“.

Uviděl, odkud vzala tahle cesta své jméno. Ani ne o pět stop dál celou chodbu zahalila bílá mlha tak hustá, že přemýšlel, jestli se skrz ni nebude muset prosekat. A co hůř, zdálo se mu, že ho láká, zve ho, aby vstoupil.

Slyšel, jak draker za ním posměšně zafuněl - a pak ho vlhké ruce zatlačily vpřed. Mlha ho zahalila.

Zdi, strop, všechno bylo pryč. Gryf na okamžik zauvažoval, jak asi má v té mlze najít cestu. Pak v závoji před sebou zahlédl matnou postavu. Mávala na něj, nejprve pomalu, pak, když se nehýbal, netrpělivě.

Draker, uvědomil si. Dostal se před něj a pokoušel se ho vést. Zamířil za ním, ale ať se snažil, jak chtěl, nemohl ho dohonit. Napadlo ho zavolat, ale nebyl si jistý, jestli by tím nepřivolal místní starousedlíky a nelitoval by toho.

Jeho průvodci se dařilo držet se kousek před ním. Gryf nikdy nespatrił víc než obrys paže nebo záda. Lvi pták pochyboval, že by někdy našel cestu zpět, kdyby mu draker zmizel z očí.

Nedalo se jistě říct, jak dlouho šel. Dvě nebo tři hodiny - snad. Gryf doufal, že jsou už aspoň daleko od řeky. Ať už byl regga jakýkoliv tvor, zdálo se, že před ním má draker respekt. Takový respekt, že se mu vyhýbal.

Stezka byla nepřírodně tichá. Gryf neslyšel ani zvuk vlastních kroků. Zkusil dokonce dupnout, ale ozval se jen tlumený úder, který by neslyšel nikdo, kdo by nestál hned vedle něj. Ticho a omezený výhled ho přiměly uchýlit se k přemýšlení.

Jeho touha dostat se do Irillianu zeslábla v pouhý stín. Gryf začal zvažovat všechna nebezpečí vstupu do města ovládaného dračím králem. Přímořský Irillian bylo jedno z nejvěrnějších lidských měst. Nemohl jim to vyčítat. Modrý drak se svými poddanými vždycky jednal slušně a za chování jeho bratrů ho odsuzovat nemohli. Dračí králové vždycky dělali jen to, co chtěli; jediný další tvor, který jim do toho mohl mluvit, byl císař - a snad kromě Tomy nikdo nevěděl, jestli vůbec žije.

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc žasl nad svým náhlým rozhodnutím. Když protentokrát selhalo bušení v hlavě, které mu předtím bránilo uvažovat tímto směrem, konečně se mu rozbřeslo a došlo mu, co se stalo.

Hráli si s ním a táhli ho k síti jako rybu na udici - a spáry, které tu síť držely, nepochybně patřily vládci Irillianu.

Byl by se pokusil vrátit, ale uvědomil si, že zatímco se zatoulal v myšlenkách, jeho průvodce zmizel. Gryf udělal krok dopředu a zakopl. Rozhodil rukama, aby zastavil pád, a narazil na odpor. Kámen, ale ne zeď. Mlha se začala rozptylovat.

Uviděl další schodiště, tentokrát vedoucí vzhůru. Gryfa nejdřív napadlo, že chodil mlhou v kruhu.

Rozhlédl se po drakerovi a zjistil, že obojživelník právě vychází z mlžné stezky.

„Jak ses dostal za mne?“

„Draker byl stále za tebou; možná...“

Gryf ho přerušil: „Byls přede mnou. Přivedls mě sem!“

„Draker byl stále za ptákem; možná pták neví o obyvatelích mlhy?“

„O obyvatelích mlhy?“

Obojživelník se s funěním dohrabal ke Gryfovi a vydal se po schodech. Jen krátce se po svém svěřenci ohlédl a řekl: „Za mnou.“

Zjevně se nechystal probírat obyvatele mlhy. Gryf usoudil, že je to tak nejlepší. Na stezce zřejmě číhala nebezpečí, o kterých by ani nechtěl vědět.

Když draker zmizel ze schodiště, Gryf se na okamžik zastavil, ale pak si uvědomil, že je to stejné, jako když oba vcházeli. Odhodlal se pokračovat, pokoušeje se nevšímat si stropu. Vypadalo to, že do něho narazí hlavou, ale když už se ho skoro dotýkal, strop i schody zmizely. Gryf se ocitl u tmavého, vlhkého tunelu.

A navíc to tu páchlo.

Draker netrpělivě čekal, až se Gryf zorientuje.

„Kde jsme?“

„V cíli,“ zamumlal tvor. Ten puch se mu nezamlouval, stejně jako Gryfovi. Mluvit znamenalo víc dýchat.

„V cíli?“ Kdyby měl Gryf nos, nakrčil by ho. Kde by...

Tunel byl součástí stok. Rozsáhlé sítě kanálů. Gryf vzhlédl. Skoro všude kolem byly silné stěny. Táhl se všude, kam dohlédl. Takže město. Zavětril a rozeznal aspoň část zdroje zápachu. Hnijící ryby. A ještě něco. Pach, který si znechuceně vybavil ve vzpomínkách. Pach moře.

„Irillian!“

Draker pomalu přikývl. „V cíli,“ zamumlal znovu.

„Kde je?“

D'Shay zuřil, skoro nepřičetně, a D'Laque mu právě teď nehodlal poskytnout odpověď, rozhodně ne tu odpověď k ničemu, zbytečnou odpověď, kterou by mu musel dát. Gryf prostě zmizel. Krystal sledující kouzlo rozprostřené nad celým Irillianem a zeměmi kolem byl, pokud šlo o lvího ptáka, slepý. Ukazoval jen dračí hlídky z území Bouřného draka, které občas překročily hranici. Pán Irillianu je nechával být, pokud se nezdržely déle než pár minut

„Nedá se najít,“ zahřměl hlas, který zněl, jako když se vlny tříští o skály.

D'Laque sebou škubl a modlil se, aby jeho nadřizený neřekl něco, co by jejich hostitele urazilo. D'Shay však stiskl čelisti a pokoušel se ovládnout vztek. Ještě neklesl tak hluboko, aby chtěl odseknout někomu, kdo měl být spojencem.

„Je snad s kouzlem něco špatně? Už není rozestřené nad zemí?“ Obě otázky byly položeny velmi zdvořile a jen D'Laque za nimi rozeznal výsměch.

Kéž nás Ničitel chrání, jestli se přestane ovládat, pomyslel si vlčí jezdec.

Dračí král zvedl mohutnou hlavu. Z čenichu mu ještě kapala voda. Domovem Modrého draka byla Východní moře a právě odtamtud vládl zemím i vodám Irillianu. Byl štíhlejší než jeho bratři, spíš jako had než jako drak. Na tlapách měl blány, takže mohl plavat, a byl delší než všichni ostatní dračí králové, i když nebyl nejtěžší. Jeho oči jako by neměly žádnou barvu, všechno se v nich odráželo jako ve vodě. D'Laqua ty oči zneklidňovaly. Věděl, že Modrý drak vedle některých jiných dračích králů vypadá spíš obyčejně a všedně - ale rozhodně není obyčejný a všední.

„Kouzlo je bez vady; sám jsem ho seslal.“

„Tak kde je?“

Drak se na něj chladně podíval: „Je tu i jiná moc než moc dračích králů. Občas je to na obtíž. Najdeme ho.“

„Musíme.“

D'Laque couvl. Modrý drak se naklonil tak, že měl hlavu ani ne na délku paže od obou mužů. Menší jezdec udělal krok zpět, přemožený jeho velikostí. Místnost se náhle naplnila vůněmi moře.

„Pro mne je stejně důležité zajmout Gryfa jako pro tebe, človíčku. Dluží mi za smrt nejméně jednoho z mých královských bratrů.“

D'Shay se konečně vzpamatoval. Rychle přikývl a vzápětí přidal poklonu: „Odpusťte, pane. Jsou tu jisté - vášně - které obvykle držím zkrátka, ale v poslední době se mi to nedaří. Omlouvám se, pokud jsem vám připadal drzý.“

Omluvě nikdo nevěřil, dračí král nejméně ze všech, ale přijal ji kývnutím hlavy, přičemž se jeho čenich ocítl ani ne stopu od „hostů“.

Pak se Modrý drak stáhl a zavřel oči, jako by nad něčím uvažoval. Oba vlčí jezdci tento zvyk znali, už ho viděli nesčetněkrát. Dračí král si tak rovnal myšlenky, rozhodoval se, které záležitosti jsou nejdůležitější. Zvenku to vypadalo jednoduše. Vláda Modrého draka však byla nejpevnější ze všech králů, až na jednoho.

Právě o něm teď drak přemýšlel. „Nemáme žádné zprávy z Planin. Váš posel a mí průvodci zmizeli.“

D'Shay se podíval na D'Laqua, který si odkašlal a odpověděl: „Kdyby byl D'Karin mrtvý, věděli bychom to.“

„Hm?“ Zdálo se, že to drakovi připadá trochu směšné. „Ach ano, vaše malá znamení. Chatrné kousky moci v porovnání s tím, čím se pyšní můj druh.“

Tentokrát se skoro neovládl D'Laque. Byl vycvičeným držitelem a nesl Ničitelův zub, který označoval všechny vlčí jezdce pod velením jeho Vůdce Smečky. Kdokoliv, kdo byl označen některým z úlomků - stačilo škrábnutí, pokud se objevila krev - se na Zub naladil. Vůdcové Smečky ho využívali k udržení

spojení se svými špehy a jednotkami. Stačilo na dotyčnou osobu pomyslet. Držitelé, vysoce naladěni ustavičným označováním, byli strážci. Pokud se úlomku něco stalo, držitel to vnímal, jako by mu někdo ukradl část duše. Není třeba dodat, že D'Laque a ostatní byli na své povinnosti velmi citliví.

D'Shay položil svému společníkovi ruku na rameno: „Vysvětlí našemu hostiteli, proč nemůžeme souhlasit s tím, co říká.“

Druhý jezdec nevrle zabručel: „Po D'Karinově smrti by v Zubu zůstal stín jeho duše. To je ta část každého z nás, která patří Ničiteli, a ve smrti se jí rádi vzdáme. Když pomyslím na D'Karina, je tu jen prázdnota. Ano, je pro nás neviditelný, ale neviděl ani necítil jsem, že by dovnitř vešel onen kousek jeho duše.“

Modrý drak se teď na něj díval s mírným zájmem. „Rád bych ten - zub - někdy viděl. Možná je to něco jako Démonův pohár, kouzlo, které chytá do pasti duše nepřátel.“

„Nic takového!“ vykřikl D'Laque. Když spatřil na obrovské tváři dračího krále náhlý hněv, roztřásl se a jeho vztek se vypařil. „Pochází od Ničitele.“

Drak, kterého nijak nezajímalo to, co považoval za uctívání kusu kamene, se vrátil k předchozím úvahám. „Ať váš muž žije, nebo ne, stejně jako Gryf zůstává našim očím skrytý. Nelíbí se mi to. Uzavřu všem severní pobřeží na mém území. Vyšlu k bratru vlastního posla. Čas her dávno minul. S chaosem, který vyvolalo objevení toho nového Bedlama, přišlo příliš mnoho podvodů, příliš mnoho zrady. Pokud teď Severní planiny představují hrozbu pro bezpečnost mého území, musím se s touto hrozbou vypořádat nejdřív - a nemohu si dovolit dělat vám zároveň zadní vrátka.“

„Cože?“ vykřikl oba muži. D'Laque se obrátil ke svému veliteli D'Shay si přejel dokonale zastřižené vousy: „Máme dohodu.“

Drak se uštěpačně zasmál: „Až dosud jsem jen viděl a slyšel, co chcete vy. Nevidím nic užitečného. Bratr Černý se s vámi dohodl. Podívejte se, jak se teď daří jeho zemi. Jestli se můj ledový bratr stal hrozbou, nemohu si dovolit marnit čas.“

„Gryf...“ začal D'Shay.

Oči jejich hostitele je propalovaly. Oba jezdci zmlkli. Než Modrý drak znovu promluvil, prohlédl si je skrz naskrz, obzvláště D'Shaye. Pak se lstivě usmál:

„Dovolte mi, abych vám nabídl... dohodu. Přiveďte mi Gryfa, človíčky, a já vaše požadavky znovu zvážím. Ano... Můj vyslanec do Severních planin musí mému bratru přinést dárek. Jaká kořist otevře brány lépe než lví pták?“

D'Shay druhou šanci skoro odmítl, ale rozmyslel si to. Byl tu někdo, komu se bude muset zodpovídat, pokud selže - a toho Gryfova smrt jistě velice potěší, ať za ni bude odpovědný kdokoli. „Výborně, pane. Dám vám Gryfa. Víme, že sem míří; jedinou otázkou je, kdy a kde se ve městě objeví. Brzy budete mít jeho hlavu.“ Modrý drak se znovu zasmál, jak očividně D'Shay po Gryfovi touží. Ušetřil mu další ránu: „Ne, jezdcé. Nejenom hlavu. Chci celé tělo, živé a dýchající. Vlastně víceméně nezraněné.“ Šlechtický výraz vlčího jezdce povážlivě potemněl.

„To je má nabídka,“ pokračoval dračí král. „Berte, nebo nechtě být.“

Po chvíli D'Shay konečně úsečně přikývl. Bez dalšího slova se otočil a odpochodoval z jeskyně.

D'Laque se rychle uklonil a vyrazil za ním.

Modrý drak se za nimi díval a po obličejích se mu šířil dravý plazí úsměv.

IX.

Když Gryf hleděl na městské hradby, hradby, které byly vyšší než dva dospělí draci a pozoruhodně hladké - přelezení nepřicházelo v úvahu - vážně přemýšlel nad tím, že se otočí a požádá drakera, aby ho odvedl zpátky do Penacles.

Přímořský Irillian vždycky měl hradby; to věděl už dávno. Dosud však netušil, že jsou tak strašlivě vysoké a hladké tak, že se dají přirovnat k dobře utvářené perle. To srovnání bylo vhodnější, než si myslel. Modrý drak měl koneckonců k dispozici zdroje Východních moří.

„Pták valí oči na hradby; možná se pták opravdu hloupě zamýšlí, že přeleze?“

Dokonce i ve tmě Gryf rozeznal, že se dřepící obojživelník usmívá tak široce, jak jen mu čelisti dovolují. Zježilo se mu z toho peří, ale ovládl se. Draker přece splnil to, co slíbil. Gryf byl bezpečně u města. A nejen to - díky stezkám, jejichž podstatu mu tvor stále odmítal vysvětlit, ušel cestu, která mu měla trvat celé dny, za pouhé hodiny.

„Máš jinou cestu?“

„Pták musí být ryba; možná se odváží být ryba?“

„Ryba?“

Draker ukázal na mříž za nimi. Rukama s plovacími blanami z ní strhal většinu tlejících rostlin: „Pták je silný; možná na to pták má žaludek?“

Nebylo nutné ptát se, co tím myslí, protože po odstranění celých generací zetlelých rostlin se vyvalil ven smrad ještě odpornější, než Gryf považoval za možné.

„Tak tohle je součást kanalizace.“

Draker přikývl a hrdelně se Gryfovi zasmál: „Draker dál nejde; možná tam pták trefí sám?“

Zbabělec! ušklíbl se Gryf. Puch mu skoro bránil vejít dovnitř. Roky a roky se rozkládající odpadky, většinou ryby, propůjčily kanalizačnímu systému jedinečný, mocný pach. Jenže Gryf neměl na výběr. Musel tam.

„Drakere?“ Tvor k němu vzhlédl. „Proč mi chtějí pátrači pomáhat? Proč mi Bouřný drak dovolil projít svými zeměmi? Věděl, že tam jsem.“

Draker potřásl hlavou, jako když malé dítě položí rodičům nesmyslnou otázku, a trpělivě odpověděl:

„Bouřný drak dělá to, co Bouřný drak chce; možná si pták myslí, že by tak namyšlení tvorové poslouchali pátrače?“

I když to Gryfovi trhalo srdce, neměl čas a nemohl se ho vyptat na přesný vztah mezi draky a drakery.

Průvodce zvedl ruku s plovacími blánami, jako by chtěl zdůraznit hlavní bod: „Lidé se liší v mnoha důležitých věcech; myslí si snad pták, že jsou drakeři jiní?“

To znamenalo, že ne všichni pátrači s touto pomocí souhlasili a že by si pták měl pohnout. Gryf chápavě přikývl, naposled se zhluboka nadechl a vkročil do tunelu stoky. Tunel byl o dlaň vyšší než on a široký asi na polovinu výšky. Poloslaná voda mu sahala nad kotníky.

Mříž se za nim zavřela. Otočil se a viděl, jak draker pečlivě urovňuje zpět mrtvé rostliny. Gryf naklonil hlavu a zasmál se. Jak by Modrý drak zuřil, kdyby jen věděl, že celou jeho mohutnou obranu kdykoliv dokáže narušit takový tvor, jako je draker - čímž nechtěl snižovat obojživelníkovy schopnosti. On sám je rozhodně nemohl popřít.

Čekal od drakera nějaké rozloučení, ale snad to bylo očekávání plynoucí z let strávených ve společnosti lidí. Jeho průvodce se jen odšoural, snad se vracel domů. Jestli Gryf přežije, což nikdy nepovažoval za jisté, měl v plánu podívat se, co by mu knihovny pod Penacles mohly říct o drakerech a jak by mohli být příbuzní s dračími králi.

Přemítal, jestli kdysi dračí králové nesloužili pátračům. Pak by nebylo divu, že vládnoucí draci často obývali stará doupatá avianů.

Pach kanalizace se začal dožadovat jeho pozornosti a Gryf si náhle uvědomil, že může trvat celé hodiny, než se odsud dostane. Při tom pomyšlení se mu znechucením zježila srst i peří a lví pták bez dalšího váhám vyrazil. Víc, než jak vlastně najde D'Shaye, ho znepokojovalo, jak najde bezpečné místo, aby mohl opustit tohle podsvětí. Pokud možno čím dřív, tím líp.

Jak se dál cákal tunelem, před nim i za nim se hrnuly nesčetné vlnky. Jako kdyby nestačil samotný puch, měl potíže i vzpomenout si, kdy byl naposledy alespoň provlhlý, když už ne suchý.

Po několika minutách v hlubinách stok si uvědomil, že ho už nechrání drakerovo kouzlo. Zmateně přemýšlel, jestli šlo o zradu nebo o nedbalost. Pokud to byla past, pak to byla jistě past spleť a zašmodrchaná. K takové šarádě nebyl důvod. Mohli ho chytit už dávno.

Gryf pokračoval dál, ale v mysli mu zůstávaly nepříjemné pochyby, posilované vědomím, že vlastně nemůže doopravdy říct, jak pracuje mysl pátračů. Pokud věděl, byly pro ně podobné pokroucené pasti normální. Pátrači byli bezpochyby nepředvídatelní.

Podivné zavlnění vody mu náhle řeklo, že není v kanálech sám.

Plazilo se to postranním tunelem, ale v matném světle, které sem proklouzlo větracími otvory, rozeznal

jen zadní nohy a ocas. Ocas byl neuvěřitelně dlouhý a nejspíš silnější než jeho paže. Pokud na tom tvorovi nebyl velký hlavně ocas - a soudě podle zadních nohou, které krátce zahlédl, tak ne - byl dočasný společník asi dvakrát větší než on sám. Doufal, že je to býložravec nebo mu přinejhorším stačí krysy a jiní drobní mrchožrouti, kteří tu dole žijí. Ať byl důvod jakýkoliv, brzy se ukázalo, že tvor nemíří stejným směrem jako on. Gryf si oddechl, ale rozhlížel se pozorně kolem, jen pro případ, že by jeho návštěvník měl druha nebo rodinu.

Časem se zdálo, že strašlivý puch slábne, ale možná si na něho jen víc zvykl. Světlo bylo přinejlepším vzácné; nejednou zakopl, naštěstí však nikdy natolik, aby spadl obličejem do špíny. Jednou se ukázalo, že to, oč zakopl, je něčí mrtvola - lidská, dračí nebo kdoví čím, neměl v úmyslu zjišťovat její totožnost. Bylo možné, že to, co onoho tvora zabilo a zmizelo s dolní polovinou jeho těla, je pořád ještě někde poblíž.

Draker mu neporadil ohledně směru a Gryf předpokládal, že by tedy měl co nejdříve najít bezpečný východ. Minul už dva, ale oba byly zavřené a zarezlé a při otevírání by nadělal mnohem víc hluku, než si přál. Třetí dveře byly v lepším stavu, ale musel je nechat být, protože se nad nimi neustále ozývaly zvuky kroků.

Odhadem po více než dvou hodinách našel opuštěný, funkční východ. Než vylezl zpátky na povrch, vyhlédl ventilační šachtou a ujistil se o tom. Když už se dostal tak daleko, neměl v úmyslu nechat se zahrnat zpět a strávit ve stokách ještě víc času. Vzpomínek, které zatím získal, bylo víc než dost. Jeho smysly podráždil jemný mořský vánek. Moře mu vždycky připomnělo ten den kdysi dávno, příliš silnou vzpomínku z minulosti, než aby ji mohl zapomenout. Potlučené tělo na pláži, paměť, která se nikdy úplně nevrátila. Měl štěstí, že ho proud neodnesl na pobřeží Irillianu. Gryfův příběh by skončil dřív, než začal.

Ocitl se na ulici nedaleko břehu moře. V dálce se pomalu pohybovalo několik postav. Jakmile rozeznal, o koho jde, přitiskl se ke zdi. Strážce. Snad hlídka.

Věděl, že je to bláznivé. Bláznivé, ale velmi osvěžující. Lov byl vždycky takový, na překážkách nezáleželo. Tohle byla jedna z věcí, které mu jako vládci chyběly. Jeden z důvodů, proč občas zvažoval, že nechá Penacles Toosovi.

Nejprve ho napadlo vrátit se do kanálů a zjistit, jestli by se tudy nedostal blíž k místu, kde podle mapy sídlil maršál. Pokud někdo věděl, kde může D'Shay být, tak to byl lidský pobočník dračího krále. Gryf pochyboval, že by pro něj bylo nějak zvlášť těžké dostat se dovnitř. V tomhle městě byly strážce méně pozorné než v jeho.

Aby se mohl pohybovat po povrchu, musí se odvážit změnit podobu. Byla to riskantní záležitost; dokonce i vrozená schopnost změny podoby, taková, jakou měl on nebo draci, porušila linie a pole sil - nebo spektrum, pokud někdo věří této teorii magie. Modrý drak mohl být dost pozorný a zachytit ji. Přesto to bude snazší než pokoušet se městem plížit nebo ještě hůř, vrátit se do stok na druhou schůzku s vůdčí městského života.

Gryf se přesunul za roh a proměnil se.

Za necelou minutu byl hotov. Nahlédl zpátky za roh, ale strážní už nebyli v dohledu. Přitáhl si plášť a vystoupil z úkrytu. Nevěděl přesně kolik času zbývá do rozbřesku, ale věděl, že ho má víc než dost, aby se dostal do bezpečí, pokud bude potřeba. Přestože byl předtím v zajetí „posedlosti“, nezapomněl si prohlédnout mapy a najít bezpečná místa, místa, která strážce a podobní považují za příliš nápadná a nijak pečlivě je neprověřují.

Během prvních několika minut minul jen pár lidí, noční hýřily a ty, kteří si v noci vydělávali na živobytí -jak, to bylo sporné. Několik se jich, stejně jako on, skrývalo v plášti. Usoudil, že tohle není jedna z lepších čtvrtí Irillianu, což pro něj zřejmě bylo výhodné.

Minula ho jedna hlídka, ale tak daleko, že si ho ani nevšimla. Nejhorší chvíle zažil, když do něj vrazila dost ošumělá postava, kterou považoval za ženu, a nabízela, že mu ukáže několik velmi šikovných triků v milostných hrátkách. K jeho odmítání byla hluchá a nechala ho, teprve až jí dal minci. S překvapením zjistil, že celý ten ruch nikoho nezajímá. Byla to zjevně ještě horší čtvrt', než si původně myslel.

Jakmile zahrnul za další roh, jeho rozhodnutí najít maršálův dům se rozplynulo. Jen zásluhou let, která Gryf strávil jako král a jako žoldák, se nezastavil a nezůstal hledět s otevřenými ústy. Šest vlčích jezdců, kteří

vyklopýtali z krčmy, by si ho okamžitě všimlo.

Vyklopýtali bylo špatné slovo. Byli opilí, ale ne tak pod obraz, aby nevnímali, co se kolem děje.

Uniformy měli ještě v pořádku a prohlíželi si okolí vcelku bystrými očima. Jeden z nich zamumlal cosi o tom, že není naspěch; loď nevypluje před úsvitem. Druhý, zjevně velitel, ho napomenul.

„Had se naježil,“ připomněl důstojník svým společníkům, aniž by si byl vědom bizarní představy, kterou vyvolal. „Rozhodl, že za úsvitu máme být z přístavu venku.“

„A co Lišák?“ Jeden z jezdců se zeptal tak, že Gryf považoval poslední slovo za jméno, ne za označení zvířete.

„Ten mazaný chytrák tu zůstává, spolu s držitelem. Něco se děje a myslím, že jde o to, jestli tu zůstaneme anebo se vrátíme zpátky a postavíme se před pány Smečky s prázdnými rukama.“

Celá šestice se skoro současně otřásla. Nikdo z nich nechtěl čelit nadřazeným.

Dál už toho bylo řečeno jen málo. Zmínky o tom, kterému říkali Lišák, a o nebezpečí návratu domů s prázdnými rukama způsobily, že celé skupině klesla nálada. Všichni se teď chtěli vrátit na loď a připravit se. Gryf uvažoval, jestli má pokračovat původním směrem nebo následovat šest postav v černém.

Nakonec se rozhodl pro druhou možnost.

Vlčí jezdci měli v Irillianu trvalou základnu. Lví pták se s tou myšlenkou nemohl vyrovnat. Nemusel moc hádat, aby věděl, kdo je Lišák; měl to tady na starosti D'Shay, stejně jako jednal v Lochivaru s Černým drakem.

V náladě jezdců však bylo cosi naznačujícího změnu okolností. Tu a tam se zmínili o domově, jako by si nebyli jistí, co je čeká. Nepřítel, kterého nenazývali jinak než barvitými obrazy, pořád trval na svém a mluvilo se o tom, že přístav tady je vlastně nouzové opatření a že se ukáže, jestli se časy opravdu obrací proti Aramitům - tak si vlčí jezdci říkali.

Aramité? To jméno udeřilo na strunu kdesi v hlubinách Gryfovy paměti. Znal je, něco o nich věděl, ale ať to bylo cokoli, nevzpomínal si. V duchu zaklel a dál se plížil za šesti postavami.

Mířili k dokům. Lví pták zpomalil, věděl, že je může sledovat z větší vzdálenosti a tím zmenšit možnost, že jezdci sledování odhalí.

Za ním šoupla bota o kámen.

Gryf se neotočil ani nedal nijak najevo, že něco slyšel. Místo toho pokračoval za Aramity, ale pomaleji než předtím. Když zahruli za roh, napočítal do dvaceti a znovu se za nimi vydal.

Vlčí jezdci už byli o kus před ním. Gryf se rozhlédl kolem a usmál se.

Jen za minutu nebo dvě zpoza rohu tiše vykročila temná postava - a zastavila se. Vlčí jezdci už dávno zmizeli do noci, ale ten, který je sledoval, by měl být vidět. Postava se okamžitě podívala nahoru, pokud však čekala, že uvidí svou kořist šplhat na některou ze zdí, zklamala se.

Jedna dlaň se otevřela a náhle se v ní objevil nůž. Postava se přitiskla ke zdi a udělala krok dopředu.

Před očima se jí zableskla delší, mnohem ostřejší čepel než ta její a zastavila se na krční tepně.

Gryf zezadu přistoupil k vězni a vzal mu nůž. „Předpokládám,“ zašeptal, „že jsi mě hledal. Vím, že nejsi obyčejný lupič, takže možná děláš pro našich šest přátel. Máš k tomu co říct?“

„Hm.“

„Ne moc nahlas. Mám i ostřejší nástroje než tu malou čepel, co máš na krku.“ Trochu nůž poodtáhl.

„Víš - vědění je nebezpečné.“

„Cože?“ Gryf vězně otočil. „Kdes to slyšel?“

Muž, který vypadal a páchl jako rybář, stiskl rty.

Gryfovi se rozbřesklo. Přikývl: „Ale jen když se zneužije. Na to jsi čekal že? Jistě. To vymyslel Toos.“

„Nejmenovat, hlupáku!“ zasyčel muž. „To tě nenaučili?“

„Máš pravdu.“ Gryf si ho pečlivě prohlédl. Tohle byl zjevně jeden z jeho špehů. Teď, když měl nos, ho nakrčil nad pachem rybiny. Být špehem zjevně znamenalo nemuset se koupat moc často, pokud vůbec.

„Proč jsi mě sledoval?“

„Tebe ne, idiote. Sledoval jsem je. Rozkazy. Viděl jsem tě a bylo mi jasné, že žádný příčetný lupič nepůjde po šestici těch psů. Musel já být někdo jako já. Jak jsi mě obešel? Kdo tě na mě poslal?“ Bylo jasné, že muž má o Gryfovi čím dál horší mínění. Lví pták měl chuť říct mu, kdo je, ale rozmyslel si to.

„To je moje tajemství,“ řekl s náznakem úsměvu. S jeho hbitostí pro něj dokonce ani v lidské podobě

nebylo problémem vyšplhat po jedné straně domu nahoru a po druhé zase slézt - za svým stínem.

„To je tajemství, proč děláš na mém úkolu?“

„Mám vlastní úkol - najít muže jménem D'Shay. Vedli mě k němu.“

Rybář vytřeštil oči: „To bych si nepřál ani za nic. Ale v téhle věci se pleteš, můj rychlý příteli. D'Shaye už celé dny nikdo neviděl, snad kromě pána a vládce tohoto města.“

„Já...“ Gryf ztuhl. Napadlo ho, že by mohl najít informace o svém protivníkovi dole na pláži.

Dole na pláži? Zatřásl hlavou. Kde se ta myšlenka vzala?

Hlavu mu naplnilo důvěrně známé bušení. Umouněný rybář-špeh ho podržel za paži: „Jsi v pořádku?“

Tentokrát ne, pomyslel si Gryf divoce. Tentokrát ne! Našli ho mnohem dřív, než čekal. Možná si přece jen všimli jeho proměny.

„Oko hurikánu!“ šokované zašeptal jeho společník. „Ty se - ty se měníš!“

Lví pták se pokoušel proti mentálnímu úderu bojovat. Podíval se na svou ruku. Ztrácel lidskou podobu a v očích jeho krajana to znamenalo, že ho objevili irillianští mocní.

Tak běž na pláž z vlastní svobodné vůle, zakřičelo mu něco v hlavě. Nebudeš zraněn. Došel jsi až sem. Ted' couvneš?

„Vypadni!“ zachraptěl Gryf. Jeho bezejmenný společník to vztáhl na sebe a zmizel. Za jiných okolností by tím Gryfa zklamal, ale teď bylo lepší, že je pryč.

Pojď na pláž. Na tu pláž, u které jsou podmořské jeskyně.

Náhle mu jeho mysl znovu patřila. Zahleděl se na svoje ruce a sáhl si na obličej. Proměna byla dokončená. Znovu byl tvorem, před kterým se při prvním setkání v dračích říších dala na panický útěk celá vesnice.

Jdu, pomyslel si ke svému rádoby pánovi, ale moje mysl zůstane moje.

Nedostalo se mu žádné odezvy.

Nebylo těžké najít pobřeží ani příslušnou pláž, ale pokud šlo o Gryfa, už se příliš přiblížilo ráno.

Možná bude nutná loď, usoudil Gryf a otrásl se. Za ty roky si víceméně zvykl na řeky a jezera, ale moře ho pořád znervózňovalo. Zničehonic si vybavil chuť soli v ústech; hrůzu boje o každý nádech, když se snad všechna voda světa snažila proniknout mu do plic.

Tyhle vzpomínky nepoznával. Byly to vzpomínky, které celé roky potlačoval. Ted' se s nimi vrátila i čirá hrůza. Chvěl se a srst na těle se mu zježily.

Bál se. Bál se, že tentokrát si ho Východní moře vezmou nadobro. Bál se, že právě tohle D'Shay celou dobu plánoval, i když to tak nejspíš nebylo. Kdyby v tu chvíli jeho mentální nepřítel znovu udeřil, nebyl si jistý, jestli by se dokázal dostatečně soustředit a úspěšně se ubránit.

Noc se odkrádala. Až přijde úsvit, bude v pasti. Nebylo se kde ukrýt, jen kdyby se vrátil do stok, a pochyboval, že by to stihl. Den rybářů začíná dlouho předtím, než první paprsky slunce zasáhnou zvlněnou hladinu. Tohle byl nejlepší čas k lovu. Znal o tom jakési přísloví. Zahnal podobné hloupé myšlenky a netrpělivě přemýšlel, jestli přece jen nevkrácel z vlastní vůle do dračích čelistí.

Zahleděl se na loďky lemující pobřeží, velké černé hroudy, které mohly být nájezdem velkých líných želv, a pak znovu stočil zrak k měsícem ozářené hladině. Nuže? vyslal.

Jakoby v odpověď se na moři objevila malá černá tečka, mezi rozeklanými výběžky jeskyní, daleko od pláže, na které se právě krčil. Věděl, že je to loď, ale nedokázal rozeznat, kdo je v ní. Viděl jen to, že je to jediná postava.

Loďka se trochu zvětšila. Byla dost velká snad pro šest nebo sedm lidí. Měla jednu osamělou plachtu, která byla plně rozvinutá, ačkoliv vítr váł špatným směrem. Lodník byl stále tajemstvím.

Když bylo jasné, že loď dál nemůže, postava vylezla a táhla ji rukou, což vypovídalo o její síle. Celou tu dobu se dívala - alespoň Gryf myslel, že se dívá - na něj. Konečně spatřil, že je to tvor zavnutý od hlavy k patám v čemsi, co připomínalo rubáš. Nebyly vidět dokonce ani dlaně a chodidla. Tohle nebyl obyčejný rybář. Nejspíš to vůbec nebyl člověk.

Gryf vstal: „To ty ses mě pokoušel ovládat jako loutku?“ Neforemný lodník zavrtěl hlavou a naznačil mu, že má jít na palubu. Gryf šel bez váhání, věděl, že pokoušet se o cokoliv jiného je hloupost - a copak na to celou dobu nečekal?

Jakmile byl na palubě, lodník, kterému váha navíc zdánlivě nijak nevadila, odstrkal loďku zpátky na

moře. Gryf se posadil a zahleděl se směrem k místu, kam mířili. Zahalená postava bez námahy otočila loď. Plachta se znovu naplnila větrem, i když osamělý cestující žádný necítil.

„Jak dlouho to potrvá?“ zeptal se lodníka.

Tvor neodpověděl, soustředil se na loď. Gryf obrátil pozornost k mořským jeskyním, ke kterým pluli.

Modrý drak měl spoustu starostí s tím, aby sem Gryfa dostal, a soudě podle tónu posledního pokusu to znamenalo, že ho potřebuje. Zoufale.

Proč?

Představa, co by mohlo znepokojit někoho takového, jako je Modrý drak, byla skoro stejně děsivá jako pomýšlení na to, že by měl vstoupit do pevnosti dračího krále.

X.

Zelený drak dorazil bez varování. Nikdo, dokonce ani příslušníci jeho vlastních klanů, o tom nevěděl, dokud se neozval z okraje oblasti ochranného kouzla. Ssarekai byl s ním a vypadal tak důležitě, jak jen bylo v tak vznešené společnosti možné. Nebyli sami. Podle odznaků na přilbách tu bylo dobrých šest urozených draků z klanů Zeleného. Cabe rozeznal jen jednoho v hodností vévody, ale rychle si uvědomil, že někdo musí vládnout, když je pán mimo. Ostatní sloužili jako velitelé.

Drak se podíval na dav, který se rychle sesbíral: „Chtěl jsi mě vidět ohledně něčeho velice důležitého. Shodou okolností tě i já chci vidět, ze stejného důvodu.“

To není zrovna povzbudivý úvod, pomyslel si Cabe. Když nižší draci vešli dovnitř, obyvatelé si poprvé všimli balíku, přivázaného na hřbetě jednoho z nich. Byl velký jako člověk a nebylo pochyb o tom, co je zamotané uvnitř. Cabe a Gwen se podívali jeden na druhého a pak zpátky na balík. Rozhodně ne povzbudivý, opakoval si v duchu Cabe.

Zelený drak sesedl a předal otěže svého jízdního draka Ssarekaiovi, který se co nejhlouběji poklonil. Vzhledem k tomu, že sám ještě nesedl, to bylo dost těžké. Dračí vládce zamířil přímo ke dvěma čarodějům a ze způsobu, jakým šel, bylo patrné, že je rozčilený. Velice rozčilený.

„Dobrá,“ řekl, jakmile k nim došel. „Začnete vy, nebo já?“

„Co - kdo je to?“ vyhrkla nakonec Gwen.

„Nevím.“ Podle tónu, jakým to drak řekl, ho to trápilo přinejmenším stejně jako samotná přítomnost mrtvol - ať už ji našel kdekoliv. „Pokud dovolíte, přizval bych do naší společnosti ještě někoho dalšího.“

Cabe přikývl.

Zelený drak luskl prsty a přivolal osobu, které si zatím nikdo nedokázal všimnout. Vysoký, štíhlý chlapík Cabeovi připomněl muže, který tolik let předstíral, že je jeho otec, Nathanova přítele s krví elfu. Gwen říkala, že jeho skutečné jméno bylo Hadeen. Tohle byl znovu Hadeen, jen jaksi víc. Tenhle měl čistou krev.

„Toto je Haiden, jeden z mých - očí na severu.“

Podobnost jmen Cabea zarazila, ale měl podezření, že mezi tímto elfem a Hadeenem není jiná příbuznost než krev starší rasy.

Haiden se poklonil. Stejně jako Hadeen byl zřetelným protikladem drobnějších, rozčilujících tvorů, které Cabe potkal dřív. Věděl, že vyšší elfové jsou velmi citliví na zdůrazňování rozdílů mezi oběma druhy. Stejně jako mnozí lidé, i oni považovali své menší bratráanky za obtížné.

„Jantarová paní, Cabe Bedlam.“ Podíval se na oba - na Gwen s obdivem, na Cabea s lehkou bází, nejen proto, že to byl vnuk Nathana Bedlama, ale i kvůli tomu, že Cabeovy vlasy dnes byly skoro úplně stříbrné. Zůstávaly tak od setkání s tím tvorem. Oba čarodějové se domnívali, že to s ním má něco společného.

„Poslal jsem Haidenovy lidi na průzkum okraje panství mého bratra.“

„Na Severní planiny?“ vyhrkl Cabe. Severní planiny s jejich vládcem patřily k místům, o kterých jako dítě slyšel děsivé příběhy. S obyvateli té mrazivé oblasti se ve skutečnosti nestýkal nikdo kromě dračích králů.

„Ano, na Severní planiny.“ Dračí vládce se na Cabea neklidně podíval. „A právě tam našli tohle.“

Dva draci přinesli balík ke skupince. Jeden z nich ho začal rozmotávat, ale Gwen zvedla ruku. Seběhla se sem spousta služebnictva, jako když Cabe našel toho tvora. Podívala se na manžela a na dračího krále. Zelený drak upřel oči na balík a pak na shromážděné lidi i draky. Znovu se obrátil k pánovi a paní tohoto místa: „Je to vaše rozhodnutí. Podle mého názoru by o tom měli vědět. Ten nešťastník uvnitř je jen jeden z mnoha.“

Cabe souhlasně přikývl a Gwen drakovi naznačila, aby pokračoval.

Málem toho rozhodnutí litovali. Tělo bylo dokonale zachované a pohled na to, co zbylo z mužovy tváře, ukazoval, že nezemřel lehce. Haiden, který tělo už určitě několikrát viděl, se po chvíli odvrátil. Mnozí z těch, kdo se shromáždili kolem, couvli a ozvalo se stísněné šeptání. Zelený drak i Cabe si mrtvolu co nejpečlivěji prohlédli. Gwen se přistihla, že se dívá stranou, a přinutila se vrátit pohledem zpátky, ale znovu uhnula.

Konečně sebrala odvahu a vztáhla nad tělo ruku: „Je chladné. Chladnější než... než smrt.“

Cabe okamžitě pochopil, co tím myslí, i když ne proto, jak to zdůraznila. Pochopil, protože, stejně jako s tím netvorem, jindy a jinde viděl věci, které se té mrtvé hrůze podobaly.

Ve vzpomínkách jeho dědečka byly podobné mrtvolky. Tehdy tomu nerozuměl, ale teď Cabe věděl, že je stihl stejný osud jako dračí klany z Pustin.

„Nesahej na to,“ zamumlal nakonec.

Ačkoliv Gwen neměla nic takového v úmyslu, zeptala se: „Proč?“

„Nelíbilo by se ti to. Je to jako - jako nepřítomnost veškeré životní síly. Jako by někdo vyrval všechno včetně duše a nahradil to - ničím. Naprosto ničím.“

Gwen stáhla ruku, bála se, že by o tělo mohla nechtěně zavazit konečky prstů. „Co se mu stalo? Kdo to byl?“

„Vlčí jezdec. Podívejte se na znak na přilbě.“ Cabe si vzpomněl na rozhovor, který vedl s Gryfem potom, co se poprvé setkal s Azranem. Příběh o setkání lvího ptáka s Černým drakem a temnými vlčími jezdci a o tom, jak Gryf cítil spojení s nájezdníky zpoza Východních moří. Řekl ten příběh ostatním. Nejvíce to zaujalo Zeleného draka: „Slyšel jsem o nich jeden nebo dva příběhy.“

„Teď není důležité, kdo to byl,“ poznamenal Cabe, zatímco se skláněl nad mrtvolou. Nevěděl to, ale chováním i vzhledem čím dál víc připomínal Nathana Bedlama. „Jde o to, co se mu stalo.“

„Jak jsem se zmínil, byl na Severních planinách. Haidene?“

„Pane,“ poklonil se elf. „Byl jedním z nejméně tří jezdců. Po ostatních nezůstalo vůbec nic, až na několik stop z doby před útokem a pár věcí roztroušených kolem tohohle. Ať je zabilo cokoli, dost důkladně to po sobě uklidilo. Toho to z nějakého důvodu vynechalo. Možná proto, že ho to o kus odhodilo.“

„Cože?“ Gwen se přinutila podívat se na tělo ještě jednou. Vlčí jezdec nebyl drobné postavy. „Jak - jak daleko?“

Haiden se zamračil a vzpomínal na elfský odhad: „Dost daleko. Myslíme si, že nejméně jeden z... útočníků... musel být vyšší než stromy.“

Cabe nespouštěl oči z mrtvolky: „Jak to?“

„Jeden z nás vyšplhal na strom, aby se rozhlédl kolem, jestli tam nejsou další, a našel stopy kožešiny. Když lezl dolů, všiml si mnoha jiných, které předtím nezaznamenal.“

„Jakou barvu měla ta kožešina?“

„Bílou. Mrtvolně bílou, jako nějaký nemrtvý.“

Cabe vstal a Gwen zbledla. Ohlédla se k místu, kde ležela velká mohyla s netvorem. „Takže je to stejný tvor!“

Chtěl říct: „To nevíš jistě,“ ale věděl, že má pravdu. Byl o tom přesvědčený mnohem víc než ona.

„Ti tři nebyli jediné oběti,“ zdráhavě dodal elf.

Čarodějové na něj vytržetěně hleděli.

Haiden se podíval na svého pána, který pomalu přikývl. Zhluboka se nadechl, přinutil se znovu pohlédnout na pozůstatky vlčího jezdce a spustil: „Ve všech severních zemích je právě hluboká zima.“

„Ještě neskončilo léto,“ namítla Gwen.

„Bud' jak bud', paní, na územích, kde ještě přežívají klany Železného draka, se horší trpaslíci zakopali

hluboko do země. Draci se přesunuli na jihovýchod, aby se připojili ke svým bratrům v Esedi, kde se stále drží u moci klany Bronzového. Mnozí nepřezili cestu a někteří prostě... zemřeli, tak jako tehle.“ „Ještě větší zmatek v tom dělá skutečnost, že nikdo z nich nemá krále,“ dodal Zelený drak. Dračí králové z oněch zemí se pokusili o nemyslitelné - o otevřenou vzpouru proti císaři. Ve spárech Zlatého draka zahynulo skoro celé jejich vojsko, včetně zrádných králů.

„A co lidé?“ zeptal se rychle Cabe. Ostatní rasy lidí skoro vždycky přehlížely, občas možná i ze žárlivosti.

Haiden pokrčil rameny: „Na pobřežním území Železného jsou lidé, daleko od Andromakových moří.“ Tak se jmenovala moře na západě. Andromakus byl démon, jenž prý z důvodů, které nikdo nezná, navedl bohy, aby stvořili svět. Západní moře nesla jeho jméno, protože byla mnohem bouřlivější než ta na východě. „Nemohu říct, co se stalo jim nebo komukoliv dalšímu na severovýchodě. Mí bratři a sestry říkají, že chlad dosáhl Talaku a šíří se na Pekelné pláně a do zemí Irillianu. Říkají taky, že s chladem přichází ještě něco, něco, k čemu se nedostali dost blízko, aby to mohli rozeznat.“

„Talaku nelituji,“ podotkl vládce Dagorského lesa. „Ať si lidský král Melicard s ostatními zmrzne; ale Pekelné pláně? Haidene, o tom ses předtím nezmínil.“

Elf vypadal zkormoucený: „Odpusťte mi, pane. Já - bojím se, že mne nakonec dostihl nedostatek spánku.“

„Jak je to dlouho?“

„Nespál jsem od chvíle, kdy jsme našli tohle,“ ukázal na ledovou mrtvolu. „Uštvál jsem k smrti dva věrné koně, abych vám to co nejrychleji přivezl. Jsem zahanben.“

Drak zavrtěl hlavou: „Jsi věrný, Haidene. Až tady s tím skončíme, mussis si odpočinout. Bojím se, že tě budeme brzy znovu potřebovat“

Haidenovi se zřetelně ulevilo.

Oči Zeleného draka rudě žhnuly: „Ten netvor. Hromada kožešiny. Ano, teď se chci podívat na váš úlovek.“ Obrátil se na draka, který rozbalil děsivý balík, a dodal: „Zabal ho znovu. Bez mého svolení se k tomu nikdo nepřiblíží. Možná se z toho ještě můžeme něco dozvědět a určitě není nutné, aby se to tu válelo odhalené a všechny to ještě víc děsilo. Haidene, doprovod' nás.“

„Pane.“ Bylo těžké říct, jestli byl elf tak bledý vždycky nebo jestli za to mohlo vyčerpání či znechucení nad tím, co viděl.

Gwen už se otočila. Netoužila se vrátit k odporné mrtvole, ale chtěla, aby ji dračí vládce viděl na vlastní oči, doufala, že pozná, co to je, a bude vědět, co dělat. Cabe a dračí král šli těsně za ní, Cabe ponořený ve starých vzpomínkách někoho jiného, dračí král mlčenlivý a zamyšlený. Haiden zůstal uctivě vzadu.

„Víš,“ zasyčel dračí král, „mráz, kterým trpí moje země, je jenom začátek. Věřím, že tyhle malé - ssstřípky - jsou prvními známkami, že ssse kouzlo šíří ještě víc na jih.“

Zkusil jsem se spojit se svým bratrem na severu. Neodpověděl. V jeho očích jsem - zrádce.“

Cabe věděl, že k tomuhle je nejlepší mlčet.

Poblíž stála na hlídce nová dvojice, drak a člověk, a s nudou strážní služby i se zvědavostí, co přesně to vlastně hlídají, ztrácely rozdíly mezi nimi na důležitosti. Drak je zaslechl jako první a rychle zaujal ostrážitý postoj. Muž, který zrovna něco říkal, vzápětí následoval jeho příklad.

Cabe je uklidnil. Zelený drak prošel kolem Gwen nad jámu, kterou vytvořila. Zhlédl netvora a naklonil se nad tělo. Dřep si a váhavě k němu natáhl ruku s pařáty.

„Ne!“ vykřikl Cabe; myslel si, že se dračí král chce netvora dotknout. Dračí vládce k němu vzhlédl a zvedl ruku, aby ukázal, že nemá nic takového v úmyslu.

Čarodějové přistoupili až k němu: „Tohle - tohle myssslím kdysi býval neškodný kopáč. Jeho druh je - byl před nějakým časem docela běžný, ale teď jsou vzácní.“

Gwen nemohla věřit vlastním uším: „Ta věc byla neškodná?“

„Ne v tom stavu, v jakém byl, než zemřel, to rozhodně ne. Tohle je věc, jak jste řekla. Ohavnost nejvyššího řádu. Někdo překroutil jeho přirozenost. Stačí mi být blízko a cítím, jak se pokouší vysát mě - tohle je velmi staré kouzlo. Nejméně z dob pátračů, řekl bych. Je udivující, kolik podobných kouzel se kolem v poslední době vynořilo. Jeden by skoro myslel, že jsou aviani znovu na vzestupu.“ Tón dračího vládce naznačoval, že to považuje za víc než jen možné.

„Bylo to strašné,“ zašeptal bezděčně Cabe.

„Cože?“ Zelený drak se na něj podíval.

Mladý čaroděj zamrkal: „Omlouvám se. Nic.“

Drak vstal a zahleděl se na něj: „Pustiny. Vzpomínáš na Pustiny.“

„Já...“

„Řekl jsi mi, co se stalo s tebou a Nathanem Bedlamem, Cabe. Víím, že si vzpomínáš na věci, které se staly jemu. Na věci, jako byla Válka o změnu a Pustiny.“

„Nechápali, co to vlastně vypustili!“

Dračí král se tyčil nad Cabem. Postava ve zbroji zjevně bojovala s nejrůznějšími prudkými pocity.

Nakonec si drak velmi lidsky povzdechl: „Během Války o změnu se stalo mnoho věcí, za něž cítí hanbu lidé i draci. Omlouvám se, zvláště když uvážím, co se teď asi děje na Severních planinách.“

Cabe přikývl: „Ledový drak to kouzlo zná, stejné kouzlo, jaké použil můj děd. To si myslím.“

Gwen, která v té době žila, si přitiskla ruku na rty: „Rheeno!“

„Lesní bohyně nám teď moc k užítku nebude,“ podotkl drak suše, „a já se bojím, Cabe, že můj bratr na severu ví víc, než věděli Páni draků.“

„Jak to?“

„To, co objevil Nathan Bedlam, byl jenom zlomek celého kouzla. Možná proto ho dokázali zastavit, i když pozdě. Víím toho o našich předchůdcích - a o pátračích obzvláště - víc než většina těch, kdo je studují. To mohu nezaujatě říct. Nathan věděl mnoho a věděl, že to není celé kouzlo, ale posloužilo mu k tomu, k čemu ho potřeboval.“

Cabe vytřeštil oči: „To zní, jako byste o tom věděl předem.“

Dračí král sklopil zrak: „Věděl jsem. Doufal jsem, že ho nepoužije, ale víím, že tehdy neměl moc na výběr. Prohrávali. Klany Hnědého byly divoké, každý drak bojoval do posledního dechu. Proti takovému fanatismu dostane zabrat i čarodějnictví. Když jsem zjistil, že se Nathan Bedlam chopil vedení a použil to kouzlo, byl jsem pobouřený - vlastní nečinností, použitím kouzla i skutečností, že ho k tomu dračí králové přinutili. Předtím se naskytly možnosti míru, ale Rada je odmítla. Nejednali jsme s lidmi, vládli jsme.“

„A co Ledový drak? Jak se do toho zapletl on?“

„O Severních planinách něco víte.“ Než pokračoval, dračí vládce se na oba podíval a ujistil se, že o nich opravdu něco vědí. „Nejspíš si ale neuvědomujete, že ze všech ruin, které zůstaly po pátračích - a je jich mnoho, protože kdysi bývali rozšířenou, mocnou rasou - jsou nejstarší právě ruiny v horách Planin. Skutečným domovem avianů jsou Severní planiny.“

Gwen přelétla očima stromy, jako by si myslela, že je pátrači poslouchají. Aviani ji vždycky znepokojovali. „To žili v těch studených zemích?“

Zelený drak se zasmál, ale jeho hlas nezněl vesele: „Viděla jste, co se stalo s Pustinami. To byl jen zlomek kouzla. Věřím, že Severní planiny kdysi bývaly zelenější, živější než tento les. Dokud pátrači nevytvořili to kouzlo.“

Pak se Planiny začaly rozšiřovat.“

Ani jeden z čarodějů se nezmohl na slovo. Obrazy v jejich myslích byly příliš drtivé, příliš strašné.

„A nejhorší je,“ pokračoval dračí král a v hlase mu zazněl náznak strachu, „že samotné Severní planiny jsou výsledkem neúplného kouzla. Nevím nic o okolnostech, ale zdá se, že se pátrači rozhodli svůj pokus za každou cenu přerušit dřív, než došel ke konečnému výsledku. Zastavili celý proces, ale pro mnohé už bylo pozdě.“

„A Ledový drak teď možná má úplné kouzlo.“

Cabe se zadíval k severu, i když nečekal, že by tak daleko na jihu mohl spatřit hranice Dagorského lesa, tím méně Tyberské hory a daleko za nimi Severní planiny. Někde tam byl i Talak.

„Ledový drak o tom kouzlu nic nevěděl, dokud ho Nathan neobjevil,“ řekl náhle prázdným hlasem.

Gwen a ohnivý drak se na něj podívali a pak dračí král pomalu přikývl: „Vypadá to tak.“

„Takže za to jsem - jsme - je zodpovědný on.“

„Mohlo být objeveno tak jako tak.“

„Možná. Možná ne. Odpovědnost leží na mé rodině.“

Gwen jako první rozluštila výraz v jeho očích, protože byl stejný jako výraz prvního muže, kterého milovala. Byl to pohled plný odhodlání. Odhodlání vkračet Ledovému drakovi přímo do čelistí, pokud to bude k nápravě věcí nutné. Věděla, co hodlá udělat.

„Cabe, to by bylo bláznovství! Musíme se dozvědět víc!“

„Nemáme čas. Vím to. Těch pár vzpomínek to na mě křičí. Ledový drak je připravený!“

Ted' i dračí král pochopil, co má Cabe v plánu. Na rozdíl od Gwen mu však to, co čaroděj zamýšlel, připadalo nezbytné: „Haiden tě doprovodí. Dohlédnu na to.“

„Potřebuji jen, aby mě dovedl k hranici. Odtamtud to zvládnou sám.“

Elf se zamračil, ale přemohl se a nic neřekl.

„Půjdu s tebou!“ prohlásila najednou Gwen. Když Cabe začal protestovat, zvedla ruku. „Jsou tu i jiní, kteří můžou dohlížet na mláďata, a doufám, že náš dračí vládce dohlédne na bezpečí lidí, kteří tu žijí. Vzpomínky, které jsi zdědil po Nathanovi, jsou neúplné; můžu ti pomoci. A kromě toho,“ dodala s ponurým úsměvem, „pokud tomu dokážu zabránit, nikdo nás znovu nerozdělí.“

Zelený drak přikývl: „Nehádej se, Bedlame. Zatímco budeš pryč, uvědomím o tom lidské i dračí vládce - dokonce i Talak, jestli to bude třeba. V této věci mezi našimi zájmy není rozdíl. Zdá se mi, že bratr Ledový zamýšlí vytvořit jedno království, jednu dračí říši, kde bude vládnout jen on sám a jeho mrazivé klany. V tom se za něj dračí králové nepostaví.“

„Takže domluveno,“ dodal Cabe, předstíraje větší jistotu, než jakou doopravdy cítil. Navzdory všemu v něm ještě stále žil mladý pomocník v hospodě, který by se k nebezpečí raději obrátil zády a nechal ostatní, ať si s ním poradí. Věděl však, že ty časy už jsou pryč. On byl tím, kdo si musí poradit. Nikdo jiný tu nebyl.

„Zítřka vyrazíme k Severním planinám a za Ledovým drakem.“

Toma dokončil kouzlo a čekal.

Zed' před tím zapraskala, jako by někdo polil ledový povrch horkou vodou, ale nic víc.

Pořád ještě mám svou moc, pomyslel si chladně, ale neúčinkuje tu. Jsem vězněm šílence.

Oddělili ho od otce. Ledový drak mu neřekl, co se stalo, ale Toma měl podezření, že se on nebo otec mají zanedlouho stát součástí jeho ohavnosti. Možná oba.

„Vévodo Tomo!“

Ohnivý drak se otočil a našel jednoho ze svých severních bratranců, jak ho s loučí v ruce čeká ve vchodu do jeho nové „komnaty“. Když Toma spatřil to, co číhalo na dně jámy, pokusil se přesvědčit je, že jejich pán zešlel a způsobí jejich vlastní zkázu. Zdálo se, že je to vůbec nezajímá. Byli stejně bez citu jako Ledový drak.

Pořád to viděl. Ohromnou... masu... bílé kožešiny, která se neustále pohybovala. Nemělo to spáry, oči, žádné ostré tesáky, dokonce ani nohy. Přesto ho to děsilo jako nic jiného. Toma si uvědomil, že jen stát příliš blízko znamenalo ohrožení života. Cítilo to jeho přítomnost, vnímalo život v něm. A právě ten chtělo. Život. Chtělo ho to vysát a odhodit slupku jako přebytečnou vaječnou skořápku.

Dokonce i tady, tak daleko, cítil, jak se to hýbe.

Druhý drak tam pořád stál. Konečně se na něj vévoda podíval a zeptal se: „O co jde tentokrát?“

„Máte se dostavit do královské komnaty.“ Za prvním studeným drakem se vynořili tři další, jeden s pochodní. Toma neměl na vybranou.

„Dobrá.“ Kdyby tak jenom mohl použít svou magii! Tohle je šílenství! Věčná zima bude znamenat smrt i pro tyhle draky, copak to nevidí?

Se dvěma strážci před sebou a dvěma za sebou toho nemohl moc dělat. Když louče vnášely světlo do hlubin zmrzlých jeskyní, ledem pokryté sině zářily. Ozvěna každého kroku se rozléhala do nekonečna.

Toma si uvědomil, že za celou dobu nespatřil žádnou dračici nebo mláďe. Ostatně i nižších draků tu byla jen hrstka, přestože se velice rychle množili, pokud nebyli podrobeni přísné kontrole.

Najednou ho napadlo, jak asi ta „kontrola“ vypadala.

Ledový drak, který vypadal jako mrtvola, znovu se zavřenýma očima seděl nad jámou. Zdálo se, že na rozdíl od Tomy čerpá z obrovitého tvora dole sílu. Trval na tom, že je to jeho „královna“.

Jakmile pětice válečníků vešla, drak zvedl hlavu. Po obou stranách stáli jako mramorové sochy ledoví

služebníci.

„Ach, Toma. To je od tebe pěkné, žes přišel tak rychle.“

„Prostě nemůžu zůstat stranou,“ odsekl vztekle vévoda.

Jeden z průvodců po něm sáhl, ale dračí král zavrtěl hlavou: „Nechte ho. Přestože je drzý, je naší rase stejně oddaný jako kdokoliv z nás. Není to tak, synovče?“

Moje šílenství se s tvým vůbec nedá srovnat! chtěl vykřiknout Toma, ale rozmyslel si to. Místo toho se lehce uklonil a odpověděl: „Vždy mi šlo především o vládu dračích králů, můj pane.“

„Myslel jsem si to. Proto doufám, že mi časem odpustíš. Víím, že nakonec pochopíš, že jsem učinil správné rozhodnutí - pokud jde o naši rasu, jediné možné správné rozhodnutí. Ten ohavný řád střídajících se cyklů - jedna rasa nahrazuje druhou jen proto, aby ji nakonec přemohli další nástupci - musí skončit. Lidé nikdy nebudou vládnout dračím říším; nepřežijí další rok!“

Ledovému drakovi se zaleskly oči, poslední stopa života, kterou Toma v monstře ještě viděl. Obrátil se na jednoho z neživých sluhů a kývl. Sluha i jeho protějšek zamířili ke skupince draků a vévoda si byl jistý, že je na řadě. Nakrmí jím tu - věc, ať je to cokoli. V duchu proklínal všechny, kteří podle něj mohli za to, že je tady: Cabea Bedlama, Gryfa, zbabělé dračí krále - všechny kromě sebe. Přistihl se, že dokonce obviňuje i otce.

Vzápětí ho šokovalo, že ho služebníci nevzali k jámě, ale jen ho podrželi za ruce. Nemuseli se unavovat. Toma věděl, že je tu bez své magie bezmocný. Nemohl se dokonce ani proměnit do skutečné podoby. Ještě víc ho zmátlo, když čtyři draci odkráčeli k drolicím se schodům zřícené stavby pátračů. Zatímco se blížili k vrcholu, Ledový drak se stáhl a z jedné strany jámu odhalil. Draci se nedívali dolů - pochodovali dál, až se dostali k okraji díry.

Toma zatřásl hlavou. Tohle se nemůže dít! To by neudělali!

„Pro slávu naší rasy,“ zašeptal Ledový drak, ale jeho slova se rozlehla celou síní.

Čtyři draci jeden po druhém překročili okraj jámy a zmizeli v hlubině. Dokonce ani nevykřikli, uvědomil si Toma s obrovským neklidem. Jako by... jako by právě tohle chtěli.

Ledový drak ho oslovil: „Tohle je věrnost, Tomo. Tohle je víra, která bude pro naše rádoby následníky znamenat konec. Poslední čtyři se odevzdali, aby má moc vzrostla.“

„Poslední... čtyři?“ Ohnivému drakovi rudě žhnuly široce rozevřené oči a otevřená ústa odhalovala dlouhé, ostré zuby určené k trhání a rozeklaný jazyk, který rozčileně vystřeloval ven a zase zpátky. „Celé vaše klany - samice, válečníci, mláďata - všichni?“

„Poslední nižší draci vešli ani ne před hodinou. Tihle čtyři byli moji nejspolehlivější válečníci. Byli poslední, aby mohli být svědky vyvrcholení mých výzkumů, výzkumů, které začaly v časech Války o změnu.“

Ačkoliv se ani nepohnul, ruce z nejstudenějšího ledu sevřely Tomu ještě pevněji.

„Rozhodl jsem se, synovče, že je čas vypustit všechny mé děti, sama sebe, do říší. Vytáhnou život ze země a posílí mne. Mé kouzlo už se šíří severními zeměmi a tu a tam zasáhne dokonce i daleko na jih, do země prokletého Zeleného. Až vypustím všechny své děti, zrodím zimu, jakou ještě nikdy nikdo nespátl...“

... a nepřežije nikdo, kdo by ji mohl znovu uvidět.“

Nikdo...

Toma rozčilené zasyčel. Nikdo. Dokonce ani klany Ledového draka - ty už neexistují. Tohle nebyl šílený dobovatelský plán. To byla smrt všemu. Ledový drak říkal, že pokud nemohou vládnout dračí králové, nebude vládnout nikdo.

Musí utéct, musí najít pomoc. Všechny jeho sny umíraly a věděl, že on sám se k nim brzy připojí, pokud nenajde mocné spojence - jako je Cabe Bedlam.

Ale nejprve musí utéct z mrazivých hlubin jeskyni dračího krále.

Právě v tom okamžiku se Ledový drak vztyčil do plné výšky. Sluhové Tomovi násilím zaklonili hlavu a přinutili ho dívat se dračímu vládci do tváře. Byla úplně bez života, obraz samotné smrti.

Ledový drak zasyčel něco, čemu Toma navzdory dunivému hlasu nerozuměl.

Věc v jámě se rozhýbala. Toma na okamžik ucítil sající moc, ale pak jeho pozornost strhlo něco jiného. Opožděně si uvědomil, že to byl jeho hostitel.

Když tisíce hladových myslí vykřiklo v šoku nad plným probuzením a vysvobozením, Toma také vykřikl. Dva neživí sluhové ho sevřeli pevněji - což bylo dobře, protože vévoda málem omdlel. Je pozdě, řekla jeho zbitá mysl, je pozdě.

XI.

Gryfovi toho hodně naslibovali, ale dostal zatím jen jídlo, víno a bezpočet pohledů draků, kteří sloužili Modrému. Dokonce ani nebyl v hlavních jeskyních; lodník ho vysadil na místě, kterému se nedalo říct jinak než čekárna. Čekárna na co? pomyslel si líně. Když ho nechali vlastním úvahám, soustředil se na jiné věci. Možná mu draker lhal, nebo snad obelhali i jej. Možná obojživelník opravdu věřil, že slouží svým pánům, nebo byl jeho skutečným pánem dračí král. Nemělo smysl nad tím přemýšlet, ale přesto se mu tyhle myšlenky neustále vtíraly.

Na druhé straně Bouřný drak do téhle hry patřil. Tím si byl Gryf jistý. Drak si s ním pohrával, ukázal mu, že ho může kdykoliv dostat, ale nechal ho projít. Lví pták přesto pochyboval, že by oba dračí králové spolupracovali. Žádný dračí král doopravdy nedůvěřoval jinému, jinak by alespoň někdo z nich odpověděl na volání Stříbrného po jednotě. Bouřný drak navíc vždycky byl jedním z těch nejnezávislejších.

Okolí působilo blahobytně, i když trochu zvláštně. Jeskyni zdobily věci, které - soudě podle vzhledu - darovalo moře. Poklady, které by jinak zmizely všem z očí, prastaré sochy, velkolepá přehlídka korálů, dokonce i tapisérie tak dokonalé, až zobrazení námořníci vyvolávali ve lvím ptákově pocit, že vykročí ven a vrhnou se na něj. Pro své pohodlí tu měl křesla a polštáře.

Když loďka doplula ke skaliskům nad podvodními částmi jeskyní, slunce už skoro vyšlo. Gryf čekal, že ho lodník vysadí na jednom z rozeklaných útesů, když však obeplouvali jeskyně, spatřil po straně malou pláž a asi deset stop od břehu jeskyni, která nebyla dílem přírody. Lodník přirazil s lodí ke břehu a znovu přitom ukázal pozoruhodnou sílu, ale ani kousek sebe.

Odtamtud uvedli dva draci Gryfa sem. Byli štíhlejší a možná i vyšší než jejich bratřenci a jejich kůže měla nádech modré barvy. Jeden z nich mu nakonec s lehkým pohrdáním sdělil, že zatímco bude čekat, než ho pán povolá, bude o jeho potřeby postaráno. Už čekal skoro celý den.

Zaslechl, že se někdo blíží, ale po té době čekání neměl v úmyslu vstát, pokud nebude muset. Už zažil příliš mnoho zklamání.

Byli to dračí válečníci. Ten bližší nesl odporné, ostny posázené kopí, kterým mířil přímo na Gryfa:

„Půjdeš s námi.“

„Takže váš pán si mě konečně přeje vidět.“

„Ano, našel si na tebe čas. Prossím, stůj tak, ať tě můžeme prověřit“

Prohledali ho už předtím, věděl však, že čas letí, a tak to nechal být. Už mu sebrali zbraně, pár zbylých zásob a prozkoumali řetízky, které měl na krku, ale nechali mu je. Snad je považovali za náboženské ozdoby nebo za znak marnivosti. Lví pták nedal najevo ani stopu radosti, že mu zůstala nejmocnější zbraň, kdyby došlo k boji. Dokonce ani magie Modrého draka se nemohla plně rovnat moci amuletů. Jeden takový amulet během krátkého obléhání Penacles zastavil první velký útok draků.

Když se strážce ujistily, že od první prohlídky nedokázal ukryt žádnou zbraň, odvedly ho hlouběji do jeskyní, ke schodišti, které se ve spirále vinulo dolů a končilo kdesi hluboko ve tmě. Ten pohled nepříjemně připomínal mlžné stezky, které mu odhalil draker. Gryf se na draky vyčkávací zahleděl. Jeden z nich vytáhl nezapálenou pochodeň a nabídl mu ji. Pokusil se vyvolat oheň, ale nic se nestalo. Jak čekal, jeho moc byla potlačena. Dračí král nic neponechal náhodě. Lekce skončila, jeden ze strážců si pochodeň vzal a zapálil ji podivným křesadlem. To, co dračí král používal k potlačení jeho magie, zjevně zasahovalo celou oblast, nejen Gryfa.

Drak mu hodil louč skoro do obličeje. Namodralý odstín jejich kůže teď byl ještě zřetelnější, stejně jako to, že měli hladší brnění, méně šupinaté než jejich suchozemští příbuzní. Jinak se podobali všem ostatním drakům.

„Dolů. Celou cestu.“

To ho překvapilo: „Sám?“

Jeden z draků se výhružně zamračil. Na Gryfa, který už čelil dračím králům, to však dojem neudělalo. Jako mnoho draků měl i tenhle ostré zuby, ale spíše lidské než zuby šelmy. Jazyk, který mu vyjel z tlamy, byl rozeklaný jen trochu.

Učenec v Gryfovi se zjevně příliš zamyslel, protože ho strážce s kopím strčil tupým koncem do žeber: „Můžeš se bát, ale teď půjdeš dolů, i kdybychom tě měli shodit.“

Gryf je probodl pohledem a vydal se po schodech, zatímco učenec v něm si udělal poslední poznámku o dobrém zvládnutí jazyka. V Irillianu se lidé a draci setkávali víc než ve většině ostatních oblastí dračích říší, a tak draci mluvili jen s trochou syčení nebo i bez něj, pokud nebyli opravdu rozrušení.

Šel níž a níž a schody se stále vinuly ve spirále, konec v nedohlednu. Napadlo ho, jestli to není ze strany jeho hostitele nějaká zkouška odvahy, zkouška, která má Gryfa nebo i jiné návštěvníky předem zdeptat. Ušklíbl se. Unavený nepřítel je jistě lepší než nepřítel ve střehu.

K jeho překvapení se však už za několik minut objevil konec schodiště. Gryf si před Modrým drakem odmítl úlevně oddechnout, i když věděl, že drak zřejmě prostřednictvím kouzla, které na něj použil, cítí jeho emoce.

„Stát.“

Další dva draci, úplně stejní jako ti nahoře, mu zablokovali cestu stejnými kopími, jako měl jeden z těch nahoře. Gryf zůstal stát, pochodeň v ruce, a čekal.

„Pusťte ho dál.“ Hlas byl dunivý a zněl, jako by mluvčí ještě úplně nespolkł velký doušek vody.

Strážní odtáhli kopí a jeden z nich natáhl ruku pro Gryfovu pochodeň. Tady ji nebude potřebovat, protože ve zdech před ním něco svítilo. Odevzdal ji a vykročil k setkání s Modrým drakem.

Někteří se domnívali, že vládce Irillianu je možná základem představy Draka z Hlubin, který byl pro draky něco jako hlavní bůh. Samozřejmě to byla hloupost; ostatní dračí králové by určitě neuctívali jednoho z vlastních bratrů a legenda o Drakovi z Hlubin, který byl podle některých předkem všech draků, byla daleko starší než dračí králové. A ať to dračí vládci jakkoliv popírali, i oni byli pouzí smrtelníci.

„Vítejte, lorde Gryfe. Děkuji, že jste přišel tak... ochotně,“ zaduněl zdvořile obrovitý drak.

Toho zdvořilého tónu se lví pták polekal nejvíc. Dračí král neměl důvod být k němu aktivní. „Bud'te pozdraven, vládce Přímořského Irillianu a okolních území. Rád bych si s vámi během rozhovoru promluvil o mé krajní ochotě - ale až projednáme záležitosti, které si přejete probrat“

Modrý drak mu věnoval zubatý úsměv. Nebylo to tak hrozné jako čelit Černému drakovi, ale ani o moc lepší. Překvapilo ho, i když ne příliš, že se dračí král víc podobá hadovi. Vzhledem k jeho panství to dávalo smysl.

„Amarita jménem D'Shay bude litovat, že vás minul,“ dodal dračí vládce.

„A kde tedy je?“ Gryf čekal, že urozený jezdec každou chvíli vykročí ze stínu, viděl však jen draka a svítící stěny. Stěny, které někdo vytesal.

„Venku v okolí Irillianu, myslím, kde vás zoufale hledá a pokouší se vymyslet výmluvu, aby vás mohl zabít a přitom dostál mým požadavkům - tedy nechat vás prozatím naživu.“

Gryf byl naprosto zmatený, ale s klidem odpověděl: „Zřejmě vám mám být vděčný.“

„Jissstě...“ Modrý drak na okamžik přešel k syčení. „Prossst'áček. Ten D'Shay sssi o sssobě moc myssslí.“

„Takových je hodně.“

Drak se na něj podíval a přemítal, jestli by se neměl cítit uražen. Nakonec se rozhodl Gryfovu poznámku pominout. „Pochopil jsem že jste se v minulosti více než jednou setkali. Mohl bych říct víc, ale přišel bych tak o jednu minci, která se bude hodit při smlouvání.“

„Smlouvání?“ řekl Gryf nakonec, protože bylo na něm naplnit prázdnotu mlčení. „Smlouvání o čem?“

Dračí oči se otevřely. Zdálo se, že nemají vůbec žádnou vlastní barvu, dokonale odrážely modrozelenou záři stěn.

„Nejprve dokážu své čestné úmysly a vysvětlím, co vás sem přivedlo. Prosím, posad'te se.“ Kolos mávl hlavou ke křeslu, které tu ještě před chvílí nebylo.

Gryf zavrtěl hlavou: „Prozatím raději postojím.“

„Lovec ve střehu. Výborně. Bude nutné být ostrý.“

„Vysvětloval jste...“

Drak přikývl: „Plánoval jsem to celé týdny. Pomohl mi náhlý příchod Aramitů, kteří se už necítili vázání dohodami s bratrem Černým. Lochivar. Jak vy sám dobře víte, právě teď není moc spolehlivý.“

Lví pták na chvíli naklonil hlavu. Částečnou příčinou potíží Černého draka byla rána na krku, kterou mu Gryf osobně zasadil jednou z Azranových démonických čepelí.

„Pokračujme...“ Modrý drak roztáhl křídla, která se zdála uzpůsobená spíš k rychlému plavání než k letu.

„V Severních planinách jsem odhalil něco špatného. Bratr Ledový se odmítá ozvat a všichni špehové, včetně jednoho namyšleného jezdce, kterého poslal vyjednávat D'Shay, zmizeli. Vím o trochu víc, než si myslí Aramité, a vím, že ať Ledový plánuje cokoli, zahubí nás to všechny.“

Drak se odmlčel, jako by čekal, že mu Gryf odpoví. Lví pták nakonec pokrčil rameny: „Říkáte, že čelíme hrozbě od pána Severních planin. Nic jiného. Tuším, že je to oprávněné podezření, ale pokud vám skutečně jde o spojenectví, jak hádám, hodilo by se mi vědět víc.“

„Hádáte správně. Vím toho málo a to málo, co vím, mě děsí. Má moc je pevná, pomáhá mi několik výtvorů, které po sobě zanechali pátrači a před nimi quelové: kouzlo, které se jako pokrývka rozprostírá nad mým panstvím, krystal, který mi umožňuje vidět všechno, co to kouzlo naruší, a taky mohu sáhnout a dotknout se myslí ostatních. Mohu tak od nich získat znalosti nebo zdůraznit pocity, které si zvolím. Ve vašem případě šlo o touhu zajmout

D'Shaye a zjistit, co vlastně ví o vaší minulosti. Jakmile jste vyrazil, předpokládal jste, že to byl váš nápad, a tím jste mi ten úkol ulehčoval.“

„A co draker?“

Modrý drak se zamračil. Byl to děsivý pohled, vypadalo to, jako by právě spolkl něco nebo někoho, kdo s ním nesouhlasil. „Draker si myslí, že poslechl svého pána - a možná to tak je; jednou jsem ucítil dotek myslí pátrače, který se vzápětí spokojeně stáhl. Kdo ví? Možná zmanipulovali i mne. Když jsem zjistil, že ten tvor ví, jak se sem dostat, aniž by se to dozvěděli vlčí jezdci, usoudil jsem, že je užitečný. Povězte mi -jaké jsou mlžné stezky?“

Gryf odsunul otázku stranou a zeptal se sám: „A co D'Shay? Proč jste ho do toho zamíchal?“

„To by mělo být jasné. D'Shay byl návnada. Kdyby byl v Lochivaru, určitě byste sem nešel. Skoro jistě byste nepřišel, kdybych vás o to požádal. Jeho přítomnost mi zároveň dává jednu minci navíc ke smlouvání s bratry, s Černým a Bouřným. Bouřný chtěl vaši hlavu, ale ne pokud by to znamenalo dovolit jezdcům, aby si vybudovali stálou základnu. To bych stejně nedovolil, ale to nemusí vědět. Černý potřebuje do svých vojsk aramitské vězně, a kdybych jim poskytl přístav tady, jezdci by se už s ním neobtěžovali znovu jednat. Na oplátku za slib, že je odmítnu, vám Černý nebude stát v cestě ani se nepokusí o nějaký hloupý útok na Penacles - který by se mu mohl k naší škodě podařit“

Gryf přikývl a vyslovil závěr: „To zní, jako by vám ve skutečnosti šlo o knihovny.“

„Doufám, že vás to neurazilo.“ Dračí král věnoval „hostu“ krátký zubatý úsměv. „Ano. Knihovny jsou nejstarším výtvozem v dračích říších. Byly tu dříve než pátrači a quelové i než dvě další rasy, o kterých vím. Často mě napadá, že až přijde poslední den, knihovny budou to jediné, co zůstane.“

„Takže chcete příměří.“

„Ano, příměří. Dočasné, prozatím.“

Gryf naklonil hlavu na stranu a zadíval se na draka. „Kdybyste nabídl něco víc, přijal bych bez váhání.“

„Ještě vám můžu dát D'Shaye, jestli chcete. Není mi k ničemu a nijak netoužím vidět vlny vlčích přileb pochodovat krajinou.“

„Teď zpochybňujete vlastní důvěryhodnost.“ Od rozhovoru dvou nepřátel na život a na smrt se pomalu přesunuli k rozhovoru dvou vládců. Gryf uznával schopnosti Modrého draka i jeho vládu, protože lidé v Irillianu s ní byli nejspíš skoro stejně spokojeni jako ti, kteří žili na území Zeleného draka nebo Gryfa. Jistě by bylo velmi obtížné přesvědčit je, že jim bude svržení draka k užitku, obzvlášť, kdyby se přitom z jejich města mělo stát bitevní pole.

„Pak mi dovolu, abych vám nabídl tohle,“ odvětil vládce Irillianu. „Vykážu jezdce ze svého území. Jestli je budete sledovat, to záleží na vás.“

Lví pták věděl, že by drak zašel tak daleko. Cizinci nezajímali nikoho kromě Černého, a toho zajímali jen

proto, aby mohl doplnit svá vojska zombiím podobnými fanatiky, otroky Šedých mlh.

„Mé schopnosti jsou vám k dispozici, lorde Gryfe. Nevím, co Ledový plánuje, ale moje věrnost náleží nejprve a především mým zemím, ať jste slyšel cokoli.“

Gryf uvažoval. Knihovny by jim opravdu mohly pomoci, a pokud Modrý drak mluvil pravdu, šlo o čas. Přitom mu náhle přišla na mysl znepokojivá pochybnost. Přivřel oči a podíval se na obrovitého tvora:

„Jak mám vědět, že se mě právě teď nepokoušíte ovlivnit?“

Drak se od srdce zasmál: „Jste přesně tak nedůvěřivý, jak se říká... a nejspíš proto jste ještě u moci. Počkejte.“

Modrý drak se skoro narovnal a zamířil doprostřed komnaty, přičemž přinutil svého hosta o pěkný kus uhnout. Pak zavřel oči.

V místnosti začalo být velice teplo. Gryf užasle sledoval, jak se mu dračí král doslova rozpouští před očima... ale svaly, které z draka stékaly, mizely dřív, než se dotkly podlahy. Ohromná křídla se složila, svažila se a srazila, až se úplně vytratila. Ocas se stáhl do těla a nohy i přední tlapy se narovnaly a zmenšily, pařáty se proměnily v ruce s ostrými nehty. Hrud' se probořila, potom se znovu zformovala a přijala podobu lidské hrudi v brnění.

Nejděsivější byl obličej. Krk se srazil, rysy Modrého draka sklouzly nahoru a zanechaly po sobě prázdné prolákliny, které se postupně přetvořily do podoby přilby zakrývající tvář. Ven vyhlédly dvě zrcadlové oči a vznikla lidská ústa, v nichž bylo vidět ostré zuby. Dračí obličej, sražený na méně než desetinu velikosti, dál klouzal nahoru, až se ocitl skoro na vrcholu klamné přilby. Kůže na postavě se v mžiku přizpůsobila a pro celý svět teď vypadala jako krásné šupinové brnění.

Dračí král v lidské podobě si svého dočasného spojence prohlížel s jistou zvědavostí: „Nikdy dřív jste nás neviděl měnit podobu?“

„Ne tak zblízka. Ne tak podrobně. V bitvě není čas na pozorování.“

„Jak pravdivé a jak smutné.“ V tónu drakova hlasu nezněl posměch. „Budete-li mne následovat, podám vám důkaz, že máte v této záležitosti svobodnou vůli.“

Modrý drak ho vedl za místo, kde předtím v dračí podobě ležel. Byla tam chodba, kterou Gryf předtím nemohl vidět. Stejně jako v komnatě, kterou právě opustili, i tady stěny svítily. Poprvé si uvědomil, že jim to oběma dává poněkud sinálý nádech.

„Jak to, že stěny takhle svítí?“

Drak se zastavil, natáhl dlaň a přejel prstem po zdi. Část světla se mu dostala na ruku. Ukázal ho svému hostu. „Mořská řasa, z temných hlubin. Světlo je součástí jejího životního cyklu, i když nevím přesně, k čemu slouží. Vím jen, že když mech zhasne, je mrtvý. Použil jsem svou magii, abych si ho přizpůbil k tomuhle účelu. Pokud je mi k užítku, jsem spokojený. „Tohle,“ zvedl prst pokrytý řasou, „je jen ten nejmenší z pokladů moře. Krása země není ničím v porovnání s krásou pod vlnami.“

Vzápětí si drak jemně otřel prst a šel dál. Byl ke Gryfovi úplně otočený zády, jako by mu nabízel důvěru jakožto důkaz dobrých úmyslů. Lví pták si připomněl, že i kdyby se mu podařilo dračího krále zabít, pořád by mu zbývalo probíjet se ven a doplavit ke břehu, což by se mu rozhodně nezamlouvalo. Zatím však drakovi věřil.

Vešli do druhé komnaty, větší než první, a Gryf zaslechl zvuk vln tříštících se o skály. Vzápětí spatřil zdroj zvuku. Na opačné straně komnaty byl kus moře. Komnatu vlastně tvořila podmořská jeskyně. Stěny byly lemovány knihami, artefakty a všemožným vybavením. Odsud Modrý drak skutečně vládl své zemi. Tady spřádal kouzla a dohlížel na Irillian.

Gryfovu pozornost upoutal velký krystal usazený uprostřed na dřevěné trojnožce, a právě k němu ho dračí pán vedl. Když se přiblížili, krystal zazářil jasněji.

„Místo, které nazývám svým domovem, je vším, co zůstalo ze Starého Irillianu.“

„Starý Irillian?“ Pokud Gryf věděl, Irillian byl jedním z nejstarších měst v dračích říších. O jeho předchůdci nic nevěděl.

„Před pátrači a před quely bylo toto město nejkrásnější na světě. Padlo však za obět' ohromnému zemětřesení, tak velkému, že se ohromné kusy města skoro nedotčené potopily. Obyvatelé se hodně podobali drakerům, takže někteří přežiti a využili ho. Byli to však stále především suchozemští tvorové, a tak začali budovat současný Irillian. Když odešli, dorazili quelové a města si nevšíмали. Užívali tyto

jeskyně, vykopali mnoho tunelů. Po nich přišli pátrači. Většina památek je jejich, něco patřilo quelům. Když vymřeli pátrači, objevili tyhle jeskyně první draci. Byly pro ně mnohem vhodnější než město, které přenechali prvním lidem.“

Modrý drak zlehka položil ruku na krystal: „Tohle jsem použil, lorde Gryfe. Zde je moc, která na chvíli spoutala vaši vůli.“ Odstoupil. „Vezměte si ho. Použijte ho. Dávám vám svolení.“

Jestli si dračí král myslel, že mu bude Gryf po takové nabídce plně věřit, těžce se mýlil. Vládce Penacles už se poučil, jak je přehnaná důvěra nebezpečná. Odhodlaně vykročil, koutkem oka stále sleduje hostitele, a pravou rukou se opatrně dotkl krystalu.

Byl na dotek studený. Cítil, jak se v něm otevírají dveře. Vyhledal Penacles a viděl město v mysli. Toos. Chtěl vidět Toose. Generál se hádal se dvěma rádci, muži, kteří se neustále pokoušeli zvednout zbytečné daně, které by, jak Gryf věděl, šly z větší části do jejich kapes, ne na pomoc městu, Toos vstal a ukázal na dveře, hlas klidný, ale důrazný. Ti dva se poraženě odporoučeli.

Starý dobrý Toosi, pomyslel si. Já je nikdy nepřinutil k tak hluboké úkloně. To ty bys měl být vládce.

Obrátil se zpátky k naléhavějším věcem. Modrý drak čeká. Nemůže si s tím hrát celý den. Jedna zkouška postačí. Zaměřil myšlenky na draka a soustředil se. Dračí král začal chodit sem a tam. Potom rozčileně zabušil pěstí do zdi. Nakonec se dračí vládce roztřásl, tak silně, že se málem neudržel na nohou. Gryf ho tak nechal a uvolnil kontrolu. Jeho plazí spojenec těžce dýchal a lví pták zjistil, že taky supí.

Dračí král na něj chvilku upřeně hleděl, ale pak se uklidnil.

Dovnitř vběhlo několik strážců se zjevným úmyslem rozházet rozsekané kusy Gryfova těla po jeskyních. Dračí král jim přikázal okamžitě odejít. Byl to rozkaz vůdce podřízeným, takže odešli bez protestů. Drak se soustředil na Gryfa.

„Tohle - to jsem nedovolil! Myslel jsem...“ Žádná účast. „Myslel jste si, že budu tak ušlechtilý, že vaši hračku nevyužiji. Tahal jste mě za zobák celé dny, přinutil jste mě zapomenout na mé povinnosti, vytvořil jste posedlost, která mě mohla zabít!“ Považoval to snad dračí král za jednoduchou zkoušku ovládnutí krystalu? „Ted' jste to sám cítil. Ted' víte něco o tom, čím jsem prošel, zatímco jste si hrál. Takže ted' víme, kdo je kdo.“

Modrý přikývl. Dýchal už skoro normálně: „Jste tedy připraven Přijmout příměří?“

„Samozřejmě.“

„Jen dočasně, rozumíte?“

„Co myslíte?“ zeptal se Gryf ironicky.

XII.

Té noci na Panství nepřicházel spánek snadno. Cabe zjistil, že příliš často hledí do stropu, a ze zvuků, které se ozývaly vedle něj, poznal, že Gwen na tom není o moc lépe. Nic však neřekl a předstíral, že spí. Pokud jí to předstírání přinese chvíli odpočinku navíc, stojí za to. Nemělo smysl zvyšovat její obavy tím, že dá najevo, jak moc se bojí on sám.

Přemýšlel nad knihami, které shromáždil během několika posledních měsíců, ale nijak mu to nepomohlo pochopit, čemu čelí. Některé z těch knih zřejmě napsali osobně jeden nebo dva Páni draků. Obzvláště Yalak zřejmě považoval za důležité své vědění sepsat. Cabe si nad jeho rukopisem lámal hlavu asi tři hodiny a pak usoudil, že dávný mág rozhodně potřeboval písaře, a vzdal to. Kromě toho se většina mágových zápisků soustředila na nesrozumitelná proroctví a způsoby, jak je vyložit. Neštěstí bylo v tom, že většina Yalakových zápisků sama potřebovala výklad.

Proč jen musí být magie tak tajemná a spletitá, přemítal. Proč nemůže být logická a přímočará?

Očividně všechno zůstalo na něm. Většina těch, kdo by mu mohli něco říct, zemřela během Války o změnu nebo těsně po ní.

Vstal před úsvitem, když konečně vzdal spánek, a zjistil, že na něj Gwen čeká. Stejně jako on se dívala do stropu. Když si všimla, že se pohnul, obrátila se k němu.

„Ráno,“ řekl nepřesvědčivě. Vypadalo by poněkud divně, kdyby nejdřív řekl „dobré“. Ani jeden z nich se na cestu nijak netěšil.

Než se oblékli a nasnídali - nepřekvapilo je, že skoro nemají chuť k jídlu - osedlali jim koně a sbalili brašny. Ssarekai a jeho lidský protějšek, Derek Podkova, už čekali. Ti dva připadali Cabeovi téměř přátelští - tak přátelští, jak jen lidé mohou být tak časně zrána. Alespoň trochu mu rozjasnili den. Gwen viděla jeho úsměv a dokázala se taky usmát. Všechno nebylo úplně černé.

Nikdo ještě nebyl vzhůru, ale už to nebude trvat dlouho. Cabe a Gwen měli v úmyslu raději odjet časné ráno než za doprovodu publika. Gwen už nechala pokyny ohledně chodu a budoucnosti Panství a Zelený drak slíbil, že na ně dohlédne. Čarodějové si vzali od sloužících uzdy a nasedli. Cabe na Ssarekaie kývl a drak se lehce pousmál - nebyl to pěkný pohled. Pak Cabe otočil koně. Gwen ho následovala.

Zprávy, že tyto země něco ohrožuje, připadaly těm dvěma během jízdy jako povídky. Slunce svítilo, ptáci zpívali a les všude kypěl zdravým životem. Cabe si vzpomněl, jak jednotvárně vypadal jeho vlastní život před tím dnem, kdy ho vyhledal Hnědý drak. Vzhled může klamat.

Ačkoliv tyto lesy patřily Zelenému drakovi, neznamenalo to, že by jeli bezstarostně. Tvorové jako bazilišek nedělali rozdíly mezi těmi, které dračí král chránil a nechránil. Podobní tvorové byli vždycky příliš hladoví a mysleli jen na to, jak kořist v pravou chvíli chytit. Baziliškové například žrali zkamenělé postavy svých obětí a nějak z nich dokázali čerpat živiny, ale jen asi během první půlhodiny. Poté se už kamenné mrtvoly hodily jen jako zahradní sochy. Cabe přesto chtěl pochopit, k čemu bazilišci jsou. Jeli sotva deset minut, když koně náhle zastavili. Ani všechno pobízení světa je nepřinutilo jít dál a Cabea nejdřív napadlo, že narazili na další huňatou odpornost ze severu, ale tentokrát ještě živou.

Ale nebylo to tím. Vedle stezky se vynořila postava, vysoká, tichá a oblečená v zelené, oblíbené barvě elfů.

„Haidene!“ Oba čarodějové se uvolnili a rychle přerušili kouzla. Haiden, který se usmíval, jak ty dva jeho umění překvapilo, si náhle uvědomil, že měl slušnou šanci být proměněn v něco nechutného. Výraz, který mu přeběhl po tváři, mágy rozesmál.

„Tohle bys neměl dělat. Ne v blízkosti čarodějů,“ plísnila ho Gwen.

„Zapamatuji si to,“ přísahal Haiden. „Nerad bych se probudil a zjistil, že se plazím po břiše a hledám myši.“

„No, já bych tě nikdy neproměnila v hada... Možná v něco jiného, ale v hada ne.“

„Jak uklidňující.“

Cabe přelétl očima les: „Jsi sám nebo nás čekají další překvapení?“

„Až na jednoho společníka jsem sám.“ Elf nesl dlouhý luk; na chvíli ho odložil a sáhl za stromy. Vyvedl ven úhledného, bledého koně. Nepodobal se vzhledem obyčejným koním. Tohle zvíře vyšlechtili elfové, aby na něm elfové jezdili. Lišilo se od jejich koní tak, jako se oni sami lišili od elfa.

„Nemusíš s námi jezdit,“ poznamenal Cabe.

Haiden pobídl koně. „Elfové umí věci, které se vám možná budou hodit. Stejně potřebuji jet na sever. Mám tam ještě pořád společníky. Rozhodli se zůstat, pane, pro případ, že by se vyskytlo ještě něco, co se má hlásit. Setkáme se s nimi na hranici Planin.“

Nemělo smysl se přít. Cabe nakonec svolil, aby se k nim elf přidal.

„Kterou cestu bys doporučoval?“ ptala se Gwen.

Haiden se usmál, ale tentokrát neradostně. „Máme skvělý výběr mezi překročením Pekelných plání nebo průchodem územím Bronzového a Stříbrného, přičemž Stříbrný je velmi čínorodý.“

Pekelné pláne tvořilo sopečné území jihovýchodně od Tyberských hor, kde kdysi žili Rudý drak i Azran. Oba už byli dost dlouho mrtví, i když část klanů Rudého přežila. Nebyla to snadná cesta, znamenalo to putování na dohled Wenslis, okraje království Bouřného draka. Hrozilo také, že narazí na záškodníky, kteří je přepadli cestou na Panství, nebo dokonce na zbytky klanů Rudého draka, dychtící po vlastní pomstě. Člověk se musel připravit i na nečekaný výbuch jedné či dvou sopek.

Jet druhou cestou znamenalo jisté setkání s přísluhovači Stříbrného draka, nemluvě o přeživších dracích tří dalších klanů včetně těch, které náležely ke Zlatému.

Cabe si povzdechl. Tohle bude každopádně dlouhá, nepříjemná cesta. „Pojedeme přes Pekelné pláne.“

Haiden přikývl: „Čekal jsem, že to uvidíte takhle. Nemůžu říct, že by mě některá z těch cest těšila, ale lepší možnosti nemáme, ledaže byste chtěli zlét z Tyberské hory...“ Když viděl jejich výraz, ušklíbl se:

„Myslel jsem si, že ne.“

Cabeovi se v hlavě konečně zformovala zasunutá myšlenka: „Haidene, zmínil se tvůj pán o ostatních dračích králích? Něco takového určitě nemohou přehlížet. To, co dělá Ledový drak, se musí dotýkat i jich.“

Elf si přehodil luk přes krk a rameno a odpověděl: „Náš pán o nich nemluvil. Vím, že ho jejich nečinnost znepokojuje. Zbývající dračí králové už si navzájem nevěří, ne od chvíle, kdy se Železný a Bronzový snažili zradit císaře, a rozhodně nevěří mému králi, který se od nich odvrátil a uzavřel mír s Gryfem.“

„Ne, to asi ne.“ K tomu, co Haiden řekl, neměl Cabe co dodat. Museli se spoléhat jen na sebe, pokud náhodou neměli spojence, o kterých nevěděli.

„Nuže.“ Haiden se ušklíbl a jeho tvář Cabeovi znovu připomněla půlelfa Hadeena, kterého celá léta považoval za otce - který byl jeho otcem, pokud se Cabea týkalo. Azran byl jeho otec jen biologicky.

„Můžeme vyrazit. Nenecháme ještěrky čekat, že?“

Větší část dne jeli bez potíží, jediné nervy drásající chvíle přišly, když oblastí prošly vlny chladu. Nikdo nemusel říci nahlas, co byl ten chlad zač; už to věděli. Přitiskli se k sobě, i když to bylo zbytečné. Chlad byl i uvnitř nich.

„Je to silnější,“ řekla nakonec Gwen. „Tlačí se to k jihu.“

Cabe přikývl: „Už to začalo.“

Haiden, který toho věděl z trojice nejméně, se na Cabea s úzkostí podíval: „Jdeme tedy pozdě?“

„Ne, ještě není pozdě. Ale brzy bude.“

Zrychlili.

Večer je zastihl poblíž severovýchodního okraje lesa. Ve vzduchu se vznášel lehký sirnatý zápach a stromy i keře tu byly řidší, jako by půda byla zamořená. Haiden přezíravě nasál vzduch a nakonec prohlásil: „Na Pekelné pláně vstoupíme někdy zítra ráno.“

Dračí říše byly tak nesourodou směsí různých zemí, že někteří věřili, že tak byly úmyslně vytvořeny.

Všichni dračí králové zcela jistě dělali, co mohli, aby svá království přetvořili podle svého, ale ani oni nevládli dost velkou mocí, aby mohli dosáhnout tak velkých změn. Někteří dávali vinu předchozím rasám, jiní to považovali za dílo některého z bohů. Nikdo to nevěděl a nejspíš se to nikdo nikdy nedozví. Dračí říše jsou tím, čím jsou, a zkoumání jejich původu na tom nic nezmění - což znamenalo, že trojice musela překročit sopečné území, ať chtěla, nebo ne.

Té noci usínali lehčeji, i kdyby jen proto, že byli vyčerpaní. Haiden se nabídl, že bude držet hlídku, ale Gwen utkala ochranné kouzlo a ujistila ho, že bude účinnější. Kromě toho se všichni potřebovali celou noc vyspat.

Brzy se ukázalo, že to nepůjde. Víc než dvě hodiny nemohli spát, protože jim jakási silná erupce hrozila prorazit ušní bubínky a ořesy půdy s nimi házely jako s bezmocnými nemluvnaty. A co hůř, bylo jasné, že to nepřestane.

Cabe v jednu chvíli použil slova, která určitě znal od dědečka - ačkoliv se je možná sám naučil v hostinci - a nevrle se zeptal: „Na tomhle území budeme muset spát několik dalších nocí?“

Kouzla nebyla k ničemu, pokud se nechtěli úplně oddělit od okolí. Cabe to navrhl, ale Gwen ho upozornila, že je taková kouzla hodně vyčerpají, a tak je přinutí cestovat pomaleji, což bude znamenat další dny strávené na Pekelných pláních.

Haiden se v jednu chvíli rozveselil: „Může se některý z vás přenášet?“

„Oba,“ odpověděla Gwen.

„Tak proč se nepřeneseme dopředu? Ušetřili bychom si celé dny cesty.“

Cabe se nenáviděl, že musí jeho nadšení uhasit. Gwen mu to vysvětlovala tak často, že to už uměl z paměti. „Ani jeden z nás tuhle oblast nijak dobře nezná. Pokud bychom se na Pekelných pláních přenášeli, mohli bychom skončit přímo nad kráterem. Kdybychom se pokusili přenést až na Planiny, riskovali bychom přímý střet s hrůzami Ledového draka. A i kdybychom se s nimi nesetkali, byli bychom příliš vyčerpaní, kdybychom se s něčím setkali příliš brzy. Až vstoupíme na Planiny, musíme být plně připravení.“

Gwen souhlasně přikývla, shrnula si vlasy z obličeje a dodala: „Nemůžeme si dokonce dovolit ani kratší skoky. Musely by být tak krátké, že bychom se stejně brzy vyčerпали. A navíc zbývá jistá možnost, že

bychom se přenesli dovnitř něčeho, třeba do stromu nebo hory. Už se to stalo.“

Haiden rychle opustil téma.

Potom už mlčeli a doufali, že se trochu prospí, než přijde další erupce nebo otřesy.

Velmi brzy ráno spatřili Pekelné pláně. Bylo to poněkud nesprávné jméno, protože na celém území nebylo nic opravdu rovného. Ovšem, některá místa byla vyrovnaná - obzvlášť poblíž dračích jeskyní - ale z větší části byly Pekelné pláně územím kopců a hřebenů, z nichž většina zahrnovala činné nebo nedávno činné sopky. Jak řekl Haiden, byla to země, kde utrpení dračích říší získávalo skutečnou podobu. Země tady odhalovala svou bolest.

Koním se nechtělo, ale nakonec trojice vjela na Pláně. Poslední stromy už dávno zmizely a tráva tu byla řídká. Cabe usoudil, že i Pustiny vypadaly pohostinněji. Pak si vzpomněl, že je tu vlastně úrodnější půda než kdekoliv jinde, protože výbuchy sopek často vynášely na povrch nejružnější minerály a živiny, kterými doplňovaly ty vyčerpané. Na klidnějších místech bujelo rostlinstvo, podporováno dračími klany, které se živily divokou zvěří. Kupodivu právě tady, na Pekelných pláních, se draci nejvíc přiblížili k zemědělství, ačkoliv nikdy nikdo nemohl pochybovat o jejich divokosti. Trojice měla štěstí. Zbývající příslušníci klanů Rudého draka žili většinou na severu. Možná by se jim mohlo podařit projet Pláněmi a nepotkat jediného draka.

Bylo velmi horko a jak den pomalu míjel, Cabe uvažoval, že si sundá košili. Když to však Čaroděj navrhl, Haiden zavrtěl hlavou: „Uhlíky na kůži by se ti nelíbily, a kdyby ses před nimi zkoušel chránit celou cestu, vyčerpal bys svou magii až do dna.“

„A kromě toho,“ dodala Gwen s úsměvem, „myslím, že by nebylo spravedlivé, kdybych si já musela košili nechat.“

„Lesní víly běhají úplně nahé,“ podotkl Haiden.

„Kdyby to udělala moje žena, v prvé řadě bych z okolí odstranil všechny zvědavé oči - nadobro.“

Haiden se nad tím přátelským pokáráním usmál. Pak cosi zahlédl daleko na severovýchodě a zamračil se:

„Zdá se, že jsme přece jen upoutali pozornost draků.“

Druzí dva se podívali stejným směrem a i oni je uviděli. Velký oddíl jezdců. Ukázalo se, že jsou to lidé, ne draci. Ukázalo se také, že si jich cizí jezdci nevšimli, jelikož pokračovali svou cestou, rovnoběžně s naší trojicí, ale místo na sever mířili k jihu.

„Kdo tudy může jet,“ žasl nahlas Cabe.

„Nemohli by být z Wenslis? Nebo z Talaku?“ navrhla Gwen.

Haiden zavrtěl hlavou: „Kdyby byli z Talaku, jeli by divnou cestou, Mnohem snazší by bylo zamířit na jih přímo. Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, by zbytečně nepřecházel Pekelné pláně. Wenslis by připadalo v úvahu, ale ti jen málo obchodují se Zuu i s Penacles. Většinu jejich zboží odebírá Mito Pica a Irillian.“

„Mito Pica...“ zamumlal Cabe.

„Co je s ní?“

„Nic, až na to, že možná míří domů, svým způsobem. Možná jsou to někteří z těch nájezdníků,“

„Ti samozvaní zabíječi draků?“ Haiden levou rukou sevřel luk.

„Právě ti. Dává to smysl. Mito Pica byla jejich domovem a je to zároveň dobrá připomínka toho, proč bojují. Překvapuje mě, že to nikoho nenapadlo dřív.“

„Možná se o tom nikomu nechce přemýšlet,“ prohodila Gwen s temným výrazem. „Toma zničil jejich domov prostě proto, že tam předtím žil ty. Myslím, že to rozhněvalo dokonce i některé z dračích králů. Mito Pica koneckonců nepatřila k území Zlatého.“

Třebaže šlo o císaře, napadení území jiného dračího vládce je špatný tah.“

Cabe přikývl: „Jenže to jim teď nezabrání v útoku na trosky. Všichni dračí králové budou vědět, že ve městě teď zůstali jen mrchožrouti a odpadlíci. Draci obojí oželí. Ale to jsem jenom hádal. Klidně se můžu plést“

Haiden pobídl koně: „Raději pojedme dál, pane a paní. Nemá smysl příliš pokoušet štěstí. Pořád ještě by nás mohli zahlédnout. To vy jste mi říkali, že se musíte co nejvíce šetřit.“

Oba čarodějové ho následovali. Cabe teď jel vzadu. Jezdci mu ještě pořád dělali starosti, ale nedalo se nic dělat. Napadlo ho, že by mohli mířit zpátky k Panství, po posledním setkání to však vypadalo jako

hloupý nápad. Vůdce nájezdníků nebyl hlupák; Cabe to viděl. Věděl, kdy je poražen. Přinejhorším bude cestovat po obvodu Dagorského lesa. Pod dozorem Zeleného draka by pro ně cokoliv dalšího znamenalo koledovat si o neštěstí.

Pozdě odpoledne zbyla po jezdcích jen vzdálená vzpomínka. Ještě jim zbývalo urazit příliš velký kus cesty a měli na to příliš málo času, takže se Cabe nemohl starat o nebezpečí, která možná existovala jen v jeho představách. Zapomněl na jezdce, obzvlášť když minuli první kostru.

Už o něčem podobném slyšel, ale to bylo daleko na jihozápadě, v zemích, které dřív patřily Hnědému drakovi. Právě tam byl Cabe málem obětován, ale jeho skrytá moc dračího krále zabila. Gryf mu později řekl, co z jeho činu vzešlo. Ve smrti se Hnědého přání naplnilo - téměř. Pustiny se znovu zazelenaly, ale s vražednou pastí. Rostliny, které tam vyrašily, se k jeho klanům chovaly nepřátelsky. Kouzlo, o které se snažil, bylo překrouceno. Rostliny vyhledávaly draky, dračí pány i nejnižší vyverny bez rozdílu, stačilo, když měli krev Hnědého klanů. Podle posledních zpráv už přežívala jen hrstka, která unikla do zemí Bronzového a Křišťálového draka.

Viděli, že tohle byl taky masakr. První kostry, dočista obrané nejrůznějšími místními mrchožrouty, vedly k dalším, a ty znovu k dalším a dál a dál, kam oko dohlédlo.

Dostali se k srovnanému svahu, vyjeli nahoru a rozhlédli se po jednom z mála skutečně rovných míst v téhle zemi.

„Rheeno,“ zalapala po dechu Gwen. „Tohle je moře smrti!“

Cabe smutně přikývl. Věděl, k čemu se blíží, i když to předtím neviděli, kvůli dvěma novým činným kráterům. Bez ochranných kouzel tahle oblast nakonec přestane být stabilní. Jednoho dne pevnost, o kterou draci a netvoři bojovali, roztrhne zuřivost země.

Budou muset najít nějakou jinou stezku, která je provede kolem. Celou zem doslova pokrývaly zbytky mnoha a mnoha obrovských tvorů. Lebky posměšně hleděly k nebi. Někteří se během bojů zjevně zřítili dolů i s nepřítelem, ledaže by otřesy rozmarné země nějak sesypaly jejich kosti na jednu hromadu. Dračí kosti se mísily s ostatky obránců. Bylo nemožné uvěřit, že by takový masakr kdokoliv přežil.

Ale jeden přežil - na chvíli - a právě jeho opuštěná pevnost stála poblíž. Cabe ji nechtěl vidět, cítil však, že by mohlo být rozumné zastavit se tam, třeba jen proto, aby si jejich unavení koně odpočinuli ve stínu, než vyrazí na další cestu. Snad tam dokonce najde nějakou knihu nebo vodítko, které by jim pomohlo. Pán tohoto místa přece býval jedním z nejmocnějších černokněžníků, jací kdy žili.

Azran.

Toma zápasil s ledem, který ho uvěznil a připoutal ke zdi. Zuřil. Zuřil na sebe, zuřil, že se nechal hnát od jedné věci k druhé jako nějaký nemyslicí nižší drak, zuřil na Ledového draka, který ho chtěl oloupit o trůn, jenž mu plným právem patřil... Většinu věcí, které ho rozzuřily, nedokázal vyjádřit slovy. Věděl však, co ho rozzuřilo nejvíc.

Byl bezmocný. Nemohl změnit podobu a nemohl seslat ani tak malé kouzlo, aby zapálil větev. A právě to teď potřeboval. Teplo, očišťující plamen. Aby se mohl osvobodit a zničit ten přerostlý rampouch.

Pomstít se pánu Severních planin.

Drak zavrtěl hlavou. Vztek mu nijak nepomůže, i když bylo tak snadné poddat se mu. Potřeboval uniknout, aby znovu získal nějakou moc. A bude potřebovat spojence. Kdyby se Stříbrný dozvěděl, že tu vězní jeho císaře, přidal by se k němu. Mohl by mu pomoci i Modrý. O ostatních pochyboval. Bouřný dělal to, co sám chtěl, a nezáleželo mu na tom, jestli je s bratry zajedno. Černý byl ztracený, prohrál. Křišťálový drak... Toma netušil. Křišťálový kdysi přicházel na setkání rady, málo mluvil a pokaždé odešel bez rozloučení. Křišťálový byl hádankou, které Toma nemohl věřit, i když mu to nezabránilo využít jeho podobu, aby mohl špehovat radu a dohlédnout, aby jeho slova slyšeli i ti, kteří by jím jinak pohrdli.

Tak tedy Stříbrný a Modrý. To by mohli být spojenci. Už se mu začínal rýsovat plán; teď ale potřeboval utéct Toma zklamaně zasyčel. U tohoto problému začal. Logika ho vodila v kruhu, nejspíš proto, že měl mozek z poloviny zmrzlý.

Ozval se zvuk podobný třepotám křídel, ale Toma mu nevěnoval pozornost. Ledový drak, stejně jako mnozí dračí králové, měl sluhy, kteří se skrývali ve stínech - tvory, kteří létali a štěbetali nebo se plazili a syčeli - ale ti vévodu nezajímali.

Hleděl na osamělou pochodeň, upevněnou na protější stěně. Jeho „hostitel“ tvrdil, že je tam proto, aby ohnivý drak nemusel čekat ve tmě. Toma ho podezíral, že je to malý trik, pozůstatek emocí Ledového draka, a že je ta pochodeň jakýmsi druhem mučení. Jen na chvíli mít ten plamen a mohl by se osvobodit, jenže na louč nedosáhl.

Ten šílený dračí král mě obětuje nějaké odpornosti, aby naplnil vlastní touhu po smrti! pomyslel si Toma vztekle. Zatím si to ještě úplně nepřipustil, ale věděl, že se ta chvíle blíží - pokud pro něho dříve nepřijdou neživí sluhové.

Cosí se znovu zatřepotalo a tentokrát se nad ním mihl stín. Toma zamrkal a vyjeveně se zahleděl před sebe. Na místě, kde ještě před okamžikem nikdo nebyl, stál pátrač. Sledoval ho domýšlivými očima, jako by zvažoval, jestli má smysl se s drakem otravovat. Pakavian sáhl pro pochodeň, vytáhl ji a zamířil s ní k dračí hlavě. Toma se v duchu viděl zaživa upálený, protože i ohniví draci jen omezeně snášejí otevřený plamen. Pátrač však stáhl pochodeň zpět a natáhl prázdný pařát. Položil ho Tomovi na tvář. Objevily se obrazy. Toma prchající z pevnosti, hledající spojence na jihu. Toma málem nahlas vykřikl na souhlas, ale uvědomil si, že pátrač ví, co si myslí.

Tvor se zjevným uspokojením přisunul pochodeň k drakovu pravému zápěstí. Led zasyčel a Toma sebou škubl, aby se uvolnil dřív, než stejně zasyčí i zápěstí. Čas se teď vlekl strašlivě pomalu, každou vteřinou ho mohli odhalit. Konečně vykroutil pravou paži. Zatímco zápasil s ledovými pouty na levém zápěstí, pátrač rozpouštěl led kolem kotníků.

Když avian skončil, podal mu pochodeň a ukázal na jednu ze stěn. Toma nic neviděl. Pátrač netrpělivě ukázal vzhůru. Konečně to drak zahlédl - díra u stropu, tajná cesta, kterou létavci pronikali do domu Ledového draka. Toma měl otvor použít jako únikovou cestu.

Obrátil se zpátky k pátrači a zjistil, že je sám. Pochodeň byla zpátky na svém místě. Toma tiše zaklel. Skoro čekal, že se probudí a zjistí, že je pořád připoutaný ke zdi. Nakonec pokrčil rameny. Jestli je to sen, uteče svému vězniteli aspoň v něm. Třeba ho tu později najdou, stejně bezduchého, jako je otec. Při myšlence na svého otce a pána Toma zaváhal, ale pak si uvědomil, že kdyby se pokusil vzít Zlatého s sebou, neunikne ani jeden z nich. Bude lepší vrátit se se spojenci. Ledový drak ještě není připravený obětovat svého císaře; zjevně se to musí stát v pravou chvíli. Jeho „hostitel“ je koneckonců stále zastáncem tradic.

Když si to srovnal v hlavě, vydal se Toma vzhůru po zdi. Ruce s drápy mu mrzly, jak je zasekával hluboko do ledu. Litoval, že jeho zachránce nenapadlo vzít ho s sebou; bylo by to mnohem snazší. Pěšiny, po kterých se ubíraly myšlenky pátračů, byly stejně rozčilující jako celý jejich druh.

Vyškrábal se k otvoru a protáhl se skrz. Nepochyboval, že pro něj brzy přijdou sluhové, a když si uvědomil, jak snadné pro ně bude sledovat ho tunelem ven, zalila ho nová vlna obav.

Když se celý prosoukal skrz, otočil se, aby se podíval, jestli by nemohl otvor nějak zablokovat - a zjistil, že už tam žádný otvor není. V pevném ledovém plátu nezůstala ani stopa po jeho průchodu a ani z druhé strany se bezpochyby nedalo poznat, že tu je chodba.

Teď už nebylo cesty zpět. Toma vrčel a přitahoval se dopředu v hlavě záplavu myšlenek: jak mohla tak vynalézavá rasa jako pátrači padnout; jakým způsobem by mohl znovu získat moc; a jakou má šanci proklouznout kolem potulných smeček zrůd Ledového draka, hledajících duše.

A ze všeho nejvíce chtěl vědět, jak dlouho se bude muset přitahovat jenom rukama. Věděl, že svaly na pažích budou zanedlouho hlasitě protestovat

XIII.

Modrý drak se rozhodl vyřešit situaci s Aramity rychle. Zanedlouho většina jezdců mířila ke svým lodím. Proběhlo to docela hladce; zdálo se, že jezdci jsou připraveni na povel vyrazit, a tak nepotřebovali příliš času, aby se sebrali a odklidili. Najít D'Shaye a jeho společníka bylo o něco těžší, ale nakonec je stráž tvořená osmi dračími válečníky přivedla k lodi. D'Shay se celou cestu hádal a prohlašoval, že slovo Modrého draka zjevně nemá větší cenu než písek na pláži. Když se to dračí král později doslechl, naježil se, ale vlčí jezdci byli tou dobou už daleko na moři.

„Měl jsem vám ho vydat,“ prohlásil ostře, když se vrátil ke Gryfovi.

Lví pták nad tím také pořád dokola přemýšlel, důrazně si však připomněl, že ve srovnání s tím, čemu nejspíš čelí od Ledového draka, představují Aramité jen malý problém. „I když by to mohlo být velmi příjemné, nemám na něj čas - a my nemáme víc času na jejich záležitosti. Chtěl jsem vám navrhnout, že byste si možná mohl prohlédnout Pustiny pomocí krystalu.“

„Marná snaha, ptáku. Můj bratr své území odstiňuje a já nemám k proražení té bariéry dost síly...“

Gryf si uvědomil, že se drak odmlčel. „O co jde?“ Dračí vládce zavřel oči. Když je znovu otevřel, usmál se: „Kdybyste se ke mně chtěl připojit, spojenými silami bychom to možná zvládli. Odhaduji, že společně bychom měli opravdu velkou moc.“

Pro Gryfa bylo stále těžké spolupracovat s tímto dračím králem, natož se s ním spojit, ale chápal, jak důležitou věc mu jeho dočasný spojenec navrhuje. Pokud chtěli použít knihovny, velice by pomohlo mít nějakou představu, proti čemu stojí. Modrý mu už dřív vyložil, že podle jeho názoru má plán Ledového draka něco společného s tím, jak Nathan Bedlam zničil Pustiny, jiná vodítka však neměli. Ledový drak se vždycky držel stranou, objevoval se v radě, jen když tím mohl něco získat.

„Co uděláme?“ Gryfovi se lehce zježilo peří i srst. Netěšil se na to.

Dračí král už stál na opačné straně krystalu. Spojené světlo krystalu a stěn způsobilo, že drak připomínal někoho, kdo vstal z mrtvých, ducha. „Uvědomuji si, že je vám to odporné. Ale je mi to jedno. Možná budete ochotnější, když vám řeknu, že na mých severních hranicích zuří vichřice. Možná když vám povím i to, že v patách sněhu a chladu něco přichází, tisíce tvorů, pochopíte, že si musíme ještě víc pospíšet. Draci umírají - a s nimi i příslušníci dalších ras, včetně lidí, o které se tolik staráte.“

„Nechtěl jsem couvnout,“ studeně odvětil Gryf. „Skutečnost, jestli se mi ta představa líbí, nebo nelíbí, nemá nic společného s tím, co cítím jako svoji povinnost. Dost nesmyslů. Co mám udělat nejdřív?“

„Postavte se naproti mně na opačnou stranu krystalu.“ Gryf poslechl. Modrý zvedl ruce a otevřené dlaně namířil od sebe. „Postavte se jako já a položte dlaně na moje.“

Když byli oba na místě, drak zavřel oči. V komnatě zavládlo hrobové ticho, bylo slyšet jen vodu kapající na kámen. Gryf nic necítil a přemýšlel, jestli snad Modrý neselhal.

Pak jím projel šok. Celý se naježil. Pevně zavřel oči a pokoušel se potlačit bolest. Slyšel příběhy o lidech, kteří přežili zásah bleskem. Nedokázali vysvětlit, jaké to je, když vám tělem byt' na okamžik projde tak syrová, hrubá moc. Teď Gryf pochopil proč.

Cítil, jak jím protéká jeho vlastní moc a valí se dlaněmi ven. Nevtekala do dračího krále, jak čekal, ale shromažďovala se jako oblak kolem krystalu. Pak si uvědomil, přestože měl stále zavřené oči, že se s drakem děje totéž. Modrý drak vytvářel kolem krystalu magické pole, které mělo být dost silné, aby prorazilo bariéry Ledového draka.

Jak pole narůstalo, cítil Gryf horko. Odvážil se otevřít oči a s bázní se zahleděl na praskající záři krystalu. Bolest byla pryč, zůstal jen pocit vyčerpání. Lví pták věděl, že už to každou chvíli bude; drak ani on nemohli vydržet podobné vysávání příliš dlouho, jinak se zhroutí.

„Teď!“ vykřikl dračí král. Gryf si nebyl jistý, jestli jeho společník mluvil k němu, nebo ne, ale nechtěl riskovat, že všechno zkazí, a tak nechal draka převzít kontrolu nad situací.

Pole se začínalo zmenšovat - ne, opravil se Gryf, nezmenšovalo se. Spíš vsakovalo do krystalu a sytilo jej.

Vzhlédl a spatřil, že Modrý drak teď velmi napjatě hledí doprostřed krystalu. Podíval se také, ale neviděl nic než mléčně bílý kal. Trochu svěsil ramena. Selhali.

„Nevzdávej se!“

Právě když dračí král vykřikl, spatřil Gryf, jak mléčně bílá zprůzračněla a matně se začalo rýsovat cosi jiného. Nepodobalo se to ničemu, co by znali, ale obraz byl tak špatný, že to nic neznamenalo.

Modrý drak se ještě víc soustředil a vyzývavě zasyčel. Bylo to nejvíc, co se mu kdy podařilo; teď se odmítal vzdát. Musel to vědět, i kdyby jen kvůli sobě.

Navzdory jeho úsilí Gryf cítil, že dračí král lehce kolísá. Bylo to pro draka příliš namáhavé, protože byl původcem i ohniskem kouzla zároveň. Lví pták stiskl zobák a vědomě přidal k toku moci ještě víc síly. Když si dračí vládce uvědomil, co jeho spojenec dělá, oči se mu zaleskly. Obratně moc zpracovával, užíval nový proud k tomu, aby prořízl bratrovo kouzlo, jako nůž krájí chléb.

Opona se trhala. Na kratičký okamžik spadla a odhalila... obrovitou věc s pařáty tak velikými jako oni sami. Modrý drak na okamžik přerušil soustředění a obraz se začal rozptylovat. Zasyčel, rozhrnul shromažďující se mlhy a posílil spojení.

Věděli, že je to studené, hrozivé, děsivé studené. Chlad byl součástí toho tvora a zároveň se pohyboval společně s ním. Jak postupoval zemí, stromy se nejprve pokryly ledem a pak, když mráz zesílil, praskaly. Tvor vyvrátil tři nebo čtyři jedním úderem a oba diváci se otřásli, když viděli, jak stromy nejprve vadnou a potom tuhnou. Ta odpornost je odhodila stranou, mrtvé a tvrdé jako led. Uvědomili si, že za ni zůstává pás smrti. Všechno živé, rostliny i zvířata, dopadlo jako stromy.

A když první netvor zmizel, vpravo vzadu se objevil další. Byl větší než ten předchozí a stejně horlivý. Ať se Gryf snažil, jak chtěl, nerozeznával ústa, a místo očí to mělo snad jen dvě malé černé tečky, nic víc. Tohle nebylo dílo přírody. Byl to výtvar Ledového draka. Živá smrt. Stvůry, které vysávaly život ze všeho, čeho se dotkly. Gryf si vzpomněl na to, co věděl o zničení Pustin. Byla tu jakási zlověstná podobnost, ale nedokázal říct jaká.

„Pokrývají celou zem!“ zašeptal dračí král s neskrývanou hrůzou. Měl pravdu. Gryf se naježil. Ty stvůry byly všude a soudě podle okolní krajiny už byly hluboko v severní části království Modrého draka. A stále mířily na jih.

Na jih, k ostatním dračím říším.

Po tomhle měl potíže se soustředěním a cítil, že drak taky kolísá. Jestliže na něj působí tak silný tlak, jak mizemě se asi cítí dračí král? Díval se, jak se obraz vytrácí a znovu ho nahrazuje mléčně bílá mlha. Ztratili ho nadobro.

Modrý drak zalapal po dechu, pustil ho a oba se zhroutili na podlahu komnaty.

„Om... omlouvám se, lorde Gryfe. Bojím se, že mé soustředění příliš zakolísalo.“ Drak přerývavě dýchal. Gryf se necítil o moc lépe.

„Pochopitelné... dračí vládce.“

Seděli tam, každý na jedné straně krystalu, který teď matně zářil, stejně jako předtím. Ani jeden z nich nechtěl mluvit o hrůze, kterou právě spatřili, jako kdyby ji mohli zahnat mlčením.

„Zdá se, že už je pozdě. Tyhle věci se pohybují kus za hranicemi Planin. Zanedlouho budou u severního okraje Tyberských hor.“

Jestli se jich ještě víc obrátí k jihu, za tři čtyři dny se dostanou doprostřed mých zemí a spojí se s ostatními. Musím se připravit na obranu.“ Modrý drak se namáhavě zvedl.

Gryf následoval jeho příkladu: „Co můžete dělat? Jakou obranu můžete přichystat?“

„Mám legie...“

Lví pták zavrtěl hlavou: „Vím, že jste cítil ten hlad. Víte, co ty stvůry dělají. Vaše legie jim jen přijdou k chuti.“

„Mám kouzla!“

„Jak dlouho potrvá, než se unavíte? Valí se jako řeka, dračí vládce. Musí jich být tisíce. Ledový drak měl čas na přípravu - nebo snad myslíte, že neumí plánovat dopředu?“

Modrý drak zaváhal a pak pomalu přikývl: „Jak říkáte. Ledový je nevyzpytatelný. Jeho plány počítají s opatřeními, která použijí. Naši největší naděje jsou stále knihovny. Připravím průchozí portál.“

„To by mohlo být nebezpečné.“

Průchozí portál. Někteří mu říkají tunel skrz Nicotu. Průchozí portál byl průchodem mimo svět, kterým se daly během několika minut přepravit na místo určení větší předměty, bez ohledu na vzdálenost ve skutečném světě. Gryf si vzpomněl na mlžné stezky a přemítal, jestli mají něco společného.

„Azran je uměl ovládat a některá jeho tajemství jsou teď má.“ Drak si všiml výrazu na tváři svého spojence a vysvětloval: „Myslíte si, že bych nechal takové poklady jen tak v jeho tvrzi? Ti, kdo by na ně měli právo, je opustili.“ Dračí král zjevně věděl, že jeho „host“ odpovídá za úder, který Azrana dostal, i když bitvu vybojoval Cabe.

„Opravdu můžete vytvořit stabilní průchozí portál?“

„Je to snazší, než si myslíte. Můžeme se jím pohybovat tam a zpátky mezi vaším a mým panstvím.“

„Můžeme si být jisti, že do něj bez našeho vědomí nikdo nevstoupí?“ Nemělo v tom znít, že by tunel do jeho paláce byl dokonalou cestou, skrze kterou by mohl Modrý drak vpadnout do Penacles. Gryf

potřásl hlavou. Stará podezření mají tuhé kořínky...

„Můžu se postarat o svůj konec. Vy si budete muset poradit tam, kde vyjdeme.“ Dračí král se usmál a odhalil všechny zuby: „Věříte mi?“

„Sotva.“

„Dejte mi čas k odpočinku - a rozmyslete si, kde chcete mít východ. Buďte co nejpřesnější, protože ten obraz vytáhnu z vaší mysli.“

Gryf přikývl. Modrý drak se uklonil, odešel a znovu ho nechal o samotě. Lvího ptáka popudilo, že musí čekat; měl instinkty lovce a čekání ho jen víc rozčilovalo. Nebyl si jistý, jestli jim budou kouzelné knihovny Penacles k užítku, protože měly při odhalování odpovědí sklony vyjadřovat se přinejmenším nejasně. Taký si stále nebyl jistý spoluprací s tímhle nepřítelem.

Nic jiného mu však nezbyvalo. Dokud se nevrátí do Penacles, záleželo vše víceméně na Modrém drakovi. Posadil se, aby si odpočinul. Počítal s dlouhým, nudným čekáním. Usnul vzápětí. Kouzlo ho vyčerpalo víc, než si myslel.

Probudil ho zvuk kroků. Gryf nemohl přesně říci, jak dlouho spal, ale hladina vzadu v komnatě trochu stoupla. Příliv v podmořské jeskyni? Nevěděl o moři nic - a nijak zvlášť nechtěl vědět - a tak to pustil z hlavy. Byly tu koneckonců důležitější záležitosti.

Vstal, právě když vešel Modrý drak v doprovodu dvou dalších, snad strážců, kteří se s Gryfem setkali už předtím. Pokud šlo o něj, stále měl potíže je od sebe rozeznat.

„Nenudil jste se?“ Soudě podle hlasu dračí král přesně věděl, co Gryf dělal.

„Kolik je hodin? Ztratil jsem tady v podzemí přehled. Těším se, až znovu uvidím krajinu kolem Penacles.“

„Spáleniště?“ Dračí vládce se zlomyslně ušklíbl. Většina Gryfova území zůstala neporušená, ale oblast na východ od města hodně utrpěla obléháním Černého draka. Rozhodně to nebyla jediná poškozená oblast, ale byla na tom nejhůř. Zotavování bude trvat přinejmenším několik let.

Gryf bezděčně vytasil drápy: „Nezkoušej hranice příměří příliš často, plaze! Zjistíš, že mám stejně ostré drápy jako ty!“

„Klid, lorde, jen klid! To byl jen malý žert v těchhle temných časech!“ Modrý drak zvážněl. „Vskutku temné časy. Zatímco jsme - jsem spal, stvůry mého bratra se rozdělily do dvou hlavních skupin a každá obchází Tyberské hory z jedné strany, takže Talak dostal krátký odklad.“

„Umějí hrabat. Proč hory obcházejí?“

„Myslete, lorde Gryfe. V horách je málo toho, po čem touží. Než by našly něco, co by je uspokojilo - pokud je vůbec něco uspokojí - mohly by dávno být na východě za Pekelnými pláněmi a na západě v zemích horských trpaslíků. Irillian už by byl jejich.“

Gryf zatáhl drápy: „Na tak tupé tvory jsou pozoruhodně schopní. Na tohle určitě nepřišli sami.“

„Ne. Tím jsem si jistý. Což znamená, že je plně ovládá bratr Ledový. Pohybují se jako jeho levá a pravá ruka. Rád bych věděl, jestli vůbec mají nějaké vlastní záměry.“

„Ukojit hlad...“

Dračí král se na něj nadšeně podíval: „Napadá vás něco?“

„Jenom něco, co by mělo být zřejmé. Cítili jsme hlad, tu sílu, která je nutí jít dál. Ale i když jsou ty stvůry obrovské, už se měly nasytit. Žádný tvor toho tolik nesežere. To by nebylo účelné. K čemu jsou Ledovému drakovi takové obludy? Jistě by dokázal vytvořit něco, co by mu přineslo větší zisk. Ten trvalý hlad je klíčem!“

„Říkáte, že se vládce Severních planin na těch odpornostech pase?“ vyhrkl drak po pravici dračího krále. Bylo to poprvé, co se některý z nich ozval. Gryf si uvědomil, že to nejsou strážce; byli to vévodové Modrého draka, nejspíš jeho vlastní potomci.

„Ano, to říká, Zzerasi, a bude dobré vzít si ta slova k srdci,“ vyštěkl dračí král. Vévoda rychle přikývl a zmlkl, i když jeho postoj připomínal trucovité dítě.

„K čemu by to bylo, Gryfe?“

„Řekl bych, že k tomu, aby udržel kouzlo v chodu, ale můžu se plést.“

Modrý drak zasyčel: „Ať je to jakkoliv, bylo by moudré vyrazit brzy.“

Luskl prsty a jeho průvodci couvli. Zzeras krátce zaváhal, ale rozmyslel si to. Dračí král zvedl ruce a

začal tvořit spletitý vzor. Gryf ho užasle pozoroval. Znovu v něm zvítězil učenec.

Když dračí vládce vzor dokončil, objevilo se něco, co se nedalo popsat jinak než jako trhlina v realitě. Modrý drak pokýval hlavou a začal s druhým vzorem. Zatímco ho vytvářel, trhlina rostla a zakulatila se, až byla vyšší a širší než člověk - nebo v tomto případě než dračí válečník.

Dračí král se obrátil na svého spojence: „Doufám, že vám to nevadí, ale zatímco jste spal, nechal jsem Zzerase, aby vám z paměti vytáhl obraz vaší osobní komnaty. Ujist'uji vás, že nehledal nic jiného. Umí poslechnout a já potřebuji, abyste mi věřil. Můžete se přesvědčit o tom, co jsem řekl.“

Gryf neodpověděl, nebyl si jistý, jestli by dokázal být slušný. Unavovalo ho, jak ho využívali, unavovaly ho vpády do jeho mysli. Kdyby nebylo toho šílenství, které spáchal Ledový drak... „Pokračujme.“

„Kýline.“ Na výzvu svého krále vykročil druhý drak dopředu. „Tato brána zůstane otevřená tak dlouho, jak bude třeba. Zatímco budu pryč, čekám, že dohlédneš na to, aby šlo všechno hladce, jasné?“

„Pane.“

„Zzerasi, ty nám pomůžeš. Budeme potřebovat krystal a támhlety věci,“ Modrý ukázal na několik předmětů, které nakupil na jednom místě ještě před Gryfovým příchodem. Ukazovalo to, s jakou sebedůvěrou kul dračí král své pikle.

„Pošlu jednoho ze sluhů, aby je pronesl.“

„Ne, chci abys to udělal ty. Čím méně nás bude vědět, co děláme, tím méně tu bude těch, kdo by mohli zasáhnout. Ale tohle možná přece jen vezmu já.“ Sundal z podstavce krystal. „Lorde Gryfe, musím vás požádat, abyste nás vedl. Pokud by někdo náhodou byl ve vaší komnatě nebo někde poblíž... nebo kdyby se něco nevydařilo a my se ve vašem městě vynořili někde jinde, vpád draků by se jim příliš nezamlouval.“

„Jak si přejete.“

„Kýline, můžeš jít. Zzerasi, následuj nás.“

Modrý drak sáhl do skřínky a vytáhl z ní malou krabičku. Podal ji Gryfovi s varováním, ať je opatrný. Neobtěžoval se vysvětlit proč, ale lví pták si vzal jeho slova k srdci.

Zzeras už stál připravený, poklepáváje prsty na místo, kde předtím odpočíval krystal. Vypadal velmi netrpělivě. Gryf pochyboval, že se mu líbí hrát si na sluhu. Jako mnoho jiných draků byl namyšlený a sobecký. Uvažoval, jestli se Zzeras narodil s patřičnými značkami na vejci. Doufal, že ne. Byl by z něj netrpělivý, nebezpečný dračí král.

„Lorde Gryfe?“ Vládce Irillianu čekal vedle průchozího portálu a v pravici svíral krystal.

Gryf si znovu vzpomněl na mlžné stezky, které použil draker, a vykročil. Když procházel portálem, ucítil lehký tah.

Svět se vypařil a nahradilo ho ohromné pole prázdnoty. Velká bílá prázdnota. Přímo pod nohama viděl cosi, co připomínalo stezku - jenže pod ní byla další prázdnota. Hřiva se mu zježila. Uslyšel za sebou Modrého draka a potom...

...stezka mu zmizela pod nohama a on se bezcílně vznášel.

XIV.

Azranova pevnost vypadala zlověstně. Vypínala se vysoko. Tu a tam vyčnívaly věžičky a nikdo z těch tří nedokázal přijít na to, k čemu by mohly být, snad jen že to snad kdysi byl domov pátračů. Při pomýšlení, že byli aviani kdysi tak rozšíření, se Cabe otrásl. Přemýšlel, jestli ve zřícenině nějaký nezůstal. Možná že zastavit se tady byl omyl. „Čerstvé stopy koní,“ oznámil najednou Haiden. Cabe se podíval dolů. Viděl jen další kosti. Nebylo možné se jim úplně vyhnout. Připusťme, že tu byly stopy, které mohly udělat podkovy, ale nedokázal je odlišit od stop zanechaných nesčetnými mrchožrouty, kteří si tu po bitvě vyzvedli svoji odměnu. „Jak to můžeš vědět?“

Elf se na něj slavnostně zahleděl: „To je jedna z věcí, kterou mí lidé dokáží.“ Pak se náhle ušklíbl. „Ve skutečnosti tu některá z těch zvířat po sobě nechala celkem zřetelné památky a jeden z našich koní do nich šlápl.“

Cabe začíchal a uvědomil si, že má Haiden pravdu. Předtím si myslel, že ten pach je jen pozůstatkem

masakru. „Ale jak...“

„Pracoval jsem s koňmi dost dlouho, abych poznal rozdíl -a žádné divoké stádo by se sem neobtěžovalo. Jestli chceš další důkaz, projeli jsme kolem odpadků, které tu někdo nechal.“

„Jestli nebudeš opatrný, Haidene,“ ozvala se Gwen, „prozradíš všechna tajemství svého lidu.“

„Žádná škoda. Příliš mnoho elfů si o sobě moc myslí.“

Čím déle s nimi elf jel, tím jako by byl lidštější. Vysvětlil jim, že jednou z jeho povinností bylo jednat jako spojka s lidmi ze Zuu, města, které leželo poblíž jihozápadní části Dagorského lesa. Cabe si vzpomněl na jednoho válečníka, se kterým se setkal. Blane, princ a velitel jezdců ze Zuu, zemřel během bojů v Penacles. Byl to velký, statný bojovník. Zemřel tak, jak si přál, a vzal s sebou toho sadistu Kyrga. V Penacles teď stál pomník věnovaný jemu a jeho mužům.

„Půjdemě dovnitř?“ zeptala se Gwen jen tak do vzduchu, ale pak se i s Haidenem obrátila pro odpověď na Cabea. Jediné vzpomínky, které měl na toto místo, byly zlé... ale přesto tam může být něco, co by jim mohlo pomoci. Azran byl jedním z nejmocnějších nekromantů - důkazem byli nemrtví, kteří Cabea unesli z Penacles. S pomocí celé roviny mrtvých, kterých se mohou ptát, by tady možná mohli najít řešení. Cabe také cítil, že tahle pevnost je noční můrou, které se musí postavit, pokud chce někdy setřást ze své duše Azranův stín. „Jdeme dovnitř.“

Obzvlášť Gwen odpověď nepotěšila, ale přikývla. Haidenův úsměv se rozplynul v pouhou vzpomínku.

„Vy dovnitř nemusíte,“ navrhl Cabe. Zavrtěla hlavou, až se jí nádherné rusé vlasy rozlétly: „Ne, myslím, že by to přece jenom mohl být dobrý nápad.“

„Napadlo vás vůbec, že by uvnitř mohl být někdo jiný?“ zeptal se Haiden.

Cabe se k němu otočil: „Ty jsi elf, ty mi to prozrad.“ Haiden se ušklíbl a jejich nálada trochu stoupla. Jedna z prvních věcí, kterou se Cabe cestou k pevnosti zabýval, bylo pátrání po případných obyvatelích. Člověk nevkráčí do bývalého domova šíleného čaroděje bez jisté obezřetnosti. Byl na sebe trochu pyšný, že ho to napadlo dřív než ostatní. Když došlo na skutečné zkušenosti, byl navzdory všem znalostem, které dokázal získat z dědečkových vzpomínek, stále začátečník.

Elf se chtěl po obyvatelích porozhlédnout, ale Cabe zavrtěl hlavou a sdělil jim, že je pevnost opravdu prázdná. Ještě to však ani nedomluvil, když ho dostihly letmé pochyby. Doufal, že se nemýlí.

Vešli do brány a spatřili první skutečné důkazy, že to tu někdo používal jako základnu. Stáje byly čisté a bylo v nich čerstvé seno a voda pro koně.

„Tak teď víme, odkud byli ti jezdci,“ zamumlala Gwen. Jakmile vešla do pevnosti, ztichla.

„Zůstaneme tu jenom jednu noc, Gwen. Jestli mezitím nenajdeme nic užitečného, je to pryč nebo někde, kde se to najít nedá. Kromě toho jsme tyhle koně posledních několik dní hnali. Jestli si trochu neodpočinou, nejspíš padnou dřív, než se dostaneme k Severním planinám.“

Sesedli a Haiden chytil i koně čarodějů. Elf byl teď víc než šťastný, že je ve stáji, protože to bylo nejobyčejnější místo v pevnosti. Gwen a Cabe ruku v ruce vzali své věci a prošli nádvořím k mohutným železným dveřím, kterými se vcházelo do hlavní budovy.

„Kéž bychom byli jeli jinou cestou,“ zašeptala čarodějka. „Nějakou, která by se vyhnula tomuhle místu.“

„Tahle cesta je nejrychlejší a nejbezpečnější a já jsem si neuvědomil, že vede kolem. Nejsem zrovna šťastný, že vstupujeme na místo, kde žil Azran a které, pokud vím, postavili pátrači.“ Cabe se znovu zadíval na železné dveře. Pokud je to opravdu památka po pátračích, podivil se, proč se unavovali s dveřmi a tak? Proč se to nepodobalo spíše hnízdu? Co když pátrači tyhle trosky převzali po nějaké starší rase? Kde začínal seznam ras, které tu vládly? Kdy byly země, kterým teď říkali dračí říše, poprvé osídleny, a kdo nebo co tu žilo?

Tolik otázek. Věděl, že Nathan by mu řekl, že povinností čaroděje je stále se ptát, i kdyby se ukázalo, že se na jeho otázky nedá odpovědět ani za celý život Cabe si pomyslel, že to není zrovna uspokojivý způsob života.

Dveře nebyly zamčené; nebyl k tomu skutečný důvod. Pro většinu zájemců už v Azranově domě nezůstalo nic užitečného. Říkalo se, že jako první si dojel pro kořist Modrý drak. Jiní mluvili o Bouřném drakovi, Talaku, a dokonce i o Křišťálovém drakovi, ačkoliv poslední jméno nevypadalo příliš pravděpodobně, vzhledem k samotářské povaze tohoto dračího vládce i k velké vzdálenosti mezi Pekelnými pláněmi a Legarským poloostrovem, vybíhajícím z jihozápadního cípu kontinentu.

Jak procházeli opuštěnou budovou, jejich obavy se zmenšovaly. Teď už tu nebylo nic než prach a pavučiny. Nájezdníci tady nechali pár věci, bylo však zjevné, že tu není trvalý tábor, jinak by ho nenechali nestřežený.

Dovnitř dorazil rozklad. Pevnost, která tady stála celé věky, teď zůstala bez ochranných kouzel. Azran je vysál, aby je mohl využít jinak; nejspíš k tomu došlo během povraždění hord Rudého draka.

Cabe nahlédl na schodiště dolů. Obrátil se ke Gwen, prohlízející pár otrhaných svazků, které tu zůstaly. Podle jejího výrazu, který mohl nejspíš mít něco společného i s obrovským množstvím prachu, tady zůstaly z dobrého důvodu.

„Chystám se, že se podívám sem dolů. Nebudu pryč dlouho. Vypadá to jako sklad.“

„Chceš, abych šla s tebou?“

Zavrtěl hlavou: „Počkej na Haidena. Až se vrátím nahoru, najíme se. Jsem si jistý, že ať tam dole bývalo cokoliv, teď tam není nic.“

Zatímco sestupoval dolů, pokoušel se srovnat si to, co vidí, se svými omezenými znalostmi pevnosti.

Většinou se zdržoval v jediné místnosti. Ven nahlédl jen krátce. Pokud věděl, tady dole nikdy nebyl. Přesně jak čekal, bylo to nějaké skladiště a bylo dočista vybrané. Nezůstaly tu dokonce ani police, jen podpěry. Přesto cítil, že by tu mohlo něco být... Přejel rukou po stěně a pomyslel si, že kdyby tu opravdu byly tajné dveře, někdo už by je našel.

Dotkl se protější stěny, která se přímo nabízela, ale nic nenahmatal. Když však sáhl na stěnu vpravo, projelo jím zachvění. Byl to zvláštní pocit, skoro jako by se stěna pokoušela zjistit, kdo je, a měla s tím jisté potíže.

Cabe se soustředil a vyhledal bod, odkud ten pocit pramenil. Nebylo to těžké, měl však podezření, že ostatním by to dalo mnohem víc práce. Sáhl k tomu místu myslí a soustředil tam vůli.

Stěna před ním zmizela. Vpadl po hlavě do prostoru, z něhož se linul strašný puch. Jako kdyby venku ještě hnily mrtvoly. Cabe si rychle ucpal nos a zvedl hlavu.

Byla tu nádrž, ale ne s vodou. Stála v ní jakási zpola slaná tekutina, potažená zeleným bahnem. Bublalo to a prskalo. Cabe vstal, nos stále ucpaný, a otočil se zpátky směrem k místu, kterým vešel. Za ním byla holá zeď.

Znepokojeně se podíval zpátky k díře. Kdyby nebyla něčím důležitá, Azran by ji neukrýval. Vzpomněl si, že jeho otec měl něco do činění s mrtvými. Tahle místnost se k tomu jistě dokonale hodila.

Uvědomil si, že bublání pomalu sílí, jako by se něco blížilo k hladině. Cabe netoužil vidět, co to je.

Pokusil se znovu nahmatat místo, které mu umožnilo vejít do téhle prokleté místnosti, to však nebylo k nalezení. Očividně odsud nemohl pryč.

Tekutina v nádrži teď pěníla a puch byl čím dál odpornější. Cabe už skoro zvracel.

Ze slizkého bahna se vynořilo cosi, co Cabe v tu chvíli nedokázal popsat

„Koho hledáš?“ zaskřehotalo to. Hlas se měnil, jako by se více řečníků pokoušelo získat slovo.

Cabe se pokusil nedívat na podivnou sbírku údů, očí, úst a nepopsatelných doplňků a vydechl odpověď:

„Ni - nikoho! To je o -omy!“

„Předvolání bylo jasné - není jasné jen to, zda jsi to byl ty nebo někdo jiný.“ V hlase - hlasech - zazněl nepatrný nádech rozpaků. Cabeovi prolétlo hlavou několik myšlenek, samozřejmě včetně vzpomínky na Azrana, který... „Předvedu ho.“

Předvede ho? Cabe zapomněl na smrad, zapomněl na příšerný vzhled toho tvora a vykřikl: „Ne! Toho ne! Toho nechci!“

Azran! Málem musel čelit přízraku svého otce! Cabe si uvědomil, že tady bude muset být velice opatrný. Pokud si nedá pozor, mohl by příště povolat Hnědého draka nebo - poslední myšlenku rychle umlčel. Nechtěl mluvit s Hnědým drakem!

Napadlo ho něco jiného: „Přived' mi Nathana Bedlama!“ Strážce - lepší název Cabe nenašel - zaváhal.

„To právě... není možné.“ Několik vteřin bylo ticho, než pokračoval: „Je tu někdo, kdo tě slyší a přeje si s tebou mluvit.“

„Azran ne!“

„Ne. Říká si... Tyr.“

Tyr! Jeden z Pánů draků! Jeden ze dvou nemrtvých, které Azran donutil unést Cabea. „Ano! Toho

přived'!“

Strážce se pomalu ponořil do bahna. Zmizel a zároveň s ním zmizela i část puchu, to však neznamenal, že by se Cabeovi dýchal nějak lehce.

Nádrž znovu zabublala. Ze slizu se pomalu vynořila hlava. Cabe sledoval, jak se nad hladinu vynořuje vysoká postava. Pokrývaly ji zbytky tmavě modrého roucha. Na rozdíl od strážce na něm nelpěla špína. Kůži měl sraštelou a vyschlou a vypadal jako někdo, kdo zemřel násilnou smrtí. Tyr nepřežil Válku o změnu a bylo to na něm vidět. Kdysi ho mohli považovat za pohledného, ale na ten čas už zůstaly jen vzpomínky.

Oční víčka neživého mága se otevřela a odhalila prázdné, bílé, slepé bulvy. Tyr však otočil hlavu a podíval se přímo na Cabea. Zdálo se, že mrtvý vidí jiným způsobem.

„Cabe - Nathan. Přišel jsi, jak jsem doufal. Když jsem ucítil, že jsi blízko, pokoušel jsem se tě přivolat sem.“ Děsivá postava sepjala ruce. „Těší mne, že tě vidím. Těší mne vědomí, že Azran přišel k nám zaplatit za své zločiny.“

Cabe se nervózně zavrtěl. Nechtěl na Azrana ani pomyslet. Tyr to zjevně pochopil a usmál se. To mladého čaroděje nijak neuklidnilo. Tyrova čelist povolila.

„Když strážce brány ucítil, že ses dotkl stěny, byl zmatený. Příliš se podobáš Azranovi - a zároveň příliš málo. Kdybys byl někým jiným, než jsi, kdybys nebyl jeden, který je dvěma, poznal by, že jsi jen příbuzný nebo cizinec a nedovolil by ti vejít. Ale to, co ti odkázal Nathan, ti poskytlo klíč.“

„Toto místo,“ dostal ze sebe konečně Cabe, „odtud tě přivola.“

„A donutil ke zločinům. Zneužití spánku mrtvých se trestá,

Azran si však myslel, že bude žít navěky. Teď bude nějaký čas trpět, než mu bude dopřán odpočinek. Ale tohle téma je ti nepříjemné. Promluvme si raději o tom, proč jsi sem přišel. Pán Severních planin pustil z řetězu Nicotu.“

„Nicotu?“

„Ne skutečnou Nicotu, ale něco, o čem se dá přemýšlet jen v podobných slovech. Nicota je místo, kde chybí látka. Otevři otvor do Nicoty a látka vejde. Tys už to místo viděl. Viděl jsi pozůstatky, které ho znečišťují.“

Cabe přikývl a vybavil si sovu, kterou tam zahlédl. Mág nebo někdo z jiného světa, který nejspíš zemřel kvůli své neopatrnosti. Byly tam i úlomky jiných věcí. „Vzpomínám si.“

„Nicotu nelze nikdy naplnit. Celé dračí říše by její hlad nezmenšily ani o jedinou píd'. A takový je i hlad, který teď má Ledový drak v sobě.“

„V sobě?“

Tyr přikývl a setřásl si přitom z pravé tváře kousek masa. S tlumeným šplouchnutím dopadlo dolů na bahnitou tekutinu a rychle se ponořilo. Cabe zbledl.

„Musí mít nějaké ohnisko, místo, kde se shromažďuje moc. To víš. Nathan to věděl.“

Nathan byl kdysi ohniskem pro stejné kouzlo. Ale...

Jako by předvídal Cabeovy myšlenky, Tyr dodal: „Brzy přijde čas, kdy se Ledový drak dokáže z kouzla vymanit. Pak ho plně ovládne a už nikdo ho nedokáže zvrátit. Je zranitelný, jen dokud je spojený s kouzlem - nejspíš. Už mi to nemyslí tak jako dřív. Pokud vím, může už být nezastavitelný - ale ne, to nemůže být správně.“

Tyr ztrácel tvar, chřádl a rozkládal se. Cabe k němu chtěl natáhnout ruku, ale rozmyslel si to. Báł se, že by mohl spadnout do nádrže. Nedalo se odhadnout, jestli by se z ní dokázal vyškrábat. Ještě nepřišel čas, aby přešel na rovinu mrtvých - jak alespoň doufal. Kromě toho se zdálo, že Tyra rozklad jeho těla nezajímá. Možná mu to nevadilo, když byl mrtvý. Možná je tohle tělo jen něčím, co si vytvořil, aby s ním mohl mluvit.

Mrtvý čaroděj se probral ze strnulosti: „Nic z toho není důležité. Důvod, proč jsem s tebou chtěl mluvit, se týká tebe osobně, Bedlame.“ Tyr byl téměř průhledný a většina masa už z něj opadala. Cabe se vyhýbal pohledu na kostnatou postavu, věděl však, že by ho Pán draků nevyhledal, kdyby to nebylo důležité. „Neměl bych tě varovat, ale když jsem se dozvěděl, že jsi tady, snad protože jsem doufal, že přijdeš, věděl jsem, že musím porušit pravidla...“

„Pravidla?“ Cabe sledoval, jak se Tyr vytrácí. Potom se znovu objevil, stěží víc než oblak kouře. „Jaká

pravidla, Tyre? Co tím myslíš?“

„To udělali oni, strážci. Měl... jsem to vědět. Chtěli, abych ti řekl o jiných věcech, i když důležitých, než vyprší můj čas... škoda, že se nevyznáš v mrtvých jako ten prokletý Azran; mohl bych vyjít na zem a mluvit s tebou podle svého...“

Tyr se znovu vytratil.

„Tyre!“ Cabe hleděl dolů do nádrže. Ohavně to v ní bublalo. Puch znovu velmi zesílil.

„Počkej!“

Už pouhá síla toho hlasu přinutila mladého čaroděje opřít se zády o zeď. Mrtvý s obrovským úsilím znovu přijal tělesnou podobu. Cabe věděl, že to bude jen na chvíli. Bylo to pro něj nejspíš stejně bolestivé, jako by to mohlo být pro živou bytost, jestli ne víc.

„K čertu s jejich hrami! K čertu s jejich melodramatickými způsoby! K čertu se všemi bůžky těch, co se sami považují za bohy! Bedlame!“ Tyrovy oči se propalovaly Cabeovi do mysli. „Tvůj osud leží v Severních planinách, ale... jestli tam půjdeš, skoro jistě nakonec zahyneš. Já...“

Tyr zmizel a Cabe věděl, že tentokrát nadobro. Nádrž zabublala, ale nic víc. Neobjevil se už dokonce ani odporný strážce.

Má zemřít.

Má zemřít a mrtvý Pán draků se ho pokusil varovat, zabránit mu v cestě k... Ale ne! Řekl Cabeovi, že jeho osud leží v Severních planinách! Znamená to snad, že selžou? Ne! Tyr nic takového neřekl!

Mám zemřít, opakoval si v duchu Cabe.

Cabe.

Zaslechl uvnitř hlavy své jméno. Nejprve ho napadlo, že Tyr našel sílu znovu k němu dosáhnout.

Cabe. Tentokrát po jménu následoval tichý úsměšek. Věděl, že to není Tyr.

Zašátral rukama a nějak se mu podařilo nahmatat místo, které mu dovolilo opustit tuto místnost. Propadl se dopředu, právě když se znovu ozval tichý smích. Jakmile úplně prošel, stěna se za ním zavřela a posměšný hlas odřízla.

Poznal ten hlas a děkoval nebi i zemi, že neměl ani chvíli času přemýšlet o člověku, kterému patřil. Kdyby byl zůstal v komnatě, mohl tam zemřít - pokud by se mu nestalo něco horšího.

Cabe vyklopýtal po schodech a zhroutil se do náruče vyděšené Gwen. Pevně ho objala. Chápala jen, že je v šoku, ale nevěděla, co ho způsobilo. Haiden byl poblíž, ale zůstal klidný.

Má zemřít na Planinách. Proto se ten hlas smál. Znal ho, věděl, že patří Azranovi. Azran se mu posmíval. Řekl mu, jen Cabeovým jménem a tím smíchem, že ho brzy očekává.

Konečně, pomyslel si Toma. Konečně jsem našel východ z téhle mizerné spleti tunelů!

Třebaže byl vděčný za pomoc, kterou mu pátrač poskytl, zároveň ho proklínal, že ho přinutil kdovíjak dlouho se plazit ledovým bludištěm. Ruce měl úplně zkřehlé; skoro celé břicho měl zkřehlé, jak se tudy bez odpočinku plížil. Toma se neodvážil odpočívat. Nedalo se říct, kdy může Ledový drak usoudit, že je čas zkontrolovat si ho. Už teď ho mohou tucty neživých sluhů hledat kolem celého úpatí hor. Možná se jich už dokonce spousta plíží tunely jako hejno krys. Jak by mohl Ledový drak nevědět o takové soustavě tunelů uvnitř vlastní pevnosti? Je to jenom past? Hra pro pobavení dračího krále?

Toma toužil po chvíli, kdy znovu získá své magické síly. Pak bude připravený k boji. Pak Ledového draka jednou provždy rozdrtí.

Zavřel oči a tiše zasyčel. Pletou se mu myšlenky. Nejprve musí uniknout. Veškeré chvástání nebude k ničemu, když pojde na Planinách. Bylo tu chladno, daleko chladněji, než když přijel. Mělo to něco společného se šílenými plány jeho „hostitele“. Zjevně má všude být stejná zima jako tady. Žádná země nezůstane uchráněna. Otrásl se. Cárý pláště už ho nechránily před náparem zimy o nic víc, než kdyby ho vůbec neměl. Pokoušel se ho přitáhnout k sobě už jen ze zvyku. Část jeho mysli mu říkala, že pomalu ztrácí kontakt se skutečností, ale jiná část stále lpěla na životě, ať byl jakýkoliv. Koneckonců, teď musí zdolat Planiny.

Musel vynaložit dost obratnosti, aby nevypadl z díry po hlavě do sněhu a ledu pod sebou. Nejasně se podívil, jak to asi dělali pátrači. Asi jim pomohlo, že uměli létat; nemuseli čelit nebezpečí, že se při pádu zabijí. Zřejmě jim nijak nevadilo padat hlavou napřed. Potřebovali to, aby mohli zachytit vzdušné proudy

a vzlétnout

Za jak dlouho bude mít Ledového draka v patách? Ted' už to nechápal jako hru, kterou s ním dračí král hraje. Ledový po podobných hrách netoužil.

S obrovskými obtížemi se dostal dolů na římsu asi ve třech čtvrtinách vzdálenosti od úpatí. Upřímně žasl, že mu v rukou zůstala vůbec nějaká síla. Otočil se a rozhlédl se po ohromné rozloze Severních planin. Od doby, kdy je viděl naposledy, se změnily. Ted' už to nebylo rovné, mrtvé území. Led, sníh i hlína byly zbrázděné, jako by se po hustém dešti vyhrabali na povrch velicí červi. Zasyčel kletbu, která by otřásla i Ledovým drakem. Ted' bude putování ještě těžší. Bude muset lézt, lézt a lézt.

Náhle si uvědomil, že představa obrovských hrabajících červů není daleko od pravdy. Viděl, jak zpod povrchu země vylezla jedna ze stvůr jeho věznitele. Tohle však způsobila víc než jedna stvůra. Mnohem víc než jedna.

Toma si prohlédl obzor. Podíval se do všech směrů, kam až dohlédl. Žádné místo na Planinách nezůstalo kopáči nezraněno - a drak měl výhled na krajinu na míle a míle kolem. Musely jich být tisíce.

Toma se zachvěl. Nebylo to poprvé od chvíle, kdy přijel, a dočista to nebylo zimou.

XV.

„Průchozí portál! Někdo zničil moje kouzlo!“ Modrý drak i Gryf se bezmocně vznášeli v prázdnotě Nicoty. Dračí vládce strávil první okamžiky proklínáním těch, kdo ho do těchto nesnází dostali - ať to byl kdokoliv. Ke jménům se dračí král zatím v kletbách nedostal, i když to znělo, jako by na to měl svůj názor.

Gryf se pokoušel být praktičtější. Byla to jeho první skutečná návštěva Nicoty; už ji nejednou zahlédl, ale našťásti skrz ni vždycky cestoval jen krátce. Byl by nejšťastnější, kdyby sem vůbec nikdy nemusel.

Přesto se nechystal ztratit v Nicotě hlavu.

Oba je to pomalu unášelo od sebe a Gryf, který neměl pořádnou představu, jak průchozí kouzlo pracuje, se rozhodl, že mu bude rozhodně k užitku, když zůstane blízko draka.

Zdalo se, že jeho magie zůstala z větší části nedotčená. Lví pták použil trošičku hrubé moci a odstrčil se ke svému společníkovi, jehož kletby pomalu utichaly. Gryf nejprve předpokládal, že se postupně zastaví, jak by se to stalo v jejich obvyklém světě, ale ve skutečnosti vůbec neztrácel rychlost a rychle mířil vstříc srážce. Než stihl cokoliv udělat, Modrý drak se poodsunul stranou, natáhl ruku s drápy a hrábl po Gryfovi. Zkušenější drak ho zachytil, oba se chvíli točili a pak zastavili.

„Nebezpečný manévr, lorde Gryfe,“ podotkl Modrý. „Měl jste počkat. Neměl jsem v úmyslu vás ztratit.“

„V tu chvíli se nedalo říct, co vlastně chcete dělat.“

„Odpusťte, že jsem vybuchl, ale vždycky jsem byl pyšný na to, že všechno důkladně promyslím. Vůbec mě nenapadlo, že by mě někdo z mých klanů tak očividně zradil. Musí si být velice jistí sami sebou, aby se odhodlali k něčemu podobnému.“

Vzpouira draků proti vlastnímu vládci? Gryf věděl o králích, kteří se vzbouřili proti dračímu císaři, ale to bylo v úplně jiném měřítku. „Klany nikdy nesvrhly své vůdce - nebo ano?“

Modrý se neradostně zasmál: „Víte o našem druhu méně, než si myslíte. Z určitého hlediska jsme stejně unáhlení a nestáli jako lidé. Ale jsme i praktičtí. Dlouholeté vzpoury proti vlastnímu druhu pro nás nejsou obvyklé. Jakmile vejde ve známost, že byl vůdce svržen, klany mezi sebou přestanou bojovat. Přijmou nového vévodu nebo krále. Koneckonců až na malé výjimky mívají oba protivníci královské značky. Nikdo by nepřijal za vládce neoznačeného draka ani kdyby to byl Toma nebo Zzeras.“

„Byl to tedy Zzeras?“

Dračí král neodpověděl, už přemýšlel nad jejich možnostmi „Průchozí díry vždycky nechávají stopy.

Nikdy jsem se nepokoušel najít nějakou zevniř, ale všechno je jednou poprvé.“

„A co krystal?“ nahodil Gryf. „Ve vaší komnatě nám dobře posloužil.“

Dračí král mu ukázal prázdnou ruku: „Obávám se, že z krystalu je teď jen další předmět plující v Nicotě. Když stezka zmizela, vyklouzl mi a netuším, kterým směrem odletěl. Hledání by nás stálo drahocenný

čas. Nevím, jak dlouho bude možné stopy najít.“

Modrý drak potřeboval k práci obě ruce, a tak přiměl svého společníka, aby se ho chytil zezadu za opasek. Také Gryfa varoval; byla jistá možnost, že se i tady v Nicotě setkají s nějakým nebezpečím. Ne vše je mrtvé a mohou je ohrozit dokonce i některé věci, třeba větší předměty, které mohou letět i stonásobně rychleji než předtím Gryf. Srážka s velkou letící hroudou by jim snadno mohla polámat kosti, nezůstalo by po nich nic než dvě mazlavé skvrny.

Gryf si to zapamatoval.

Zpočátku to bylo těžké. Jak drak mával rukama, zmítalo to jimi sem a tam, takže se skoro nedokázal soustředit. Nakonec musel dračí král gestikulovat velmi pomalu, až vypadal spíše jako tanečník. Gryf se zdržel poznámek, velmi dobře věděl, že dračí smysl pro humor je nepředvídatelný.

„Sssakra!“ zasyčel v jednu chvíli. „Skoro nic necítím. Ztrácíme čas!“

Gryf se zklamaně ozval: „Já to zkusím!“

„Neznáte to kouzlo!“

„Můžete mi ho přece ukázat.“ Když viděl, že se drak zdráhá, dodal: „Tak si tedy chraň svoje tajemství, jak chceš. Aspoň budeš mít o čem přemýšlet, zatímco budeme trávit zbytek života poletováním kolem jako listí ve větru.“

Drak zasyčel a potom souhlasil: „Máš pravdu, příteli. Dobrá, uvidíme, jestli ho dokážeš najít. Je to podobné, jako když se pokoušíš dotknout zdroje moci.“

Gryf přikývl, zavřel oči a soustředil se. Nějakou dobu necítil nic a začínal ztrácet sebedůvěru. Cítil jen prázdnou nicotu tohoto bezprostoru. Připadalo mu, že má v další Nicotu v sobě. Bylo to skoro příliš. Když už se málem vzdal, cosi slaboučkého zachytil. Modrý drak říkal, že je to jako dotknout se moci. Přesně tak to cítil. Vydal se tomu v mysli kousek naproti. Opravdu to byl průchozí portál; zůstaly tu ještě ozvěny samotného otvoru.

„Mám ho!“

Dračí král znovu zasyčel, ale tentokrát vítězně: „Tak otevři oči. Budu ti to muset předvést fyzicky, abys ho neztratil.“

Vládce Irillianu se co nejpomaleji a nejopatrněji uvolnil, aby co nejméně odplul, a znovu začal vyvolávat kouzlo. Gryf se díval a snažil se jeho gesta co nejpresněji opakovat. Začali plout od sebe, ale Gryf se pokoušel nevšímat si toho. Jediné, na čem záleželo, bylo dokončení kouzla.

Náhle ucítil z druhé roviny odpor, jako by si někdo velmi nepřál, aby se vrátili. Ve chvíli, kdy ho nový problém pohltil, skoro zmeškal jeden pohyb. Málem se nestihl opravit.

„Někdo... někdo bojuje... bojuje se mnou!“

„Nevšímej si jich! Teď už tě nemůžou zastavit. Můžou jen doufat, že tě zpomalí nebo přinutí k chybě!“

Modrý drak odhalil poslední část kouzla.

Gryf ho dokončil.

Znovu stáli na stezce. Drak neztrácel čas: „Pospěš si! Zpátky tam, odkud jsme přišli!“

Vzápětí už proskakovali portálem zpět na rovinu smrtelníků. Dračí král upadl a tvrdě se udeřil o zem. Gryf se ho pokusil pře-skočit a narazil ramenem do zdi. Spadl na zem a zasténal. Všechny kosti i svaly na té straně těla vykřikly bolestí.

Zvlhlýma očima zahlédl dva další draky. Jeden se právě hroutil se surově rozpáraným hrdlem. Vítěz se díval na zraněného Gryfa krvežíznivým pohledem. Pak se drak otočil, podíval se na Modrého, který právě vstával, a klekl na jedno koleno.

„Pane! Díky Drakovi z Hlubin, že jste se vrátil!“

„Kýline?“ Dračí král se podíval na vévodu a pak na mrtvolu.

„Zzeras,“ zašeptal.

„Pane,“ Kylin se odvážil vstát. Krvežíznivost mu zmizela z očí v okamžiku, kdy zjistil, že se jeho vládce dívá přímo na něj. „Vrátil jsem se, abych mu ještě něco řekl, a našel jsem ho tu stát a smát se, že teď bude vládnout on. Byl si jistý úspěchem a tím, že se před ním skloním, až zjistím, že jste pryč. Neudělal jsem to.“

„Zzeras doufal, že bude vládnout, přestože neměl královské značky?“ zeptal se Modrý drak tiše, a dokonce trochu smutně.

„Znáte jeho ctižádost, pane. Před tím zmatkem, který rozbil radu, se často setkával s Tomou.“
„Vzpomínám si. Zdá se, že Toma šíří šílenství všude, kam vkročí. Kdyby nebyl pod císařovou ochranou, vyzval bych ho - i když by to mohlo být nebezpečné.“ Drak se podíval dolů na mrtvolu. „Škoda. Opravdu bych si přál, aby k tomu nedošlo.“

Kylin právě natahoval ruku, aby krále podepřel, když ho Modrý drak náhle chytil a jedním máchnutím mu tasenými spáry rozervl krk, mnohem hladčeji než předtím Kylin Zzerasovi.

Než se druhý drak zhroutl na podlahu vedle svého protivníka, ani se nestihl zatvářít zmateně.

Modrý se obrátil ke Gryfovi, který pomalu vstával a nespouštěl z krále oči: „Jak jsem říkal, víš o mém druhu méně, než si myslíš.“

„Tys... tys ho zabil. Rozervl jsi mu hrdlo jako šílenec - za to, že ti věrně sloužil?“ Bylo to neuvěřitelné. Nemožné.

Drak potřásl hlavou: „Zabil jsem ho, protože mě zradil... a zabil Zzerase, jehož největší chybou bylo, že hrál hlupáka. To Kylin nás chtěl nechat v Nicotě.“

„Kylin?“

„Překvapuje tě to?“ Modrý zavrtěl hlavou. V hlase mu znělo znechucení. „Zzeras by nás neuměl odříznout. Kylin také nevěděl, že Zzeras jednal s Tomou na můj rozkaz. Na Tomu bylo vždycky potřeba dohlédnout Chudák Kylin. Nikdy si neuvědomil, že jsem používal krystal k tomu, abych ho sledoval. Sledoval jsem je všechny. Jak jinak v těžkých časech zůstat králem?“

Za ten krátký čas od prvního setkání s Modrým drakem se Gryf dozvěděl o dracích hodně věcí - víc, než by chtěl vědět. Nemohl tvrdit, že by se příliš lišili od lidské společnosti, za jejíž součást se v podstatě považoval. Zjištění, že draci nejsou o nic lepší, ho nijak neuspokojilo.

„Musel to považovat za životní šanci. Byl jsem dokonalý hlupák, když jsem si představoval, že o moci jen blouzním. Nemyslel jsem si, že by doopravdy udělal něco takového.“

Pak Modrý drak pokrčil rameny. „Dost! Řekl bych, že se každou chvíli vrátí stráž, které Kylin poslal někam pryč. Mezitím máme jiné věci k přemýšlení. Nejdůležitější je ztráta krystalu. Doufal jsem, že pokud něco objevíme, mohl by být užitečný k zaměření naší magie.“

V tu chvíli Gryf přemýšlel jen nad tím, jak tuhle zemi co nejrychleji opustit a už nikdy se nevrátit, ale věděl, že tím by se nic nevyřešilo a že Ledový drak není hrozba, kterou by bylo možné jen tak pustit z hlavy.

„Nejdůležitější věc, dračí pane, jsou samotné knihovny, ne tvůj krystal. Později si můžeme dělat starosti s našimi možnostmi, ale nejprve musíme zjistit, jakými cestami se můžeme dát. Možná v knihovnách nic nenajdeme nebo tam budou odkazy tak zastřené, že je neodhalíme včas. Možná se budeme muset Ledovému drakovi postavit přímo, i když nechápu, co bychom mohli dělat. Mám v úmyslu jednu věc - spojit se s Cabem Bedlamem a s dračím králem, který vládne v Dagorském lese.“

Modrý drak se zamračil a zasyčení, které mu uniklo ze sevřených úst, prozradilo, že se mu to vůbec nelíbí. Modrému se nijak nezamlouval přeběhlý bratr a už vůbec ne někdo, kdo se jmenuje Bedlam. Z jeho pohledu to dávalo smysl, ale Gryf to viděl jinak.

Ukázal na dračího vládce drápem: „Poslechni si mne. Přišel čas, kdy budou muset spolupracovat i nepřátelé, stejně jako spolupracujeme ty a já - díky tobě. Jestli se nepřítel jmenuje Bedlam, je ve srovnání s nebezpečím, kterému čelíme, ničím. Jednal bych i se samotným Azranem, kdyby to znamenalo zachránit dračí říši před mrazivým vládcem Planin. Řekl jsem to jasně?“

„Jasně. Naprosto jasně,“ připustil dračí král. „Pokud jde o mne, můžeme odjet, jakmile dám do pořádku tohle,“ ukázal jednou rukou na mrtvá těla.

„To mi nedělá starosti.“

„Nebude to trvat dlouho. Až to vyřídím, otevřu nový průchozí portál... pokud to nechceš zkusit ty.“

Gryf zavrtěl hlavou: „Nijak netoužím znovu navštívit Nicotu, ani na chvíli, k čemuž by nejspíše došlo, kdybych se o to kouzlo pokusil. Víc jsem se snažil dostat nás zpátky než zapamatovat si ho.“

„Tak vytvořím průchod já. Tentokrát by nás neměl nikdo vyrušit.“ Ještě než Modrý drak domluvil, vběhlo dovnitř několik dračích válečníků a sluhů. Jeden z nich se dlouze omlouval, že se nechal Kylinem podvést, a nabídl svůj život. Dračí král ho vzal za slovo.

Gryf sledoval události, ale myšlenkami se vrátil ke knihovnám. Byl si jistý, že v knihovně je něco o

hrozbě, které čelili; pokud věděl, v knihovnách bylo něco o všem. Otázka zněla, jestli odpověď najdou a pochopí, dřív než bude pozdě.

A nejdůležitější otázka byla - existuje vůbec nějaké řešení? Nebyl tohle případ, kdy pátrači - nebo kdo to kouzlo připravil - neměli čas na vytvoření protikouzla?

Gryf si představil sám sebe, jak se brodí mořem svazků a hledá stopy, které má možná přímo před sebou. Byl by rád věděl, jestli tohle stavitelé knihoven zamýšleli. Navrhli je právě tak? Šlo o záměrné mlžení, nebo v tom byl klíč, který on ani jeho předchůdce, Nachový drak, neobjevili?

Lví pták začal v rozčilení tíše proklínat šílence, který knihovny vystavěl. Rychle však přestal; náhle ho napadlo, že ho tajemní tvůrci možná pozorují i teď a že by kletby mohly způsobit další potíže, až začne s pátráním.

„Chystám se otevřít nový průchod,“ prohlásil dračí král. Gryf si vůbec nevšiml, kdy přišel až k němu.

„Tentokrát bude všechno pod kontrolou.“

Gryfovi se zježila hříva v obavách. Hloupější tvrzení ještě neslyšel.

Gwen se podívala na Haidena a zavrtěla hlavou: „Pořád mi ještě nechce říct, na co tam dole narazil.“

Byli v hlavní síni Azranovy pevnosti. Na ohništi hořel malý oheň a na stole, který elf oprášil, leželo zapomenuté zpola hotové jídlo. Když Cabe s výkřikem prošel zdí, hledala Gwen nějaký druh průchodu, ale ani její schopnosti nedokázaly za zdí nic odhalit. Vzdali pátrání. Přesto věděla, že Cabe odněkud přišel. Musela tam zůstat alespoň stopa po bráně nebo průchozím portálu, ale nebylo tam nic; přinejmenším nic, co by dokázala odhalit. Nepřekvapilo ji to. Tohle byl Azranův dům a ona až příliš dobře věděla, jak byl vychytralý. Chvilíčku si dokonce myslela, že slyší, jak se jim tím svým posměšným tónem směje.

Cabe se uklidnil tak dokonale, že své společníky ještě víc vylekal. Chvilíkem vypadal až netečně, ačkoliv to se mohlo kdykoliv změnit. Skoro jako by měl dvě různé mysli - což byla svým způsobem pravda, ale ne tak, jak se to Gwen jevilo teď. Na jedné straně se zdálo, že všechno, co plánovali, přijímá jako nevyhnutelné. Na druhé straně, když došlo na to, aby skutečně udělali něco, co by jim mohlo pomoci, váhal.

Haiden zašel ke schodišti a podíval se dolů: „Možná něco najdu.“

„Neunavuj se,“ zamumlal konečně Cabe. „To dokážeme jen Azran a já - a mně by se to podařit nemělo. A nepochybuji, že pokud bys dokázal prorazit bariéru, našel bys pár překvapení, která tam nechal můj otec, než naposled odešel.“

Elf se rozčileně obrátil zpátky k němu: „Tak proč nám neřekneš, co tam je - a kde je to tam, pro Rheenu?“

Cabe vstal a zdálo se, že ze sebe setřásl strnulost: „Na tom nesejde. Na další pátrání můžeme zapomenout. Není tam nic, co by nám mohlo být k užítku. Ráno co nejdřív odjedeme. Chci, abychom zítra byli na hranici Planin - což myslím bude znamenat, že se budeme muset i přenést.“

Elf hvízdal a Gwen se Cabeovi zadívala hluboko do očí. Nelíbilo se jí, co v nich viděla - nebo spíš co neviděla. Bylo to, jako by ji od sebe záměrně částečně odřízl, což nikdy předtím tak jednoznačně neudělal.

„Pro koně to bude strašně namáhavé. Myslím, že až na Planiny nevydrží,“ podotkl Haiden.

„Tak si vezmeme čerstvé od našich společníků tam na severu. Přinejhorším bude stačit jeden.“ Nemusel vysvětlovat, co to znamená; pokud k tomu dojde, Cabe má v plánu pokračovat sám.

„Dva,“ opravila ho Gwen. Cabe se s ní ani nepokusil přít - což neznamenal, že souhlasí. Věděla, že čím blíže budou k cíli, tím víc ho bude muset hlídat. Možná by jim mohl zkusit vyklouznout. Začínal ji skutečně děsit. „Pokud máš v plánu pokusit se přenést, budeš potřebovat někoho, kdo ti pomůže. Při podobných kouzlech můžeš zůstat bezmocný.“

Haiden si povzdechl: „Dobrá, dámo a pane, pokud máme zítra vyjet brzy ráno, raději se nám postarám o jídlo. Můžeme tomu říkat třeba časná večeře.“ Prohlédl si síň, kouty ponořené ve stínech, zaprášené zdi a podivné reliéfy, které je lemovaly.

„Nemohl bych si přát klidnější, příjemnější příbytek,“ dodal suše.

U jídla skoro nemluvili a po jídle ještě méně. Gwen utkala ochranná kouzla, stejné jako mnohokrát

předtím, ale Haiden tentokrát nebyl spokojený. Azranův starý dům ho zneklidňoval. Dobrovolně si vzal hlídku a ujistil je, že jestli to bude nutné, zůstane vzhůru celou noc.

Probudili se časné ráno... Tedy Cabe a Gwen. Haiden ležel schoulený na zemi a spal jako dřevo.

Probudili ho až na několik pokusů, což něco vypovídá o legendární elfské vytrvalosti. Haiden se přiznal, že byl vzhůru skoro celou noc a šel spát teprve asi hodinu před svítáním. Ještě další půl hodiny se červenal.

Zřetelně se ochladilo, což byla v zemích, které se příhodně jmenovaly Pekelné pláně, neobvyklá změna.

Dokonce i tady mohli cítit a slyšet výbuchy menších sopek. Gwen to vyslovila jako první.

„Moc Ledového draka roste. Už dokáže udržovat trvalý chlad až tady na Pekelných pláních. Jak to musí vypadat v Irillianu a v Talakur.

„Tohle je většinou přirozený chlad,“ podotkl Cabe skoro lhostejně. „Zima, která ochromuje duše, sem ještě nedorazila, aspoň ne ve větším rozsahu.“

„A za jak dlouho k tomu dojde?“

Cabe jim věnoval pohled, kterým Gwen tolik připomínal Nathana: „Mnohem dřív, než doufáme.“

Za pár minut už byli na cestě. Nikoho z nich nemrzelo, že nechávají rozpadající se Azranovu pevnost za sebou. Pokud se jich týkalo, čím dřív Pekelné pláně celé tohle místo rozervou, tím lépe. Nezáleželo na tom, kdo a kdy ho vybudoval, na tom domě nebylo nic dobrého; Azran ho svou přítomností poskvmil. S výjimkou několika míst, kde museli objet nestabilní půdu, neměli většinu dne žádné potíže. Stále bylo chladno, až na chvíli, kdy museli jet velmi těsně kolem činných kráterů. Jen tam se země chovala podle svého jména. Přestože tu byla i velmi úrodná místa, nikdo z nich nechápal, proč by tu kdokoliv, třeba i drak, měl chtít žít.

Jakoby v odpověď na tuto myšlenku se na obzoru objevili jezdcí.

Nebyli to lidé. Žádný člověk by nejel na nižším drakovi, pokud by mu šlo o život... a i tehdy by mnozí váhali.

„Haidene,“ zašeptal Cabe. „Nezmiňoval ses o dračí aktivitě.“

„To proto, že žádná nebyla, čaroději. Z téhle dálky nepoznám, či jsou to klany. Možná Zlatého, nebo snad zbytky Rudého.“

„Za chvíli to zjistíme,“ dodala Gwen. „vypadá to, že míří směrem k nám.“

Trojice se připravila na nejhorší. Na tomto místě nemohli jezdcům proklouznout a ti už je zjevně zahlédli. Půda za nimi byla pro unáhlený ústup příliš nejistá. Pro jezdce by bylo dětskou hrou sestřelit je ze zadu. Když se přiblížili, ukázalo se, že jsou to skutečně zbytky klanů Rudého draka. Vlastně celý klan, protože tu byli válečníci, dračice, mláďata i sloužící jako Ssarekai.

„Uprchlíci,“ zašeptal Cabe.

„Což jim nebrání pobít nás,“ dodal Haiden.

Jezdci kupodivu přibrzdili. Než se dostali na doslech, draci zpomalili svá zvířata do klusu. Byl to nejspíš těžký úkol; nižší draci byli nenasytní a tihle vypadali, že se za posledních pár dní pořádně nenajedli. S rostoucím zájmem sledovali koně.

„Cabe,“ Gwenin hlas zněl rozpačitě. „Neříkalo se, že Rudý drak padl v bitvě s Azranem?“

Přikývl, už také spatřil důvod její otázky.

Rudý dračí válečník zvedl ruku a draky zastavil. Jeho prilba byla nejsložitější z těch, které kdy Cabe viděl, snad až na ty, které nosili přímo dračí králové. Ta vyhlášovala, kým je, víc než barva.

„Předchozí Rudý drak zjevně myslel dopředu. Měl dědice“

Haiden řekl jen: „Nový dračí král...“ Dokonce i Cabem otřásla směs znechucení, nenávisti a strachu v jeho hlase.

Rudý drak, kterému se nedal upřít titul jeho předchůdce, pomalu pobídl koně vpřed, dokud nebyl tak blízko, aby Cabe viděl planoucí oči.

„Elf. Elf a dva lidé...“ Nový pán Pekelných plání si je pečlivě prohlédl: „A ještě k tomu dva lidští čarodějové.“

„Pane...“ drak ut'al Haidenův pokus o diplomacii ostrým mávnutím ruky.

„Nedovolil jsem ti promluvit, listožroute. Kromě toho chci mluvit s lidmi.“

Cabe přiměl koně vyjet o kousek dopředu, což vzhledem k přirozené snaze zvířete držet se co nejdál od

draků nebyl snadný úkol. Sklonil hlavu a čekal, až se dračí král znovu ozve.

„Nevypadáš jako vražedný nájezdník, ale lidé jsou zrádná smečka. Mohl bych na tebe zaútočit a nejspíš bych tě zabil, ale možná bych přitom přišel o život já sám i někteří z mého klanu.“

Cabe se tomu vychloubání skoro usmál, ale pak si uvědomil, že je v něm kus pravdy. Byl to král podle původu, jinak by ho ostatní nikdy nenásledovali. Což znamenalo, že vládl mocí svého předchůdce, a to z něj dělalo hroživého protivníka. Předchozí Rudý drak byl znám divokostí, která soupeřila s divokostí jeho bratra Hnědého.

„Rád bych věděl, člověče, s kým mluvím. Vypadáš docela důležitě, i když s sebou máš jen samici s vlasy červenými skoro jako oheň a bezcenného elfa.“

Haiden zakašlal, ale dračí vládce si ho nevšiml.

Cabe se zhluboka nadechl. I tak toho bylo příliš, a teď ještě tohle. Mohl by se pokusit lhát, měl však pocit, že by to tenhle nový vládce poznal, „Jedu se svou ženou Gwendolyn, známou jako Jantarová paní, a s Haidenem, skvělým průvodcem a zvědem. Mé příjmení jistě znáte a moje jméno možná také. Jsem Cabe Bedlam.“

Dračí král hlasitě zasyčel a jeho skupinou proběhla vlna nepokoje. Cabe měl dojem, že na kratičký okamžik zahlédl v očích dračího pána strach. Uměl si představit, jaké to asi je, když nový vládce náhle zjistí, že má čelit jménu, které je pro jeho druh synonymem nejtemnějšího zla.

Budiž drakovi ke ctí, že se rychle vzpamatoval. Co nejvíce se narovnal a zadíval se Cabeovi přímo do očí: „Pak jsi tedy přišel dokončit zkázu našich klanů, kterou zahájili tvůj otec a smrt ze severu, jež krade duše?“

Stvůry Ledového draka se pohybovaly rychle. Hrůza, které už i tak těžce zasažené klany Rudého draka čelily, jim musela připadat jako znamení, že si jejich zánik žádá vyšší moc. A teď, právě když snad mohly být v bezpečí, znovu čelily staršímu strachu - čaroději, jenž nese jméno Bedlam.

Cabe zavrtěl hlavou: „Toužím jen po tom, vidět dračí říši v míru, ve kterém by společně žili draci i lidé. Smrt vašeho předchůdce způsobilo šílenství jednoho z mých příbuzných.“ Rozhodl se nepřipomínat, že to byla i chyba starého dračího krále. „Zajímá mne smrt ze severu, o které jste se zmínil.“

„A proč?“

„Doufám, že s ní skončuji.“

Dračí pán byl chvíli potichu; pak mu uniklo tiché zasmání. V tom smíchu byl jen soucit, soucit s člověkem, který podle dračího krále musel být šílený.

„Viděl jsi, co přichází z Planin? Viděls už dar mého bratra, pána Severních planin?“ Cabe si poprvé uvědomil, že pokud dračí králové drží své trůny, vzájemně se považují za brady.

„Viděl jsem je. Jeden se zatoulal na jih dlouho před ostatními.“

„Jeden?“

Cabe viděl, jak se drakova nepravá ústa usmála a odhalila řadu téměř lidských zubů. Napadlo ho, že nový dračí král vlastně vypadá lidštěji než ostatní.

„Jeden?“ opakoval drak. „Neviděl jsi hrůzu, pokud jsi jich neviděl stovky - tisíce - jak se provrtávají hlínou a natahují se, aby pohltili ne těla, ale životní sílu v nás! Neviděl jsi nic!“

Gwen se odvážíla popojet vedle Cabea: „Víme víc, než si myslíte. Víme něco o tom, co se tam děje. Nemáme zlé úmysly, dračí vládce. Pokud pro nás máte nějakou důležitou informaci, oceníme to. Pokud ne, nemáme s vámi žádný spor a přejeme si jenom to, aby obě skupiny šly dál svou cestou.“

Dračí král napjatě poslouchal, i když nespustil oči z Cabea. „Je nás víc, než tady vidíš, Bedlame. Většina mých příbuzných odešla na území Stříbrného. My jsme poslední, nejsevernější klany a obranná hradba, díky které mohli ostatní odjet. Bylo jich se mnou téměř třikrát víc, ale ty bezbožné pijavice je pochyťaly po jednom nebo po malých skupinkách. Mí zvědové hlásí, že už prorazily i dál na jih do království Modrého. Není divu, v Irillianu je čeká mnohem štedřejší hostina. Jak chceš zastavit neživou vlnu, která zhltně všechnen život v dosahu? Chystáš se povolát demony z jiných rovin? Můžeš snad vyčistit Planiny ohněm?“

„Je tu možnost, ale musím se dostat hluboko na území Planin. Musím se postavit Ledovému drakovi.“

„Šílenství!“ Dračí král zavrtěl hlavou. „Pak nevidím důvod, proč tě zdržovat od práce. Zdržení jen přivádí ty ohavnosti blíž k nám a brání ti spáchat sebevraždu co nejdřív.“

Cabe při té větě zbledl. Napadlo ho, že dračí vládce možná něco ví, ale ten se jen vysmíval něčemu, co považoval za hloupou výpravu.

Plazí král zvážněl. Začal otáčet jízdního draka, aby se mohl vrátit ke svým poddaným, ale ještě se obrátil a znovu pohlédl Cabeovi do tváře: „Pokud opravdu můžeš něco udělat, přeji ti to nejlepší. Nemám tvůj druh nijak rád - a tvůj klan obzvlášť ne - ale netoužím vidět zemi pod ledovým spárem toho prokletého mrazivého draka, který vládne Planinám. Raději všichni zemřeme, než abychom se mu poklonili.“

Cabe krátce sklonil hlavu a Gwen s Haidenem udělali totéž. Dračí král se otočil a vrátil se ke své skupině. Ne jeho znamení se draci odsunuli stranou, aby mohli lidé a elf projít. Cabe na dračího krále vděčně kývl. Drak na něj náhle zavolal.

„Brloh mého nejprokletějšího bratra leží v horském pásmu na západě. Bud' opatrný. Jeho sluhové splývají s okolím - a varuj se elfských stezek!“

Haiden ztuhl a bez ohledu na vzájemnou nechuť by se byl začal dračího krále vyptávat, ale draci už odjížděli k jihu. Rychle se obrátil k oběma lidem pro podporu. Cabe jenom zavrtěl hlavou; netušil, jakým způsobem by tam elfové mohli cestovat. Gwen zdůraznila, že dokáží zůstat neviděni.

Tím elfa nijak nepovzbudila: „Jde nám to dobře, když máme s čím pracovat. Kde se skryjí, když jsou stromy i země vyvrácené z kořenů?“

Ani jeden z čarodějů mu nedokázal přesvědčivě odpovědět. Cabe si přitáhl plášť těsněji k tělu. S jistými obavami si uvědomil, že se ochlazuje.

Na obzoru se vynořilo cosi velikého, bílého jako sníh, ale než si to mohl prohlédnout, zase to zmizelo.

„Máme potíže.“

„Jaké potíže?“ zeptala se Gwen.

Ukázal k obzoru: „Rudý drak se mýlil, když si myslel, že už je dál od stvůr Ledového draka.“

Haiden a Gwen se podívali směrem, kam ukazoval. Nejprve nic neviděli, ale pak se na okamžik objevil další bílý val.

„Míří sem.“

XVI.

„Jsou všude!“

Cabe přikývl. Měl čím dál temnější náladu. Tyr mluvil o smrti na Planinách a podle Cabeova názoru bylo možné za součást Planin považovat všechna místa, kde se potulovaly stvůry Ledového draka. „Cabe!“

Zaslechl Gwen a částečně ze sebe setřásl temnotu: „Co je?“

„Musíme se zkusit přenést!“

„Kam?“ váhavě se zeptal Haiden. „Ty stvůry jsou všude.“ Nedodal, že bezpochyby dostaly jeho elfské společníky. Nikdo o tom nechtěl mluvit.

„Muselo by to být až někam doprostřed Planin. Je naděje, že jsou všechny za původními hranicemi panství Ledového. Mohli bychom skočit za ně!“

Cabe chtěl nechtěl zadoufal. Bude to znamenat odklad. Nathan by takový skok schválil, a soudě podle pocitů někde v hloubi duše ho Nathan skutečně schválil. V podobných chvílích byl mladší Bedlam za spojení s dědečkem vděčný. Kdyby se neměl na koho obrátit, byly by věci mnohem těžší.

„Můžete přenést i jiné předměty?“ Haiden vypadal vyděšeně. Oba čarodějové si uvědomili, že jeden z nich bude muset vzít elfa s sebou. Další potíž představovali koně. Aby mohli na tak velkou vzdálenost přenést koně i jezdce, potřebovali by ohromné množství moci. A v neposlední řadě by se mágové nedokázali příliš bránit. Gwen se zhluboka nadechla: „Já to udělám, Cabe. Musí to být průchozí portál. Sama s nimi nemám moc zkušeností, ale myslím, že bude lepší, když ho vyvolám já než ty. Budu potřebovat chvíli času. Vy dva budete muset hlídat - a modlit se, aby se to podařilo.“

Sesedla, předala Cabeovi otěže a našla si místo kousek za ním. Zavřela oči a začala rukama kreslit vzor. Haiden a Cabe si přeměřovali vzdálenost mezi sebou a netvory. Měli by mít trochu času. Ve vzduchu před Gwen se objevilo něco malého. Cabe si opožděně uvědomil, že ví, jak průchozí portál vyvolat, ale pak usoudil, že v jeho současném duševním rozpoložení je zřejmě bezpečnější, když kouzlo sešle Gwen.

To jeho by nejspíš nebylo moc stabilní.

„Jak dlouho to bude trvat?“ zašeptal Haiden.

Země před nimi vybuchla. Byl to výbuch bílé kožešiny a spárů ostrých jako dýky a dlouhých jako Cabe. Jedna z odporností Ledového draka, a podle toho, jak předběhla zbytek smečky, nedočkavější než ostatní. Gwen sebou škubla, ale dokázala pokračovat v čarování. Za pár vteřin budou mít únikovou cestu - pokud jim ta stvůra dá tolik času.

Haidenův zdivočelý kůň tančil v kruzích kolem, jak se ho elf snažil zvládnout. Cabe položil svému i Gweninu koni ruce na hlavu a seslal jim do mysli přelud. Koně si mysleli, že je kolem klid. Pokojně by zůstali tam, kde jsou, až do chvíle, kdy by z nich kopáč vysál život. Cabe to ale nehodlal nechat dojít tak daleko.

Udělal to skoro instinktivně. V mžiku se před ním objevil svítící luk a v něm připravená střela, která zářila jako kousek slunce. Musel se jen podívat na cíl; zbytek udělal luk sám. S přesností, která byla pro tak nezkušeného střelce fyzicky nemožná, si střela na svém cíli našla nejzranitelnější místo. Cabe se díval, jak šíp mizí v hustém kožíchu. Na okamžik se vyděsil, že stvůra vůbec žádné zranitelné místo nemá.

Kopáč zrovna vysoko zvedl jednu mohutnou končetinu s tasenými drápy, když se náhle zachvěl. Posunul se ještě o kousek vpřed, jako by zkoušel popřít, že se něco stalo. Pak se začal naklánět na bok, jako by si nebyl jistý, kterým směrem se otočit. Nepřestával se vsak hroutit a za pár vteřin ležel na boku.

Mrtvý.

Haidenovi se konečně podařilo uklidnit koně. Obrátil zrak k obrovité mrtvole a zavrtěl hlavou: „Už jsem slyšel o slunečním luku, který dokáže vyvolat někteří čarodějové, ale nikdy jsem netušil, že jednou uvidím Pána draků, jak ho používá. Jediný zásah.“

Cabe sledoval, jak luk mizí. Doufal, že ho nějakou dobu nebude znovu potřebovat. „Byl to jenom jeden netvor. Kdyby jich zaútočilo několik, luk by nás nedokázal zachránit. A ani nevím, jestli bych to dokázal znovu. Zdá se, že se objevuje, kdy sám chce.“

„Hotovo!“

Oba se otočili. Gwen se pyšně podívala na portál a pak se trochu vrávoravě vrátila ke koni. Jakmile s mírnou pomocí obou společníků znovu nasedla, trojice projela bránou. Cabe krátce zauvažoval, jestli si Ledový drak všimne ztráty jedné ze svých upířských stvůr a jestli si uvědomí, kdo ji zabil. Pokud ano, může je v Pustinách čekat celá armáda netvorů. Nebo něco horšího.

Vynořili se do strašlivé, příšerné zimy. Haiden o ní prohlásil, že je obscénní, a čarodějové mu neodporovali. Mučila nejen jejich těla, ale i mysl a duše. Tohle byl konečný cíl Ledového draka; takhle bude vypadat celá země, pokud pána Severních planin někdo nezastaví. Nezůstane nic než neživá, ledová krajina, kde i hory nakonec srovná běsnící vítr.

Předvídali to a všichni si teď natáhli kožešiny. Pečlivě si je omotali kolem těla. Kožešiny je dostatečně chránily před fyzickou zimou, ale v ostatním jim příliš nepomohly. Koně se třásli. Dokázali vydržet tělesnou stránku mrazu, ale chlad, který ochromoval duši, byl něčím novým a děsivým. Jen díky výcviku a důvěře v jezdce s nepokusili otočit zpátky.

Cabe věnoval chvilku seslání malého kouzla. V jejich bezprostředním okolí se vítr trochu utišil a oteplilo se. Raději by se byl podobným kouzlům poblíž pevnosti Ledového draka vyhnul, ale Gwen potřebovala pomoc. Počáteční nadšení po úspěchu s portálem nahradila únava. Průchozí portál byl nejistá záležitost; Gwen na Severních planinách nikdy nebyla. Úsilí, které musela vynaložit, aby jim zajistila bezpečí, ji vyčerpalo.

Bylo to tak, jak říkala. Pustiny brázdily stopy stvůr, zdálo se však, že jsou všechny pryč. Myšlenku, že by se mohla chystat druhá vlna, nikdo nahlas nevyslovil, i když všichni věděli, že to napadlo i ostatní. Když člověk nebyl dost opatrný, měly podobné myšlenky ohavný zvyk se plnit.

Haiden v dálce matně rozeznával rozeklaný pás hor. Prakticky vzato, stáli Ledovému drakovi na prahu. Bylo dost pravděpodobné, že dračí král má i jiné služebníky než skoro nemyslitelnou monstra, která teď mřila na jih, a to znamenalo, že každým krokem roste možnost, že budou odhaleni. Teď rozhodně nemohli polevit v ostražitosti.

Haiden cosi zašeptal jazykem, který byl Cabeovi matně povědomý. „Co to říkáš?“

„Výzva k boji na smrt. Já, nebo Ledový drak. Ať to stojí cokoliv, jsem připraven to zkusit.“

Cabe se zachvěl, připomněla se mu vlastní budoucnost. Neodvažoval se na ni příliš myslet, ale bál se, že Gwen a elfa strhne s sebou. „Doufám, že to nebude nutné.“

Elf pokrčil rameny: „Jsou i horší způsoby, jak zemřít. Mohli by mě zavřít do cely s tuctem šotků - vy jim pořád tvrdohlavě říkáte lesní elfové - a zešílet k smrti.“

Haiden se usmál. Cabe žasl, že jeho společník dokáže i teď žertovat, a trochu ho to povzbudilo. Gwen se pousmála, ale mlčela; i rozhovor teď pro ni byl příliš únavný.

Naprostá prázdnota krajiny je nejprve přemáhala, ale pak se stala jen další položkou na nekonečném seznamu překážek. Mráz jim neustále rozežíral těla i duše a koně začali klopýtat. Dokonce i posilování kouzla kolem nich bylo skoro k ničemu. Věděli, že je to proto, že se blíží k jeskyním Ledového draka. Věděli také, že s každou hodinou cesty je dračí vládce silnější. Brzy ho možná nedokáže porazit už nic. Sbírala se mlha a zpomalovala je. Hory se nad nimi rýsovaly spíše jako nejasné přízraky než jako skutečné štíty. Země, rozervaná netvory pochoduujícími do útoku, byla zrádná. Mlha ležela nízko, takže museli jet opatrně. Často zjišťovali, že se ocitli v nějaké rokli nebo na hřebeni nepevného pahorku, vytvořeného kopáči; to znamenalo vracet se nebo hledat jinou cestu. Jednou začala půda pod Cabeovým koněm klesat, ale čaroděj ho dokázal obrátit zpět, dřív než poslední pevné místo povolilo a hlína se propadla do nové strže, hluboké dvě až tři sta stop. Nikdo si netroufl hádat, jak velká stvůra mohla vyhrabat tak ohromný tunel. Na chvíli zrychlili.

Cabea začalo na okraji vědomí cosi rušit, jako by se pokoušel zapojit Nathan, který viděl něco, co Cabe nechápal. Těšilo ho to, dokud mu nedošlo, že tu součást jeho bytosti, která bývala jeho dědečkem, mohla probudit jen krajní hrozba. Pokud měl Cabe na Planinách zemřít, doufal alespoň v rychlou, bezbolestnou smrt. Ne takovou, jakou asi vytušil jeho strážce.

V mysli ho cosi zašimralo a Cabe si nejdřív myslel, že to bude nějaká strašlivá předtucha. Pak pomalu pochopil, že se ozval nějaký jeho vlastní vnitřní smysl - rozdíl mezi jedním a druhým byl sporný, ale teď a tady nad tím hloubat nehodlal - a že cítí dotek jiné mysli. A ta nepatří ani jeho společníkům.

Velmi blízko, usoudil. Hned - vedle mě?

Útočník hbitě a tiše stáhl Cabea ze sedla. Čaroděj zahlédl plazí rysy a pustil se do boje na život a na smrt. Byl otupený neustálým tlakem ochromujícího kouzla Ledového draka, a tak si nestihl připravit obranu. Musel se pustit do boje s nepřítelem holýma rukama.

„Bedlam!“ zasyčel drak. Hlas mu byl děsivě povědomý a mladý čaroděj usoudil, že se jeho smrt kvapem blíží.

Byl to Toma.

Reflexivně natáhl ruku v základním obranném kouzlu. Drak ho měl vidět, měl zareagovat, ale jen se zasmál a pokusil se muže uškrtit. Cabeovo kouzlo bylo teprve zpola hotové, když se do bitky zapojil někdo další a silnýma rukama draka sevřel.

Toma Cabea pustil a začal divoce klít. Cabe překvapil sám sebe; místo aby pokračoval v kouzlu, sevřel pěst a draka praštil. Ve všech kostech v ruce mu zabrnělo a bolelo ho to nejspíš víc než Tomu, ale dokázal mu vyrazit dech. Haiden držel draka v silném medvědímu objetí. Drak klesl na kolena a jednoduché kouzlo ho spoutalo tak, že by mu i v plné síle zabralo spoustu času, než by unikl. Čas, který mu nedají.

Jakmile byl bezpečně svázaný, obrátili ho. Tomovi plály oči a cenil ostré dravčí zuby. Mrznul a pohyboval se mírně opile. Útok mu sebral poslední síly. Bylo zjevné, že už je na Planinách celé dny.

„Tomo.“ Cabe se snažil upoutat drakovu pozornost. Toma stále těkal očima ke koním a bylo zjevné, že o nich neuvažuje jako o jízdnicích zvířatech.

Plazí válečník se otočil k mluvčímu a zadíval se na něho. Když mu došlo, že je to Cabe, přivřel oči a odplivl si, což byl na tvora s dlouhým, rozeklaným jazykem slušný výkon.

„Bedlam.“

„Očividně toho máš dost za sebou. Jestli budeš spolupracovat, budeme s tebou zacházet slušně.“

„Co to říkáš?“ Gwen, která se částečně vzpomatovala, teď stála vedle něj, připravená draka zabít. Nezapomněla na dny, kdy ji věznil. Toma ji pokaždé, když mu odporovala nebo se pokusila utéct, mučil.

Cabe ji chápal - část jeho samého se chtěla dívat, jak Toma pomalu umírá za všechno, co udělal - ale

ted', i když mu to bylo odporné, měl jiné priority. Vojevůdce, který velel jednotkám odpovědným za krveprolití v Mito Pice, musel mít dobrý důvod k tomu, aby se potuloval po Planinách. Tím důvodem mohl být jen Ledový drak.

„No?“

„Cabe...“ Dokonce i Haiden protestoval. Cabe je oba umlčel pohledem. Měl před sebou draka zodpovědného za smrt muže, kterého považoval za otce, půlelfa Hadeena. Přítomnost elfa mu nijak neusnadňovala rozhodnutí. Ledový drak byl přesto mnohem větší hrozbou, protože pokud uspěje, zahubí všechno a všechny v celé zemi, kde pak povládnu jen klany z Planin -jestli přežijí alespoň ty.

Toma se vrátil ke zdánlivé přítomnosti: „Svázal jsi mě. Kouzlem, které nemělo působit. Jsem to ale hlupák. Mohl jsem vás všechny zabít z dálky!“

Vzhledem k tomu, v jakém byl drak stavu, se o tom dalo pochybovat, ale Cabe o tom nemluvil:

„Přicházíš z pevnosti Ledového draka?“

Toma na okamžik zavřel oči, jako by nechtěl přivolávat vzpomínky, a pak pomalu přikývl. Trojice si vyměnila šokované pohledy. Pokud takhle dopadl po setkání s králem Planin tak mocný a smrtelně nebezpečný drak, jako je Toma, co můžou čekat oni?

„Je šílený,“ dodal Toma tiše. „Nejspíš si myslíte, že jde o nějaké dobývání, velký plán jak spojit všechny země pod jedinou vládou - jeho vládou...“

„A ne snad?“ donutila se říct Gwen. Věděla, že ať jí vězeň odpoví cokoli, nebude se jí to líbit.

„Ne. Všichni jsme byli hlupáci. Přišel jsem za nim žádat o pomoc pro svého otce, císaře.“

Cabe si vzpomněl. Tomu uvěznil Azran a Cabe osobně proměnil dračího císaře v nemyslitelné dítě. Když s Gryfem Azrana zničili, oba draci někam zmizeli. Ted' tedy věděl, kam zamířili.

Toma pokračoval, příběh se z něj jen řinul. Bylo těžké rozluštit jeho výraz, ale zdálo se, že se mu velmi ulevilo; celé dny hledal někoho, komu by ho řekl: „Nabídl mi, abychom zůstali, než najde léčbu. Ledový drak byl vždycky největší zastánce tradic dračích králů, i když ho zajímala především naše vládnoucí rasa a možná císařem pohrdal. Myslel jsem, že když bude císař v nebezpečí, Ledový drak mu nabídne pomoc jako první.“

Krvavě rudé oči si znovu začaly prohlížet koně. Cabe mlčky naznačil Haidenovi, aby přinesl něco z ranců. Zatímco elf odspěchal, Cabe vězně pobízel, ať pokračuje.

Toma přeskočil pohledem na Haidena a řekl: „Čekal jsem... a čekal. Pořád mu něco bránilo v pomoci. Potom začal mluvit o svých velkých plánech, pokaždé jen chvíli. Stejně jako vy jsem viděl dobytelský plán a bál jsem se, že jsem se dopustil osudové chyby; obstaral jsem mu odrazový můstek, který potřeboval. Mého otce. Postavil ke mně hrstku svých válečníků - aby mi pomáhali, jak tvrdil, ale ve skutečnosti, aby na mě dohlédli. Tehdy jsem se ještě divil, proč jsem se nikdy nesetkal s žádnými jinými příslušníky jeho klanů.“

Haiden se vrátil s napolo zmrzlým masem. Chystal se ho alespoň přihrát, ale Toma zahodil veškerou důstojnost a skočil dopředu v zoufalém pokusu přitáhnout si ho zuby. Elf znechuceně utrl pořádný kus a opatrně ho přidržel před vězněm. Bál se, že mu drak každou chvíli ukousne i ruku. Když Toma maso zhltl - Gwen se odvrátila - Cabe Haidenovi zabránil v dalším krmení.

„Ještě mi máš co říct. Pak tě nakrmíme.“ Cabeovi se nelíbilo, co dělá, ale v duchu si to ospravedlnil tím, že si za to dračí vévoda může z větší části sám.

Toma přikývl. „Dohodnuto. Vezmu si pokaždé kousek, abych mohl mluvit, takže zároveň uspokojím svůj hlad i vaši zvědavost“

Tak tedy. Ti čtyři a pár dalších byli všim, co zůstalo z jeho klanů. Ostatní byli obětováni - ne, ostatní se obětovali jeho velkolepému pokusu.“

Cabe se otřásl. „Jeho vlastní klany sytily zdroj, ze kterého čerpal moc, tu moc, kterou užívá, aby celou zem proměnil v jednu velikou Planinu?“

„Tak nějak. Je tam věc... hodně podobná těm stvůrám tady venku, ale ještě strašnější. Ta z nich vysála moc a on ji potom čerpal z ní. Říká tomu královna. Draku z Hlubin! Ten šílený král chce proměnit celou zem v Planiny, ano, ale ne proto, aby mohl vládnouti. Nezůstane tu nikdo, dokonce ani Ledový drak. Nakonec uvolní všechnu sílu, kterou v sobě má. Zpětný náraz zabije tu obludnost, která je z velké části kusem jeho samého, a ta zabije ostatní stvůry, které jsou jen součástí celku. Ale do té doby bude ten

na foukaný hmyz, vy lidé, vyhuben - a s ním i všichni draci, elfové, trpaslíci, pátrači a všichni, kdo žijí v dračích říších.“

Drak chtěl mluvit dál, ale vyčerpání ho přinutilo oddechnout si. Cabe vstal a podíval se na ostatní: „Tohle je mnohem horší, než napovídaly moje vzpomínky. Ať Nathan objeví cokoli, byl to jen maličký kousek toho, co má Ledový drak. Myslel jsem, že tomu rozumím, ale - mýlil jsem se.“ Na chvíli tu byl znovu Cabe, který nikdy nebyl nikým jiným než nešikovným synem lovčího. „Já - nevím, co dělat dál.“

Pak uslyšel smích. Výsměšný smích; ne úplně přičetný smích. Cabe se podíval dolů a pohlédl do očí smějícímu se Tomovi.

„Nakonec jsi stejně slabý jako celý tvůj druh, Cabe Bedlame,“ řekl drak opovržlivě. „Je s podivem, jak mohl Ledový drak uvěřit, že vy teplokrevní zdědíte naše království. Kdybychom nebyli tak blízko smrti, radoval bych se, že největší lidská hrozba je zbabělec a hlupák.“

Pak Toma vykřikl bolestí, protože Gwen došla trpělivost a rozhodla se oplatit mu část bolesti, kterou vytrpěla v jeho rukách. Cabe vztáhl mysl a její kouzlo přerušil. Prudce se k němu otočila.

„Už řekl všechno, co bylo třeba! Víš, že je příliš nebezpečný a nemůžeme ho nechat naživu. Gryf nařídil zabít ho při první příležitosti. Dračí králové ho určitě nebudou postrádat. Nikdo z nich nechce mít nic společného s tímhle... tímhle uchazečem o trůn!“ Poslední slova téměř vyplivla a Toma, který už se vzpamatoval z útoku, vycenil zuby a zasyčel. Nebýt tak promrzlý a hladový, mohl by být hrozbou. Takto se však po krátkém přívalu zuřivosti zhroutil. Málem se neudržel při vědomí. Zavřel oči a pak je znovu otevřel.

„Příměří, Bedlame. Teď to vidím. Je jen jeden způsob, jak porazit šíleného panovníka Severních planin. My - musíme spolupracovat. Já znám jeskyně. Víím, kde přesně je ta jeho nevěsta a pár těch věcí, které má za sluhy. Budu přísahat při Drakovi z Hlubin, jestli to bude nutné!“

Cabe se na Gwen nepodíval, věděl, jakou odpověď si přeje slyšet. Místo toho čekal, co řekne Haiden. Elf se rozpačitě zavrtěl. Ať odpoví jakkoli, někdo z přítomných mu neodpustí. Haiden, který byl zběhlý ve čtení tváří, taky věděl, jak se Cabe rozhodne, bez ohledu na ostatní. Čaroděj chtěl, aby mu elf řekl, proč to rozhodnutí není správné.

Haiden zavrtěl hlavou a i on se pohledem vyhnul Jantarové paní. „Má pravdu, pane a paní. A pokud bude přísahat při Drakovi z Hlubin, dodrží slovo.“

Gwen neřekla nic, ale zbledla. Nakonec se podvolila, i když velmi zdráhavě: „Hlavně ať opravdu přísahá.“

Čekali. Toma si odkašlal a pomalu řekl: „Přisahám, jakožto jeden ze žijících potomků Draka z Hlubin, toho, jenž jest otcem nás všech, že vytrvám v příměří, dokud tato společná hrozba nepomine.“ Vzdorně se na ně podíval: „Víc slíbit nemůžu.“

Nebylo to moc, ale Haiden souhlasně přikývl. S jistým váháním sundali dračímu pánu pouta. Toma pomalu vstal, ruce před sebou, a oprášil se. Nohy se mu třáslly a všichni tři společníci viděli, že nemá dost síly ani na to, aby mohl dojít někam dál, natož zaútočit nebo se proměnit. Měl po těle mnoho skvrn, snad omrzlin, i když ani jeden z nich nevěděl, jestli na ně draci trpí. Toma se podíval na maso v elfově ruce a pak na Cabea. Mladý mág přikývl a Toma natáhl ruku pro ledem pokryté jídlo. Haiden mu ho podal a okamžitě ho pustil. Byl to moudrý krok. Drak mu maso vyškubl a začal ho hltat. Cabe mu nevrle připomněl, jak je nebezpečné po dlouhém hladovění příliš rychle a příliš mnoho jíst, a pak se k novému spojenci záměrně otočil zády.

Cabe přešel ke koním a bezmyšlenkovitě je hladil po hlavě. Vzápětí se k němu připojila Gwen.

„Vidím, že tě něco trápí. Neřekneš mi, co?“ Povzdechl si a díval se, jak jeho dech odplouvá pryč v mlžném obláčku. „Trápí mě spousta věcí, Gwen. Většinu z nich neumím ani pojmenovat. O několika se nechci ani zmínit, protože bych o nich musel začít doopravdy přemýšlet.“ Otočil se a vzal ji do náruče.

„Chci, abys věděla... Pochopím, jestli část tebe bude vždycky milovat Nathana. Pokouším se být vším, čím byl on; pokouším se být opěrným sloupem, který všichni hledají.“

„To není...“

„Psst. Nech mě domluvit. Vždycky se mi to nedaří, ale jedno ti slíbím. Ať to bude stát cokoli, postarám se, aby Ledový drak padl... jen když tě to zachrání.“

„Cabe...“

Nedovolil jí nic říct, místo toho ji pevněji objal a políbil. Neodloučili se, dokud je výsměšné zasyčení neupozornilo, že nejsou sami. „Jak... horkokrevní. Můžete se rozloučit, až se setkáme s mým drahým strýčkem. Slibuji vám, že to uteče jako voda.“

Vévoda Toma se zotavil tak, že dokázal jít, ale ne o moc víc. „Já také lituji, že budu potřebovat tvoji moc, Bedlame. Má vlastní, i když se mi vrací, pořád zdaleka není dokonalá. Hodilo by se mi, vlastně opravdu potřebuji něco, co mě zahřeje.“

Cabe zavrtěl hlavou: „Žádná další kouzla. Musíme šetřit síly.“ Stáhl pokrývku ze svého koně, přestože se nenáviděl za to, že okrádá zvíře, aby bylo teplo někomu, jako je Toma. Potom ho napadla další věc.

„I když se mi to vůbec nezamlouvá, nechám tě jet, draku. Můžu chvíli jít a pak mě vystřídá Haiden. Budeme potřebovat, abys byl při smyslech a alespoň trochu použitelný.“

Toma s úsměvem sáhl pro uzdu Cabeova koně: „Díky, Bedlame.“

Když se škrábal do sedla, část mužových obav vyhasla. Navzdory chvástání vojevůdce stěží dokázal nasednout. Cabe se znovu přistihl, jak uvažuje o jeskyních Ledového draka a o tom, jak málo času zbývá - dračím říším i jemu samému.

XVII.

Kolik dní ještě?

Generál Toos si rukou prohrábl řídnoucí vlasy a sedl si na židli, kterou muži na jeho příkaz přinesli do přijímací komnaty Gryfova paláce. Nechal je, ať ji postaví vpravo pod trůn, aby nikdo, kdo přijde, nepochyboval, že jedná v zastoupení Gryfa a nemyslí na převrat.

Přestože se ministři a různí hodnostáři dohadovali, viděl, že se jim až na několik vzácných výjimek ulevilo, když se dozvěděli, že jim místo krále bude velet právě on. Znali generála jako čestného a nevybíravého muže, který neměl žádné oblíbence a nenechal se ničím uplatit. Toos rozuměl jemnostem politiky, ale byl tak zjevně poctivý - vždycky tvrdil, že se to naučil od Gryfa - že dokonce i ministři s těma nejšpinavějšíma rukama s ním obvykle jednali slušně. Už dávno zjistili, že je to v jejich nejlepším zájmu.

Páže ohlásilo kapitána gardy, muže, který pod Toosem sloužil skoro sedm let. Alyn Freynard byl původem horal ze západního pobřeží. Jeho lidé žili zcela odloučeně od větších lidských sídlišť a vcelku jim to vyhovovalo. Usilovně trvali na svých právech, a proto je Železný drak, který v oné oblasti vládl předtím, než se pokusil svrhnout Zlatého, nechával na pokoji.

Freynard byl jiný než oni. Jeho otec byl obchodník ze Zuu, vysoký, statný muž, hodně podobný princovi Blaneovi, který se rozhodl strávit podzim svého života s jednou z místních žen. Freynardovi lidé byli v těchto záležitostech vcelku svobodomyšlní, což způsobilo, že od chvíle, kdy se mladý kupec poprvé ocitl v posteli nešťastné manželky jednoho z nejmocnějších obchodníků v Talaku, zlomil mnoho srdcí. Za ta léta, která strávil ve vojsku, se však Freynard postupně proměnil spíše v mladšího generálova dvojníka a události podobné těm v Talaku nechal za sebou. Na rozdíl od Toose se nakonec oženil. Jeho dřívější krajany by to šokovalo skoro stejně jako obchodníka, který našel ve vlastní posteli se svou údajně nemocnou vyvolenou nevinně se tvářícího, vysokého světlolasého muže.

Kapitán řízně zasalutoval. I když byl o několik let mladší než Toos, písková barva vlasů už začala ustupovat čistě bílým pramenům. Vypadal skoro stejně jako tehdy, stále měl nevinný pohled zelenáče, ale přibýlo pár jizev. Říkalo se, že je jeho žena velmi spokojená, zatímco několik manželek jiných mužů zůstalo velmi rozladěných.

Toos by mu klidně svěřil život - a taky to několikrát udělal. „Co si přejete, kapitáne?“

Freynard ke generálovi uctivě přistoupil: „Pane, dostal jsem hlášení, že ve městě jsou dva muži ze seznamu, a možná i víc.“

Při těch slovech se generál narovnal. Seznam, o kterém se mluvilo, byl arch papíru s podobiznami několika lidí a nelidí, na které si Gryf nebo Toos chtěli dát pozor. Většinou to byli hrdlořezové nebo odpadlíci z nějaké žoldněřské jednotky. Několik dalších byli známí zrádci, kteří z Penacles uprchli, ale mohli by se vrátit. Pár, jako Azran nebo Toma, jich bylo v úplně jiné kategorii. Právě kvůli seznamu nechal Gryf kapitána stráže vycvičit jako jakéhosi tajného soudního úředníka. „Kdo?“

„Popis jednoho z nich odpovídá cizinci, o kterého se nedávno tak zajímalo Jeho Veličenstvo. Má nejméně jednoho společníka, který odpovídá popisu druhého jezdce, se kterým přijel do Irillianu.“ Toos sevřel područky křesla tak silně, až v nich zapraskalo, a naklonil se dopředu: „Takže pokud tomu rozumím, Freynarde -D'Shay je v Penacles - ne v Irillianu?“

„Pokud se zvědové nespletli - ale nemám důvod o nich pochybovat.“

„Chápu.“ Generálovy myšlenky běžely jako o závod. Kdovíjak, kdoví proč se ten vlčí jezdec, kterým byl Gryf tak posedlý, ocitl ve městě - což znamenalo, že se vyhnul velmi dobře vycvičené jednotce stráží.

„Kde je viděli?“

„U stříbrného jednorožce.“ Hostinec U stříbrného jednorožce byl nejdražší podnik ve městě, veliký podnik, který krmil kupce i vyslance. Toos zamrkal. Bylo divné, že by si D'Shay zvolil za úkryt tak zranitelné místo. „Už je někdo šel sebrat?“

„Ne, pane. Rozkázal jsem svým mužům, aby na ně dohlédli, než od vás dostanu pokyny. Tohle vypadá na velmi neobvyklý případ, generále.“

Toos přikývl. Freynard měl pravdu. D'Shay bude velmi neobvyklý případ. Podle toho mála, co mu Gryf řekl, je ten muž mimořádně nebezpečný. Toos měl dojem, že příliš velká část toho, co mu jeho král řekl, pochází z nějaké pohřbené vzpomínky, že Gryf věděl víc, ale nemůže si vybavit nic než dojmy.

„Dál je hlídejte. Zjistěte, jestli jsou jenom dva nebo jestli si tu ty štěnice staví hnízdo. Zjistěte také, jak se dostali za městské brány.“

„Pane!“ Kapitán pozdravil a obrátil se k odchodu. „Alyne...“

„Generále?“

Toos pootočil hlavu a odhalil tak Freynardovi liščí profil. „Kdyby to vypadalo, že nám D'Shay proklouzne, chci, abyste ho zajali nebo zabili. Podle vlastního úsudku. Soud tentokrát není nutný.“

„Ano, pane.“ Kapitán odešel. Toos věděl, že Freynard pochopil. Pokud D'Shay zemře, bude s tím vším konec. Gryfova posedlost skončí. Usadí se a povládne městu, které osvobodil od tyranie dračích králů. Tak to má být, soudil Toos. On i Gryf už byli za bodem, kdy měli osobní životy, osobní posedlosti. Teď bylo jejich povinností Penacles.

Na ničem jiném nezáleželo.

Průchozí portál se otevřel do soukromých komnat.

Gryf vykročil ven s velkou úlevou, že je znovu pryč z Nicoty. Rozhlédl se kolem sebe. Byla noc. Od jeho odchodu se nic nezměnilo, až na pár míst, kde po něm sluhové uklidili. Jeho knihy zůstaly na místě, dva železní golemové hlídali dveře zevnitř a předpokládal, že dva další jsou venku.

Ustoupil stranou a čekal, až vejde Modrý drak. Ukázalo se, že správně zaměřit nový průchozí portál je pro něj těžší, než si myslel. Po několika pokusech, prokládaných pár hodinami na zotavenou, se mu to konečně podařilo. Pokud šlo o Gryfa, byl nejvyšší čas. Drahocenný čas ubíhal.

Ty dny přesto nebyly ztracené. Rozhodně teď měli každický předmět a pergamen ze sbírek Modrého draka, který by jim mohl pomoci.

Dračí král vešel, pod jednou paží plno svitků a schránku. „Výborně, už...“

Ať se dračí vládce chystal říct cokoli, bylo to zapomenuto, neboť se po něm náhle natáhly dvě mohutné postavy. Dračí král se pokusil uniknout a svitky se rozlétly po podlaze. Jeden z útočníků ho minul, ale druhý ho pevně chytil za nohu.

Železní golemové plnili úkol: bránili svého pána před jakýmkoliv nepřítelem, draky nevyjímaje. V úlevě, že je znovu doma, lví pták zapomněl, že na něj nepřátelé nemusí útočit; stačí, že tady jsou. Jakási část jeho mysli předpokládala, že když je teď Modrý drak jeho spojencem, golemové nezaútočí.

Gryf věděl, že se dračí král bude bránit, a co by pak zbylo z paláce? Než se situace stačila vyvinout ještě hůř, vykřikl: „Stát!“

Železní golemové zaváhali, ale nezastavili se.

„Gryfe!“ zařval Modrý. Už zvedal jednu ruku. Jestli si Gryf nepospíší, jeho spojenec pustí z řetězu něco obzvlášť odporného.

„Přikazuji vám! Přestaňte se hýbat!“

Tentokrát golemové ztuhli. Další rozkaz umožnil dračímu králi vytáhnout nohu. Potom už Gryf mohl

poručit neživým tvorům, aby se vrátili na svá obvyklá místa.

„Omlouvám se, dračí vládce. Netušil jsem, že se to stane.“

Modrý drak si prohlížel nohu, jestli nemá nic zlomeného: „Vskutku. Připomeň mi, abych na tebe nikdy neútočil ve tvých soukromých pokojích.“

„Nebo v síni. Jakýkoliv další rozruch a bylo by jich tu dvakrát tolik.“

„Udělal jsi na mne dojem. Vyrobit železné golemy je obtížné. Golemové se obecně vyrábí těžko, ale železo je pro duchy živlů jednou z nejobtížnějších schránek.“

„Námaha při výrobě se vyplatí, jsou mimořádně výkonní,“ dodal Gryf. „To vidím.“

Dračí král pečlivě promyšlenými pohyby posbíral svitky. Narovnal se a vyčkávavě se na Gryfa podíval:

„Bylo by nejlepší, kdybychom zamířili rovnou do knihoven. Jsou odsud daleko?“

Gryf se nedokázal nepousmát. V současné chvíli visela tapisérie, která byla jediným vchodem do knihoven, na stěně přímo za dračím králem: „Vůbec ne. Následuj mě, prosím.“

Zmatený drak se díval, jak Gryf prošel kolem něho k tapisérii. Byl to ten nejdokonalejší výtvar jehel a kouzel, jaký kdy Gryf viděl. Bylo na ní město, vyvedené do nejmenších podrobností. Všechno odpovídalo současné podobě. V kupecké čtvrti chyběl malý obchůdek. Gryf tušil, že se během jednoho dvou dnů doslechne o ohni.

Symbol knihoven, odedávna červená otevřená kniha, nebyl na žádné z obvyklých míst. Zdálo se, že knihovny mají vždycky v rukávu nějaké překvapení. Nakonec je objevil pod jednou ze škol, které založil během prvních let své vlády v Penacles. Ve městě známém jako město vědění žili jedni z nejméně vzdělaných obyvatel říší. Dračí král, který tu vládl, nebyl hlupák; věděl, že vzdělání obyvatelé znamenají obyvatele, se kterými jsou potíže. Tohle byla jedna z prvních věcí, kterou Gryf změnil, a výsledky se ukázaly.

Penacles už nebylo jen oázou vědění, ale i kolébkou nových myšlenek. Z Gryfovy země pocházelo víc objevů než ze všech ostatních dohromady, snad s výjimkou Mito Picy, předtím než padla.

Otočil se k Modrému drakovi, který si prohlížel tkaninu s rostoucí netrpělivostí. Gryf položil prst na značku knihoven: „Dívej se a porovnej si to s průchozím portálem.“

Jeho soustředění však přerušily zvuky mužů zvenčí. Nejméně jeden z nich křičel.

Jeden z golemů náhle ohlásil: „Generál Toos si vymáhá vstup.“

„Vymáhá?“ Gryf se podíval na svého společníka. Nemyslel si, že by se Toosovi zamlouval dračí král stojící přímo v královských komnatách, dračí král, který míří do drahocenných knihoven.

„Smím-li, dračí vládce, rád bych navrhl, že bys možná mohl na chvíli přejít do vedlejší komaty. Chci svému zástupci říct o tvé přítomnosti, ale rád bych to udělal v klidu.“

„Jak si přeješ.“ V drakově hlasu zazněl pohrdavý nádech. Na svém vlastním panství by jakékoliv protesty tvrdě umlčel; nebo by toho, kdo se odvážil protestovat, zabil.

Když byl Modrý drak z dohledu, lví pták řekl: „Toos smí vejít. Sám.“

Golemové zvenku přesně zopakovali jeho slova. Bylo slyšet krátké dohadování. Za chvíli se dveře otevřely a vešel generál, velmi znepokojený a nemálo rozhněvaný. Venku stálo několik dalších postav a pokoušely se zahlédnout, co se děje. Dveře se před nimi zabouchly.

Toos se poklonil: „Vaše Veličenstvo - Gryfe. Ulevilo se mi, že vás zase vidím.“

„Ulevilo? Vypadáš, jako by ses mě chystal zabít, Toosi. Musím připustit, že jsem před odjezdem nejednal úplně ze své vůle, ale už je všechno v pořádku.“

„Ne z vlastní vůle?“ Bývalý žoldnér si ho pečlivě prohlédl: „Kdo za to může? D'Shay? Já ho...“

Gryf netrpělivě zavrtěl hlavou. Nechtěl svého pobočníka rozčítit. To by mu při představování nového spojence nijak nepomohlo. „Už je to pryč. Pokud jde o D'Shaye, vlčí jezdci opustili Irillian.“

Dnes v noci můžeš klidně spát, starý příteli. Nějaký čas se za ním nebudu honit.“

Čekal, že to Toose aspoň trochu potěší, ale generál vypadal ještě nešťastněji než předtím. Posledních několik dní ho očividně vyčerpalo. Nespíš bude nejlepší přivést dračího krále hned, než se věci ještě zhorší.

„Víš o potížích na severu?“ Když muž přikývl, Gryf pokračoval. „Ledový drak se dal do pohybu, Toosi. Je šílený, a dokonce ani jeho bratři už s ním nechtějí mít nic společného. Ukázalo se, že skutečný důvod, proč jsem šel do Irillianu, má co dělat právě s ním.“

Gryf se vždycky spoléhal na schopnost svého zástupce porozumět situaci a co nejlépe ji využít. Někteří tvrdili, že je to jedna ze schopností čarodějů, které Toos jinak postrádal, ačkoliv měl ve vlasech stříbrný pramen. Generál ho nezklamal. „Modrý se s vámi chtěl spojit.“

„Správně.“

Liščí tvář se zamračila: „Neříkal byste mi to tímto způsobem, kdybyste neuvažoval, že tu nabídku přijmete - nebo kdybyste ji už nepřijal.“

„Přijal jsem ji.“

Hubený muž se obrátil a rozhlédl se po místnosti. „Hlásili, že je tu hluk, a měli dojem, že slyší váš hlas. A slyšeli ještě další hlas.“ Toos se naklonil a zeptal se: „Smím-li být tak smělý, Gryfe, jak jste se sem vrátil? Víím, kdy jste odjel; je to součást mé práce. Potíží je v tom, že nevím, kdy jste se vrátil. Čekám od Freynarda mnoho věcí, ale některé si dělám sám a o tomhle jsem měl slyšet. Víím, že se dokážete přenést, ale i vy byste si dvakrát rozmyslel přenos z Irillianu. Příliš velká možnost, že se něco zvrtné.“

„Prošel jsem portálem. Říká se tomu průchozí portál.“

„Aha.“ Toos zavrtěl hlavou. „Nemůžu říct nic, co by změnilo situaci, Gryfe. Rozhodl jste se a já, jako váš pobočník a poddaný, se budu vašim rozhodnutím řídit. Z toho, jakým způsobem mluvíte, usuzuji, že jste nepřišel sám. Dračí král se nemusí skrývat; pro někoho v jeho postavení se to nehodí, ať je to nepřítel nebo spojenec.“ Těžké kroky Gryfovi prozradily, že dračí pán skutečně vyšel z vedlejší místnosti.

„Dobře řečeno, člověče. Cením si věrnosti, obzvláště když je kořeněná rozumem. Stojíte za záznam. Mí zvědové se v úsudku o vás nemýlili.“

V posledních větách zazněl náznak humoru, ale všichni tři věděli, že je to pravda. Stejně jako měl vládce Irillianu přehled o svých nepřátelích na jihu, i Gryf si udržoval přehled o mnoha svých protivnících. Jen hrstka z nich, jako Bouřný a hlavně Křišťálový drak zůstávala skoro neznámá. Gryf by rád věděl, o kolik víc toho o těch dvou ví Modrý drak. Byli to také dračí králové a Modrý a Bouřný udržovali jisté kontakty, ale to nakonec nemuselo nic znamenat. Ledový drak byl důkazem, jak málo toho o sobě dokonce i ostatní králové vzájemně vědí.

„Můj pane,“ poklonil se Toos.

Gryf přešel k němu a položil mu ruku kolem ramen: „Toosi, ty mi věříš.“ „Ano...“

„Vezmu ho s sebou do knihoven.“

Muž ztuhl. Než mu mohl generál vyklouznout, lví pták zesílil stisk.

„Řekl jsi, že se budeš řídit mým rozhodnutím, příteli. Teď mě poslouvej. Dračí král je zkušený čaroděj a zároveň historik. To jsou dvě nejlepší vlastnosti, které se hodí, když je třeba čelit absurditě knihoven.“

„Odpusťte mi, pane. Je to vaše rozhodnutí, a jak jsem řekl, podrobím se.“

Gryf by byl spokojenější, kdyby se jeho zástupce netvářil tak neústupně. No, udělal, co mohl. „Výborně! Budeme chodit tam a zpátky. Nevím, co se bude dít. Chci, abys nespouštěl oči ze severu. Varuj mě před vším, co se objeví.“

„Ano, můj pane.“

Gryfovi se naježilo několik per, neřekl však nic. Propustil Toose a vrátil se k tapisérii, s dračím králem v patách. Když vládce Penacles položil prst na symbol knihoven, otočil se ještě k Toosovi a dodal: „Spoj se s Cabem a s lady Gwen. Řekni jim, že s nimi potřebuji co nejdřív mluvit.“

Gryf a jeho dračí spojenec se začali rozmazávat. Toos instinktivně zamrkal a pokoušel se na ně znovu zaostřit. Věděl, že je to zbytečné, ale nikdy se tomu nedokázal ubránit. Ti dva se postupně vytratili, až muž zůstal v komnatě sám. Zavrtěl hlavou a odešel.

Ostatní ho pořád čekali. Zpráva o králově návratu vyvolala rozruch. Toos trpělivě zvedl ruku a čekal, až se síň utiší.

„Jeho Veličenstvo Gryf nebude v nejbližší době k zastížení. Projednává s ostatními důležité věci, které se netýkají jen Penacles, ale i ostatních království. Pokud se objeví tak složité záležitosti, že je nebudu moci vyřídit sám, promluví s ním. To je vše.“

Všichni se ještě chtěli ptát, ale voják nic nedodal. Proběhl kolem ministrů a různých úředníků. Ze všeho nejvíc si přál být tak daleko od královských komnat, jak jen to je možné.

Bylo velmi neobvyklé, že svému pánovi něco neoznámil. Gryf mu věřil jako bratrovi a Toos cítil, že teď jeho důvěru zraňuje. Neřekl Gryfovi o D'Shayově nečekané přítomnosti ve městě, o jeho náhlém

objevení se, které bylo dokonce ještě podezřelejší, když ho srovnal s Gryfovým návratem. Ani o jednom generál nevěděl včas. Ukázalo se také, že nemůže mluvit o hrůzách, které mířily na jih; už byly v Pekelných plánech, a co je důležitější, i v Irillianu.

Toos věděl, že je to chyba, ale přál si, aby předtím, než promluví, dračí král zeslábl. Pokud bude Modrý drak zoufalý, Gryf na něj bude mít větší vliv, a to znamenalo větší vliv pro Penacles.

Blížil se k vlastním komnatám, když k němu doběhl jeden z Freynardových pomocníků. Nemohl popadnout dech; Toos si uvědomil, že muž musel prohledat skoro celý palác. Generál počkal, až se uklidni.

„Pane... pane, kapitán Freynard mě poslal, abych vám hlásil, že se vlčí jezdec a jeho společník dali do práce.“

Generál odsunul stranou veškeré úvahy o svém chování ke Gryfovi: „Vysvětlete.“

„Před několika minutami oba muži - zrovna jedli - náhle vstali, jako by se přihodilo něco, nač čekali. Pospíšili si nahoru, zřejmě do svých pokojů. Jeden z našich se za nimi šel podívat, ale po patřičném čase se nevrátil. Kapitán Freynard se sám vydal nahoru, vrátil se za pár minut a křičel, že vyklouzli. Objevili našeho muže a srazili ho do bezvědomí. Kapitán nařídil několika dalším, aby šli po nich, a mě poslal, abych vám sdělil, co se stalo.“

„Sakra!“ Čirý vztek v jeho hlase způsobil, že strážný nadskočil. Bývalý žoldnér věděl, že od něj není správné vylévat si vztek na strážném, ale nemohl přestat. „Vraťte se ke kapitánu Freynardovi a připomeňte mu, co jsem mu řekl. Bude vědět, co myslím. Řekněte mu, aby se ujistil, že ti dva a žádní jejich společníci neopustí tohle město v jednom kuse. Je to jasné?“

„Pane!“ Mladý voják se nemohl narovnat do pozoru víc, než už byl. Toos se zhluboka nadechl a napočítal do deseti. Pak klidnějším hlasem řekl: „To je všechno, běžte.“

Za strážcem málem zůstala kouřová stopa. Toos se navzdory potížím nedokázal neusmát. Teď se musí vyspat. Den byl příliš rušný, obzvlášť posledních několik hodin. Pokud chce, aby mu to myslelo, potřebuje alespoň několik hodin odpočinku. Hodiny, které od Gryfova odjezdu prospal, by se daly spočítat na prstech obou rukou, a většinu toho spánku tvořila krátká zdřímnutí.

Původně doufal, že zítřek přinese trochu klidu, ale soudě podle posledních událostí, bylo to jen zbožné přání. „Pane generále!“

Očividně přece jenom nebude spát vůbec. Toos přemýšlel, jestli na něj nemá spadeno nějaký bůh. Ostřeji, než zamýšlel, vyštěkl: „Co se děje teď?“

Voják, který byl předtím na hlídce a netušil, jaký den má Toos za sebou, potřeboval chvíli k tomu, aby posbíral náhle roztržštěné myšlenky.

„Tam... je tam... čeká tam nějaký elf, pane. Říká, že je posel od vládce Dagorského lesa.“

„Ano? A co ten posel chce?“

„Říká, že má zprávu pro lorda Gryfa a že ji neřekne nikomu jinému, pokud mu to lord Gryf nerozkáže.“ Jo by mohl být problém. Gryf se sice vrátil do Penacles, ale nějakou dobu bude... bude jednat se svým protějškem.“

„Pane?“ Voják nepochopil.

Toos mávl rukou: „Nevadí. Přiveďte mi ho. Jestli ho nepřesvědčím aby mi řekl, co má tak důležitého, bude si prostě muset počkat, až bude mít Gryf čas. Běž a přiveďte ho, hochu.“

„Panel!“

Když mladý voják odcházel, Toos se pokusil spočítat, jak dlouho bude trvat, než se vrátí s elfským poslem, a jestli bude mít dost času alespoň trochu doplnit vyčerpané síly.

„Manaya,“ zabručel. Uvažoval o obzvlášť živém vínu, které pil. Manaya ho probudí - i když toho bude zítra litovat. Doufal, že zpráva od Zeleného draka elfův postoj ospravedlňuje. Jestli ne, dračí král možná zanedlouho přijde o jednoho umíněného posla.

Pátrač vyrovnal rovnováhu a zavřel oči. Ptačí mysl prohledávala myšlenky těch, kdo byli uvnitř paláce. Byl to těžký úkol; pro přenos cizích myšlenek byl lepší přímý dotyk. Přesto bylo celkem snadné rozluštit myšlenky jednoduchých tvorů uvnitř, jakmile je jednou zachytil. Jen delší kontakt by mohl být opravdu nebezpečný. Ti citlivější by mohli odhalit cizí přítomnost.

Byl tady jeden z těch namyšlených, podobně jako kříženec, který tu vládl. Pátrač si na křížence ještě neudělal názor; k jeho ptačím ctnostem patřila spravedlnost, ale stále se nechával lákat do pastí jednání s lidmi. To pátrač nedokázal pochopit. Nižší druhy měly být porvány. Když si vedly dobře, byly odměněny, jako se odměňují bystrá zvířata, ale pokud selžou, mají být potrestány nebo zapomenuty. Ten namyšlený i kříženec byli pryč. Mohli být jen v knihovnách. Tento pátrač knihovny nikdy neviděl, viděli je jenom nejstarší, ale věděl, že dokonce i starší knihovny uznávali. To znamenalo, že věci jdou správně. Pátrači potřebovali jen čas.

Avian na okamžik roztáhl křídla. Byl si jistý, že tvorové, kteří neumějí létat, jeho skryš na střeše neodhalí. Pátrač si dovilil chvilku uspokojení nad plněním svého úkolu a připravil se na noční čekání. Věděl, že počínaje zítřkem se budou dít věci, které budou všechny zajímat.

XVIII.

Na dračího krále dokázalo opravdu udělat dojem jen málo věcí, ale penacleským knihovnám se to zcela jistě podařilo.

Modrý drak se zahleděl na nekonečné chodby plné knih, zavrtěl hlavou a zabručel: „Ohromující!“ „Ještě jsi je neviděl?“

„Nikdy. Bratr Nachový si svoji moc velmi pečlivě chránil. Nevěřil nám.“

Gryf zaskřehotal: „Rád bych věděl proč.“ Potom už hledali vodítka a vše bylo otázkou náhody.

Knihovník, gnóm - lví pták si nikdy nebyl jistý, jestli jich bylo několik nebo jen jeden - už čekal, aby jim byl k ruce. Zdálo se, že ho přítomnost draka nijak nerozrušila a zacházel s jeho požadavky stejně jako s Gryfovými.

Na rozdíl od předchozích návštěv je knihovník nezavedl ke konkrétním knihám; místo toho je přivedl ke stolu a dvěma židlím. Něco podobného se vládci Penacles za celý čas, který tu strávil, nestalo.

Přítomnost těch tří běžných kusů nábytku ho rozrušila, protože to naznačovalo, že je možná čeká dlouhé, rozsáhlé hledání. Dokonce ještě dřív, než stačili přednést požadavky, jim malý mužik přinesl náruč silných, důležitě vypadajících svazků.

Když dračí král prošel asi tak sto prvních a odhalil některé triky knihoven - jako třeba nesmyslné veršičky a nezodpověditelné hádanky - mrštil jednou z těžkých knih směrem k policím. Gryf ho rozzlobeně pozoroval.

„To je směšné! Který šílenec tohle místo postavil?“

Gryf si povzdechl a zavřel svazek, který dočetl. „Pokud vím, tak tohle nezjistil dokonce ani Nachový drak, přestože na to měl spoustu času.“

Dračí vládce vstal a začal pochodovat tam a zpátky; byl to sice učenec, ale taky válečník. Nečinnost - nebo ještě hůř, nesmyslná činnost - ho rozčilovala. Zadíval se na Gryfa: „Pověz mi něco, na co jsem čím dál zvědavější. Slyšel jsem různé zprávy o smrti Nachového draka. Některé ji připisují tobě, jiné Nathanu Bedlamovi. Čí je to dílo?“

„Nás obou. Nathana oslabily jiné činnosti. Dosáhl jen patu. Potřeboval nějaký průlom. Já jsem mezitím objevil klíč ke knihovnám. Nachový drak byl velice majetnický, a tak se soustředil na mne. Očividně mě podcenil, odkryl se na příliš dlouhou dobu. Nathan dokázal vyvolat luk Slunečního střelce. To ho ale bohužel vyčerpalo a Nachový drak se obrátil dost rychle, aby se stihl smrtící střele vyhnout. Udeřil jsem a zasadil mu další ránu. Pochopil, že umírá, a chystal se vzít s sebou tam, kam odcházejí dračí králové, celé Penacles včetně svých drahocenných knihoven. Zabránila mu v tom jen Nathanova rychlá odpověď. Moc je oba zničila...“

„A kořist zůstala tobě...“

Gryf se na dočasného spojence zadíval: „Někdo musel pomoci místním lidem. Někteří lidé zjevně usoudili, že živý hrdina je lepší než mrtvý, a proto si mnozí myslí, že to byla jen moje práce. Jiní mají opačný náhled. Pokud jde o mne, celou slávu si může nechat Nathan Bedlam.“

„Některé z mých bratrů by to zajímalo, ale pochybuji, že se budu unavovat s vysvětlováním. Tím se tě nechci dotknout, lorde Gryfe. Je to, jak jsem si myslel; Nachový byl domýšlivý a nakonec se staral jen o

sebe. Chybí nám jeho rozum, ale když padl, nikdo z nás toho nelitoval.“

Gnóm přinášel další knihy. Když spatřil svazek, který dračí král ve vzteku zahodil, zatvářil se zděšeně. Jakmile měl prázdné ruce, zvedl ho. Na pohled, který pak drakovi věnoval, by mohli být pyšní i někteří z ještěřů.

„Proč nám pořád nosíš tyhle neužitečné knihy?“ zasyčel Modrý drak.

Gnóm, knihu v ruce a hněv očividně pryč, na něj hleděl s vyrovnaným výrazem. „Je to má práce.“

„Ty knihy jsou plné blábolů!“

Knihovník pokrčil rameny: „Pro ty, kdo nevědí - ano. Je nutno připustit, že údaje, které hledáte, už v knihovnách nejsou, ale jiné svazky obsahují důležité odkazy...“

„Dost!“ Gryf vstal a vrhl se na postaršího gnóma. Dokonce ani to knihovníka nerozrušilo. „Říkáš, že tady ztrácíme čas?“

„Ne, současný vládce Penacles. To, co hledáte, můžete dovodit ze zdrojů, které vám nosím. Přímé informace už neexistují.“

„Co se s nimi stalo?“

Gnóm zmateně odpověděl: „Nevzpomínáte si? Před pár měsíci, když jste žádal informace o větru, bylo zcela zničeno několik svazků.“

Vítr...

Gryf se zahleděl na knihy lemující celou stěnu. Knihovny byly napadeny - nějak - a jak řekl gnóm, několik knih bylo zničeno a mnoho dalších poškozeno. Tehdy to Gryf považoval za dílo Černého draka nebo Azrana, oba by k tomu měli dobrý důvod. Jak jen byl hloupý!

Dračí král pochopil podstatu toho, co gnóm řekl: „Takže ve všech těchto knihách je nějaké vodítko. My jsme ho jen nenašli. Měli bychom je vzít zpátky do paláce a rozdělit mezi tvé učence...“

„To nemůžeme. Pokud se je pokusíš odnést, stránky budou čisté. Občas zůstane nějaký kousek viditelný, ale obvykle jen proto, že sis dal tu práci a opravdu jsi ho pochopil. To je zřejmě jediný způsob, jak si odtud něco odnést. A taky čím širší jsou možnosti použití nějaké informace, tím je nepravděpodobnější, že se ti ji podaří zapamatovat i poté, co ji použiješ.“

„Tohle je pokřivené myšlení pátračů.“

„Ani pátrači, ani quelové, kterým se podařilo alespoň částečně udržet svoji civilizaci v chodu během celého období vlády pátračů a v prvních letech vaší vlády, neznali skutečné poslání knihoven. Můžeme jen hádat, jací asi byli jejich stavitelé. Vím, že několik vládců stavbu rozšířilo, ale většinou roste sama - jako by knihovny byly nějaký živý tvor.“

Modrý drak se neklidně rozhlédl: „Není to příjemná představa, i když je to nemožné - doufám.“ Rukou v rukavici ukázal na gnóma: „Ty! Víš něco o původu tohoto místa?“

Drobný tvor řekl trpělivým hlasem, který naznačoval, že už tu otázku slyšel nesčetněkrát a nesčetněkrát opakoval tutéž odpověď: „Vždycky jsem knihovnám sloužil. Pamatuji se jen na knihovny. Nezajímá mě nic jiného, jen moje povinnosti.“

Gryf přikývl: „Bezpochyby. Myslím, dračí vládce, že bychom se měli vrátit do paláce. Rád bych projednal některé záležitosti a začínám mít pořádný hlad.“

„Dobrý návrh. Už jsem měl potíže soustředit se na poslední dva svazky.“

Lví pták řekl gnómovi: „Nechej tady tyhle knihy. Až s nimi skončíme, chci ty, které už jsme měli.“

Knihovník vyslechl příkaz skoro nepozorně; už pilně urovnával a třídil knihy na stole. Gryf a jeho dračí spojenec odešli.

Zhmotnili se v Gryfových komnatách. Golemové tentokrát nezaútočili, ale jeden promluvil: „Generál Toos nechal vzkaz. Až se Vaše Veličenstvo vrátí, přeje si s ním mluvit.“

Gryf nejdřív neodpověděl; podíval se k oknu a s úžasem zjistil, že je venku světlo. „Jaká náhoda. Řekl, kde bude?“

„Vzkaz skončil.“ Golem prázdně hleděl před sebe.

Dračí král se k nim pomalu přiblížil: „Nemohu je neobdivovat. Tajemství jejich výroby pochází z knihoven...“

„Ano, a je tam dobře ukryté, věř mi.“

Drak se otočil a temně se usmál: „I ty bys mi měl věřit. Jen jsem

Přemýšlel, jaké poklady ty knihy obsahují - pokud je dokážeme pochopit.“

„Občas dostanu i přímou odpověď. Proč, to nevím. Předpokládám, že je to nějaký vrtoch knihoven.“

Při posledních slovech se dračí král zamračil: „Dal bych přednost tomu, abys o knihovnách nemluvil jako o něčem, co myslí. Vyvolává to pocit, že jsme ve chrámu nějakého netvora a nevíme o tom.“

„Jak si přeješ.“ Dveře se otevřely a Gryf se otočil k odchodu. Na půli cesty se zastavil: „Jestli ti to nevadí, dračí králi, byl bych raději kdybys šel se mnou. I když to některé mé lidi vyděsí, raději bych tě měl poblíž - kdyby golemové zapomněli, že jsi můj spojenec.“

Oba věděli, že Gryf nechce draka nechat samotného s klíčem ke knihovnám. Až bude tahle záležitost za nimi - pokud budou naživu - lví pták podnikne jisté kroky, aby zajistil bezpečnost tapisérie. Prozatím však na to nebyl čas.

„Úplně tě chápu.“ Modrý promluvil stejným tónem jako Gryf. Znovu byli vládci soupeřící na zrádném diplomatickém poli.

Golemové venku se trochu pohnuli, ale Gryf mávl rukou s drápy a uklidnil je. V této síni nebyly stráže. To neznamená, že byla bez obrany. V současné chvíli dvojici sledovalo několik párů očí. Gryf věděl, že k Toosovi ta zpráva dorazí, když budou ještě na cestě. Pochyboval, že budou muset dojít až ke generálovým komnatám.

Na rohu někoho potkali, ale ne Gryfova zástupce. Byl to kapitán Freynard a jeden z jeho mužů. Když si uvědomili, že potkali krále, postavili se do pozoru. Jak Freynard, tak muž, který musel být jeho pobočník, věnovali dračímu vládci dlouhý, pevný pohled.

Gryf si odkašlal: „Dračí král je v této chvíli naším spojencem. Věřím, Freynarde, že budeš diskrétní a řekneš to jen těm, kdo to potřebují vědět.“

„Ano, pane.“

Ukázalo se, že je to snazší, než čekal. Pochvalně na vojáky kývl: „Viděli jste generála Toose?“

„Když jsem ho viděl naposled, byl ve svých komnatách, Veličenstvo. Tvrdil, že si konečně trochu odpočine. Chci vám říct, že vás rád vidím.“ Freynard se široce usmál. „Děkuji. To bude všechno.“

Oba muži zasalutovali, Freynardův společník se zjevnou úlevou. Muselo být těžké zůstat klidný v přítomnosti jednoho z legendárních dračích králů. Penaceské matky strašily historkami o dračích pánech zlobivé děti. Lví pták uvažoval, co by si Modrý drak myslel, kdyby to věděl. No, vládce Irillianu nejspíš takové věci předpokládal.

Gryf a jeho společník došli jen o kousek dál, než narazili na Toose. Muž s liščí tváří tam stál a snad na ně už čekal. Byl v uniformě a na někoho, kdo sem bezpochyby doběhl, dýchal velmi klidně, pokud na ně doopravdy nečekal.

„Vaše Veličenstvo.“

„Nikdy mě nepřestaneš udivovat, příteli. Slyšel jsem, že mne chceš vidět.“

Bývalý žoldněr se krátce podíval na dračího krále: „Dal bych přednost poněkud soukromějšímu slyšení, můj pane.“

„Pokud se to opravdu netýká něčeho, co by náš spojenec neměl slyšet, můžeš nám to říci oběma.“

„Jak si přejete. Vlastně bude nejspíš dobře, když si to také poslechne. Dorazil posel od Zeleného draka.“

„Posel?“ Modrý drak vedle Gryfa zasyčel.

„Elf Já... Došlo k potížím... velkým potížím... na Panství, Gryfe.“ Toos zaváhal a pak dořekl: „Tři královská mláďata... a ta další čtyři... uh... chytrá... jsou pryč!“

„Cože!? „ Dračí král popadl muže za límec a zvedl ho do výšky. „Císařovo potomstvo je pryč? Jak? Proč?“

„Postav ho na zem!“ Gryf mu nehrozil a ruce měl podél boků, ale drak ho přesto bezděčně poslechl.

„Já... omlouvám se, generále. Prosssim. Co se ssstalo?“

Toos si upravil košili, odkašlal si a vysvětlil: „Nájezdníci. Ta banda z Mito Picy. Chvíli mi trvalo, než jsem to z posla dostal; měl mluvit jen s vámi.“

„Byl Zelený drak na Panství?“ zeptal se Gryf.

„Byl, takže je ještě víc zahanben. Útočníky chránily silné kouzelné medailóny. Skryly je v lese před jeho

pohledem a umožnily jim proklouznout ochrannými kouzly kolem pozemků Panství.“

„To ssse mi nelíbí,“ zamumlal dračí král. „Na takovou chátru jsou obdivuhodně dobře vyzbrojeni.“

„Zřejmě je zásobuje Melicard.“

„I kouzly pátračů? Pak jsme toho člověka nebezpečně podcenili. Vyrvu mu...“

Generál se odvážil promluvit: „Je toho víc... A za Melicarda může i váš druh, dračí vládce. To Kyrg přivedl Melicardova otce Renneka IV. k šílenství.“ Modrý drak zasyčel.

Toos si ho nevšímal: „Jak jsem říkal, Gryfe. Dokázali se nepozorovaně dostat dovnitř, ale pak se zdálo, že se jim to všechno vymklo z ruky. Nějaký dračí služebník, myslím, že elf zmínil jméno Ssarekai, si jednoho z nich všiml. Spustil poplach a došlo k řádné bitvě.“

„Bratr Zelený a jeho klany je jistě dokázali okamžitě smést! Buď kouzly, nebo čirou hrubou silou...“

„Ochranné kouzlo Panství jim brání měnit podobu, můj pane, a nájezdníci měli další ochrany“

„Tak co se tedy stalo, Toosi?“ Lví pták doufal, že jeho dračí společník zůstane zticha, dokud generál nedořekne zbytek příběhu.

„Došlo k jistému zmatku. Část nájezdníků pronikla do sídla Panství. Muž, kterého vládce Dagorského lesa považoval za jednoho z vůdců, se probil do místnosti vyhrazené mlád'atům. Ve stejný okamžik se celé okolí ponořilo do... do něčeho, co lze podle tvrzení Zeleného draka popsat jen jako... připouštím, že to zní hloupě, ale jako výbuch absolutní tmy.“

„Tmy?“ Tentokrát ho přerušil Gryf. Tma? „Tmy, ve které nájezdníci ukradli z Panství mlád'ata Zlatého draka!“ uzavřel rozzuřeně dračí král.

„Právě v tom je ten zmatek.“ Toos se zamračil. „Výbuch byl nehoda. Tak to řekl jeho nešťastný původce - než ztratil vědomí. Přišel o paži a o část obličeje. Ani jedno z toho se dobře nezahojí. Jestli Melicard přežije, bude mít Talak šeredného krále.“

Gryf tomu nemohl uvěřit: „Melicard? Melicard byl s nimi?“ „Mělo to být slavné vítězství. Chtěl znovu pozvednout svůj lid a všechny ostatní, kteří trpěli pod - pod draky.“ Když Modrý drak mlčel, voják pokračoval: „Melicard řekl, že medailon měl oslepit jenom nepřátele, ne všechny.“

„A dráčata?“

„Nájezdníky našli mrtvé a dračice, které mlád'ata hlídaly, omráčené. Jednoho útočníka něco prohodilo oknem. Byli ve čtvrtém patře. Ten už nikomu nic neřekne; je mrtvý. A mladí draci - nikdo neví, co se s nimi v tom zmatku stalo.“

„Co můj bratr dělá, aby je našel?“

„To posel neví. Ptal jsem se.“

Gryf pochvalně přikývl: „Kde je ten posel teď?“

„Čeká na strážnici, až ho povoláte.“

„Někoho pro něj pošli. Chci ho vyslechnout a zjistit, jestli si ještě něco nenechal pro sebe, i když o tom pochybuji, jak tě znám.“ Chtěl se otočit, ale Toos tam zůstal stát. „Stalo se tam ještě něco?“

Toos byl na rozpacích. Gryfovi to pomalu došlo, i když to z generálova výrazu nebylo možné poznat. Toos měl tvář hráče pokeru.

„Můj pane, obávám se, že někde ve městě je vlčí jezdec D'Shay.“

„Cože?“

„To není možné!“ dodal dračí král.

Toos smutně zavrtěl hlavou: „Viděli ho ve městě několikrát. Nechal jsem Freynarda, ať za ním pošle svoje lidi, ale on i jeho společník jim vyklouzli. Od té doby je nikdo neviděl.“

„Freynard se o ničem takovém nezmínil, když jsme se před chvílí setkali, ale koneckonců to není jeho práce. Proč jsi mi to neřekl, Toosi?“

„Myslím, že je to zřejmé, lorde Gryfe,“ podotkl drak.

Lví pták se podíval z jednoho na druhého. Byla to vzácná chvíle, kdy spolu drak i člověk souhlasili: „Bál ses, že se vrhnu za ním a zapomenu na všechno ostatní.“

Jeho nejstarší a nejdražší společník, jediný muž, který ještě zůstal z původního žoldnéřského vojska, sklonil hlavu: „Jsem připraven přijmout propuštění a všechny následky, které budete považovat za nutné.“

Myslí to upřímně, uvědomil si Gryf: „Nebud' blázen, příteli. Nikdo, kdo by tě mohl nahradit, by nebyl zdaleka tak výkonný a schopný jako ty. Jestli si to chceš odpykat, nech si své místo a najdi D'Shaye,

přestože je těžko věřit, že je tady.“

„Musíš to vědět,“ poznamenal Modrý drak. „Musel odhalit naše spojenectví.“

„Což vysvětluje rychlost a jen slabý odpor, když jeho lidé opouštěli tvé město.“

„Bod pro tebe. Zdá se, že jsme byli oba nedbalí, Gryfe. To je další důvod ke spěchu. Škoda, že nemáme krystal; mohl by se nám hodit při pátrání, nemluvě o špehování.“

„Je tu... Yalakovo vejce!“

„Prosím?“

Gryf zavrtěl hlavou: „Za chvíli ti to vysvětlím. Zatím stačí říct, že bude nejlepší, když se vrátíme do mé komnaty. Toosi! Nechci nijak snižovat tvé postavení, ale můžu tě poprosit, abys, až někoho pošleš pro toho posla, nechal do mé komnaty donést i nějaké jídlo, pro nás oba? Prosím, ujisti se, že ho přichystá a přinese někdo, komu plně věříš. A ještě se ujisti, že nám pošlou něco silného k pití.“

„Jistě. Dává - dáváte něčemu přednost, pane?“ Toos oslovil Modrého draka zdvořile, ale v očích měl náznak posměchu, jako by čekal, že si dračí král objedná syrové maso.

„Ryby, pokud vám to nevadí. Dobře osolené. Nemusí být vykostěné.“ Dračí král se na něj usmál a odhalil zuby dravce.

Generál se nenechal zneklidnit. Gryfovi zasalutoval, drakovi se krátce uklonil a odešel. Lví pták se otočil a zamířil zpátky ke svým komnatám, se zvědavým a dopáleným dračím králem v patách. „Teď jsme opustili tvoje komnaty. Proč ten spěch zpátky? „Yalakovo vejce.“ Když Modrý drak vypadal ještě zmateněji, Gryf se zeptal: „Doufám, že jsi slyšel o Yalakovi?“ „Pán draků. Jeden z nejhorších z té špíny.“ „Ano, myslel jsem si, že se na ně - a na mne - budeš dívat podobně. Yalak měl nadání k věštění a vizím. Studoval celý ten proces, a jakmile byl přesvědčený, že pochopil podstatu věsteckých schopností, vytvořil vejce. Využíval ho k zachycení náznaků budoucnosti, průběhu současných událostí i odlesků minulosti.“

„A ty to jeho vejce máš.“

„Požádal mě, abych mu ho pohlídal. Nevěděl, že ho jeho věstecká moc zradí a on bude jednou z mnoha Azranových obětí.“ Došli ke dveřím, ale Gryf je hned neotevřel. Sám nahlížel do minulosti. „Měli byste ho prohlásit za čestného draka, příteli. Yalak udělal pro porážku Pánů draků víc než kdokoli z vašeho druhu.“

„Raději bych nechal vítězství lidem než jednat s tím žraločím potěrem.“

„Hm.“ Dveře se otevřely a Gryf prošel dovnitř. Ucítil jakési zašimrání a naježila se mu hříva. Dračí král, který ho následoval, si očividně ničeho nevšiml.

Podivné, pomyslel si Gryf. Přelétl pohledem místnost, ale zdálo se, že nic nechybí. Dveře se za ním zavřely. Podíval se na vejce.

„Tamhle - au!“

Neskutečně silné prsty ho chytily za krk. Gryf zkusil kouzlo, ale nic se nestalo. Modrý drak mě zradil! Napadlo ho okamžitě. Pak za sebou uslyšel zvuky zápasu a spatřil, jak drak odhozený druhým golemem letí přes celý pokoj. Bezmocný dračí král narazil do zdi tak obrovskou silou, až zapraskala, a bezvládně se zhroutil na zem. Vzápětí jeden z golemů popadl Gryfa za levou paži, zatímco druhý přesunul sevření tak, že ho teď držel za pravou paži a hřívu. Stáhl mu hlavu dozadu.

Někdo vešel do komnaty z vedlejší místnosti. Pomalé, odměřené kroky. Vlastně nebyl jen jeden: Gryf je nepotřeboval vidět, aby věděl, kdo je jeden z nich.

„Lépe už to jít nemůže,“ řekl D'Shay neznámému společníkovi - nejspíš druhému vlčímu jezdcí, se kterým byl viděn. „Máme Gryfa, rozsáhlé knihovny, a dokonce i toho už brzy ochotného spojence, který nám poskytne trvalou základnu, po jaké touží naši velitelé. Vcelku uspokojivé, což, D'Laque?“

Druhý jezdec, D'Laque, odvětil: „Velmi, lorde D'Shayi.“

Ruka, lidská ruka popadla Gryfa pod zobákem: „A teď začneme škubat tohoto vzácného ptáka?“

Zelený drak rozčileně zasyčel. Nedokázal říct, jestli odpor, který cítil, způsobilo vyčerpání na jeho straně nebo vzdor na straně toho s kým se pokoušel spojit. Jistě by to nebylo poprvé, kdy spolu odmítali mluvit. Teď, když si šli dračí králové vzájemně po krku, to bylo dokonce ještě horší.

Modrý nebyl k nalezení. Z nějakého důvodu odjel ze svého království. Zelený drak si byl jistý, že Modrý

není z těch, kdo utíkají. Musel k tomu mít jiný důvod.

Na jeho volání překvapivě odpověděl někdo jiný. Nový Rudý drak, dědic toho, který tak hloupě věřil, že dokáže zničit Azrana. Tenhle nový mu nebyl k ničemu; trocha dobrého území na Pekelných pláních už byla zamořena a zbývající klany prchaly na jihozápad do království Stříbrného. Nový dračí král mu řekl jen to, že potkal Cabea, Jantarovou paní a nějakého elfa, kteří mířili na sever. Než Rudý přerušil spojení, dozvěděl se ještě, že ti tři mířili vstříc veliké smečce bezduchých stvůr z Planin.

Stříbrný odmítl jeho volání s pocitem ryzí nenávisti. Považoval se za následníka Zlatého draka a svého jižního bratra měl za nejčernějšího zrádce, protože uzavřel s lidskými čaroději mír. Zelený se nenamáhal se zdůrazňováním nesrovnalostí, jako třeba té, že Stříbrný stále ponechává volnost Talaku. Měl podezření, že bratr Stříbrný má prozatím potíže s ovládnutím území Železného a Bronzového, a teď musí zápasit ještě i s hrůzami, které vypustil Ledový. Druhý drak nakonec přerušil spojení tak rázně, jako by ho uťal sekerou. Zelenému drakovi z toho bušilo v hlavě.

Bouřný se s ním uráčil promluvit, ale jen tak krátce, aby mu sdělil, že bude bránit vlastní království a Zelený ať si své starosti řeší sám. Řekl mu to způsobem, který byl pro Bouřného typický - každou větu ukončoval blesk a hrom. I po něm zůstala vládci Dagorského lesa bolest hlavy, ale hlavně kvůli hluku. Takže zůstával Křišťálový drak.

Dřív se tomuto drakovi vyhýbal. To, čím býval Křišťálový drak dřív, se nedalo porovnat s tím, čím se stal nyní. Teď to byla nepřístupná, tajemná postava, která rozvířila neklid už pouhou svou přítomností v radě. Jak Zelený drak zjistil, část toho neklidu způsobilo to, že vévoda Toma využíval jeho podobu jako prostředek ke špehování svých pánů. Nicméně bývaly časy, kdy ten neklid vyvolával skutečný vládce Legarského poloostrova, země, jejíž tůpy se dal zahlédnout až z Dagorského lesa.

Odpor pokračoval, ale Zelený se nehodlal vzdát. Měl podezření, že Křišťálový drak je svým vlastním způsobem stejně mocný jako na severu Ledový. Legar býval poslední baštou quelů; říkalo se, že nějací ještě žijí, i když Cabeovo vyprávění o tisících spících tvorů Zelený drak považoval za čistou představivost přetažené mladíkovy mysli. Nikdy jich nebylo víc než pár, ale byli to krutí a úskoční bojovníci, mnoha smysly neviditelní. Představa tisíců spících quelů patřila do dračích nočních můr.

„Co je?“

Jako by jeho protějšek stál přímo za ním. Zelený drak nadskočil - ne strachy, jenom se mu zatoulaly myšlenky. Zpočátku měl potíže s tím, co má odpovědět.

Na rozdíl od spojení s ostatními nespátřil zřetelný obraz druhého dračího krále. Tak si to Křišťálový drak přál. Přesto to bylo nepříjemné. Zelený drak obdržel jen obraz nejasné dračí postavy uprostřed oslňujícího světla. Jedna z křišťálových jeskyní. Dokonce ani ledové jeskyně v Severních planinách se nedaly srovnat s vybranou krásou domova Křišťálového draka. Jedno však měly společné; obojí mu byly tak cizí, že král lesa pochopil, že je nikdy nezatouží navštívit.

„Nuže?“ Měl hlubší hlas než většina draků a zdálo se, že rozeznívá ozvěnu, jako by sám hlas byl součástí krystalické struktury.

„Víš o činech našeho bratra na severu.“

„Ano.“

„Viděl jsi, co na nás vypustil? Co se dokonce i teď prokousává Pekelnými pláněmi, zeměmi Irillianu a panstvím Stříbrného?“

„Ano. Viděl jsem všechno.“

„Obávám se, že zanedlouho bude mít i tři královská mláďata Zlatého draka.“

Blýskavá postava se poprvé ohnula: „Jakže?“

„Myslíme si, že je to dílo pátračů. Buď spolupracuji s Ledovým nebo zamýšlí použít dráčata jako nabídku moci.“

„Nebezpečná nabídka.“

„Nemohu získat podporu, spolupráci ostatních. Obrátil jsem se na tebe, protože ty a Ledový jste nejstarší. Vy dva jste skuteční bratři z jedné snůšky, zatímco my ostatní jsme z pozdějších snůšek, někteří ne starší než pár lidských generací, a můžeme tě nazývat bratrem jen díky postavení.“ Byla to pravda. Lidé věřili, že všichni dračí králové jsou skutečnými bratry, narozenými ze stejné snůšky nebo stejným předkům. Ve skutečnosti bylo slovo „bratr“ jen čestný titul, znamení takzvané rovnosti králů. Draci jim tu

víru nevyvraceli.

Křišťálový drak mlčel a Zelený viděl v mysli nezřetelnou postavu, hledící upřeně stranou. Nakonec blýskavý drak řekl: „Zvážím tvá slova. Je možné, že se přímo zapojím, ale je také možné, že ne. Prozatím budu dál pozorovat“

„Ale...“

Spojení bylo přerušeno. Tentokrát zůstala po dračím králi prázdnota, jako by měl brzy zmizet celý svět; což je velmi reálná možnost, usoudil Zelený. Křišťálový drak vzal jeho poslední šanci na spolupráci a nechal mu jen drobký naděje. Možná něco udělá, a možná ne, a pokud ano, možná to bude až tehdy, když bude ohroženo jeho vlastní království.

Zelenému drakovi zaplály oči. Ledový byl tak naprostým opakem jeho samého, jak jen bylo možné. Pán Dagorského lesa rozhodně neměl v úmyslu vzdát se svého království bez boje. Jeho pod-daní už byli připraveni, kdyby ty stvůry dorazily až sem. A zbývala ještě další naděje. Gryf.

Lví pták ho neodmítne. Bedlam a Jantarová paní se neschovají a neutěchou. To byli jeho skuteční spojenci, lepší než kdy byli ostatní dračí králové. Ve skutečnosti pro něj tihle tři představovali něco, co nikdy nenašel mezi vlastním druhem.

Přátele.

A jeho bratři se divili, proč se jim vlastní království sypou pod rukama. Ponuře se usmál jejich hlouposti.

Přistál první. Pak druhý. Potom další čtyři. Přicházeli po skupinách a přicházeli sami. Bez ohledu na to, v jak velkých skupinách přilétali, brzy pokryli celou Azranovu pevnost.

Nebyli to všichni pátrači z dračích říší. Představovali však názor většiny. Tato většina se rozhodla, že pátrači opět významně zasáhnou do života v říších. Tato většina dala v sázku mnohé z toho, co zůstalo z jejich civilizace.

Jako poslední přilétla skupina více než tuctu pátračů a přistála uprostřed nádvoří. Nesli s sebou sedm balíků. Všechny se zmítaly a řvaly. Vůdce skupiny sáhl po medailonu, který mu visel kolem krku, a soustředil se. Rance utichly.

Pátrači mezi sebou ještě pořád probírali, k čemu přesně obsah oněch ranců použít. Několik jich chtělo obsah zneškodnit, jakožto ukázkou moci, jakou pátrači stále mají. Utišil je chladný pohled jednoho z těch, kteří přilétli jako poslední. Je to příliš vzácný náklad na to, abychom ho takto vyplýtvali, říkaly jeho oči. Budeme pokračovat v původním plánu.

V té době neměli pátrači skutečného vůdce, poslední zahynul během boje o pevnost. Ted' jich několik soupeřilo o jeho místo a nebylo těžké uhodnout, kdo bude vybrán, pokud plán uspěje. Přesto šlo o dvousečnou záležitost, protože selhání tak důležitého záměru by pro něj znamenalo smrt ve spárech ostatních, kteří se tu shromáždili.

V záchvatu marnivosti, pro jeho druh zcela neobvyklém, nechal pátrač, který vedl nově příchozí, jeden z ranců rozvázat. Schválně ukázal na ten největší.

Objevilo se nejstarší z dráčat, ale ne tak, jak ho aviani očekávali. Mládě, uklidněné amuletem pátračů, hledělo na shromáždění, podobné spíše člověku než drakovi. Mladý drak se ještě nenaučil vytvořit přilbu, kterou dospělí samci užívali k zakrytí nehotového a cizího vzhledu obličeje. Nebylo to skoro potřeba; i když mládě nemohlo být pokládáno za člověka, nevyzařovalo plazí děs dračích samců ani živočišnou, nelidskou krásu samic. Pokud dráče dostane čas, mohlo by uspět tam, kde jeho starší bratři při proměňování selhali.

Mladý drak natáhl ruku, ale pátrač ho udeřil. Zraněné mládě odhodlaně stálo, jako by tím mohlo přinutit netvory kolem sebe, aby odešli.

Velící pátrač naznačil, aby draka znovu svázali. Když s tím byli hotovi, ukázal na několik dalších avianů ze shromáždění a naznačil, aby se připojili k původní skupině. Žádný nezaváhal.

Vůdce spokojeně rozepjal křídla a vzlétl. Následovaly ho dvojice těch, co nesli unesená mláďata. Když byli ve vzduchu, vzlétli i ostatní ze skupiny.

Zbylí pátrači se za nimi dívali, dokud jim nezmizeli z dohledu. Neozval se žádný hovor, ani jediná poznámka. Pátrači odlétli do svých hnízd, po jednom nebo ve skupinkách. Odplata byla na dosah pařátu. Ted' přišel čas čekat. Čekat na úspěch, nebo možná na začátek konce.

XIX.

Zatímco Gryf vysedával nad mílemi starých spisů, Cabe a jeho společníci se pomalu probíjeli mnohem delší a stejně marnou cestou, které by se obvykle vyhnuli i nejhouževnatější tvorové. Ted' se na okamžik zastavili a hleděli k cíli. Ledem pokrytá hora už se před nimi tyčila, i když byli ještě pořád kus od ní. Byla zdaleka největší v celém pásmu, rozeklaný kolos vysoký jako Kivan Grath, nejvyšší štít Tyberských hor. Toma se posměšně zasmál: „Nenechte se splést tím, jak vypadá. Ledový drak by si rád myslel, že má pevnost srovnatelnou s tvrzí mého pána, ale to jsou jen sny. Tahle mrazivá stavba je spíš skleněný dům - nebo bych měl říct ledový dům?“

Na Cabea dělala hora i tak dojem: „Co tím myslíš?“

„Jen to, že domov toho šíleného draka není víc než kus ledu. Samotná hora je velmi malá a je v ní víc ledovce než horniny. Vím to. Kdyby ji svlékli z kabátu, byla by pevnost Ledového draka v porovnání s tyberskými obry jenom velký kopec.“

„Tím ale není náš protivník o nic slabší,“ podotkl Haiden. „Pochybují, že ho porazíme hanlivými poznámkami o jeho domě a krbu. Nepřipadá mi jako citlivá duše.“

Gwen souhlasila a dodala: „Nepřipadá vám nikomu divné, že jsme nenarazili na žádnou obranu nebo alespoň dotek moci - kromě té zatracené zimy?“

„Všiml jsem si ještě sněhu a větru.“ „Nebud' jízlivý, Haidene. Víš, co myslím.“

Cabe se rozhlédl kolem. Bílo. Zima a bílo. Začínalo ho to znechucovat. „Troufám si říct, že jižněji bylo počasí mnohem horší. Uvědomte si, že Ledový drak nepotřebuje úplně zahalit vlastní území, jen ta, která chce uchvátit.“

„Jesstli máš pravdu, Bedlame, jssme možná na jednom z těch lepších mísst v dračích říších. Přesssto bych se obešel bez toho mrazení, která mě pohlcuje zvenku i zevnitř.“

Chlad je udolával všechny, ale mrazení uvnitř páchalo horší škody. Po dlouhé hodiny nikdo nepromluvil ani nechtěl, aby mluvili na něj. Občas byli bezdůvodně hrubí, i když v Tomově případě to bylo sporné. Drak udělal pokus a nechal si na dlani rozhořet malý plamínek: „Pořád máme sssvou moc. Cítil jsem dotek Ledového. Rád bych věděl, jessstli si nás všiml.“

Pravděpodobný důvod nakonec odhalil elf. Neustále si prohlížel Planiny tam i zpátky, stále pozorný, až se jeho vytrvalost konečně vyplatila.

„Podívejte se támhle!“

Nejdřív to byl jen nejasný tvar přicházející z jihu. Toma se obrátil na ostatní: „Měli bychom se schovat!“

Cabe v sobě ucítil cosi, co patřilo víc Nathanovi než jemu.

Zavrtěl hlavou: „Není třeba. Nezajímáme je. Vlastně mám dojem, že pokud by se o nás vůbec starali, souhlasili by s tím, co děláme.“

„Kdo?“ Gwen se soustředila a pak, když se tvar rozdělil do mnoha menších, vydechla: „Pátrači!“

Toma pro sebe přikývl, vzpomněl si, jak mu jeden z nich pomohl při útěku. Aviani opravdu něco chystali. Možná že jeho útek měl posloužit jen ke zdržení Ledového draka, než se sami připraví. Možná jim bylo úplně jedno, jestli se mu podaří přejít Planiny. Rozhodně by to odpovídalo způsobu, jak pátrači uvažují. Ted' už viděli, že jich jsou nejméně dva tucty, víc než kdokoliv z nich viděl pohromadě. Jen Cabe si vzpomněl na den, kdy bývalý Rudý drak napadl Azranovu pevnost a pátrači vzlétli se zuřivostí nezaviněnou jen otroctvím, které jim vnutil šílený mág. Oblast okolo hradu totiž byla i jedním z jejich prastarých hnízdišť, jejich líheň.

Ledový drak si opravdu nadělal nebezpečné nepřátele.

Ukázalo se, že s sebou aviani nesou několik pytlů. Nikdo ze skupinky si nedokázal představit, co v nich je. Pátrači letěli pomalu, občas klesli a Cabe se odvážil hádat, že musí často zastavovat. Ať nesli cokoliv, muselo to mít velkou cenu.

Nic jim nebránilo v letu. Čtveřice sledovala, jak pátrači prolétají kolem, aniž jim věnovali víc než pohled. Jenže Cabe věděl víc; ucítil zkušené doteky nejedné cizí mysli. Pátrači věděli, proč tady jsou, a tušil, že s jejich záměrem souhlasí. Podle jejich společného mínění - taková pýcha mladého čaroděje překvapila -

však skupinku lidí ani nebudou potřebovat. Považovali je jenom za jednu výhodu navíc. Něco dalšího, co donutí Ledového draka uznat jejich možnosti.

„Co se děje?“ zeptala se Gwen. I ona ucítila doteky myslí pátračů, ale nedokázala je tak zřetelně přechít.

„Nevím. Možná nic. Jen bych rád věděl, co chystají.“

„Zřejmě to brzy zjistíme,“ dodal Haiden.

„Proč?“

„Planinami se něco pohybuje. Zhruba směrem k nám.“

Představili si obrovské hrabající netvory, kteří jim přicházejí ukrást život. Když elf uviděl, jak se tváří, zavrtěl hlavou: „Ti ne. Tihle byli menší, podobní lidem. Řekl bych, že stejně velcí jako lidé.“

„Draci?“ navrhl Cabe.

Toma jim skočil do řeči: „Žádní draci tu nezůstali, kromě vládce této země. Ne, Bedlame. Myslím, že to budou jeho neživí sluhové. Jsou svým způsobem stejně strašliví jako ty stvůry, které míří k jihu.“

„Nemůžeme si dovolit na ně jen tak čekat.“

„Což znamená, že s nimi musíme bojovat.“ V drakově hlase zazněla naděje. Šance oplatit bývalému vězniteli úder.

„Pokusíme se tomu vyhnout.“ Cabe se díval na vojevůdce tak dlouho, dokud drak nakonec nepřikývl.

„Úmyslný pokus o boj nám poslouží stejně špatně jako ukrývání. Ztratíme čas!“ Kdesi vzadu v koutku mysli si Cabe skoro přál ukrýt se. Jakkoliv se vyhnout tomu, co předpověděl Tyr. Přál si, aby ho mrtvý Pán draků nevaroval.

Jeli opatrně a dělali, co mohli, aby se vyhnuli možným místům, kde Haiden podle svého tvrzení viděl přísluhovače Ledového draka. Pátrali myslí a hledali poblíž nepřátelskou přítomnost, necítili však nic než vytrvalé vymílání duší kouzlem Ledového. Bylo stále těžší donutit koně k chůzi; chladli zevnitř i zvenku a okolí je děsilo.

Uplynula další hodina. Ledový dům krále Planin už byl neskutečně vysoký. Ano, byl to z větší části led, ale zneklidňoval je jinak než důstojný Kivan Grath. Horu na Planinách tvořil chlad a smrt, jinak se to popsat nedalo. Kivan Grath, domov dračího císaře, byl navzdory strachu, který většinou vzbuzoval, nepřekonatelně vznešený. Tady byla jen netečnost. Severní planiny v nich vyvolávaly odevzdanost osudu a obíraly je o sílu.

Cabe částečně setřásl trudnomyslnost. Začínal přemýšlet, co je dostane dřív, zda únava životem, nebo jejich stínová strážci.

Čas plynul, hora už se tyčila přímo před nimi a jejich stíny na ně pořád nezaútočily. Toma, který právě šel pěšky, vyzkoušel svou moc; rozpustil sníh a udělal díru do závěje.

„Hrají sssí s námi. Jinak by nás Ledový drak nenechal dojít tak blízko.“

„Možná se právě stará o jiné věci,“ prohodil Haiden. „Na to je Ledový drak příliš schopný. A kromě toho jeho služebníci sledují každý náš krok.“

Cabe se rozhlédl: „Začínám o tom pochybovat.“ Gwen pochopila: „Pátrači?“

„Cítil jsem silnou sebedůvěru. Velmi silnou. Nemyslím, že by tihle tvorové vsadili veškeré naděje na jedinou kartu.“

„Naznačuješ, že ti tvorové, co nás pozorují, patří k ptákům?“ Toma zatřásl hlavou. „Tak blízko u doupěte Ledového draka?“

„Proč by nás Ledový drak nechával být? Proč by riskoval vše a raději nás nechytil dřív, než se dostaneme příliš blízko?“

„Říkal jsem ti... Proklaté kouzlo!“

„Máš svou moc. Já jsem... připravený.“ Cítil, že ho Nathan nějak chrání.

„Pátrači už musí být uvnitř,“ podotkl Haiden. „Možná za to přece jenom můžou oni.“

„Pokud nemáme spojení, o kterém nevíme,“ tiše dodala Gwen.

V tu chvíli se z úbočí hory jako zázrakem vynořily dvě ledem pokryté postavy. Toma skočil zpět a Cabe i Gwen začali sesílat kouzla. Haiden napjal dlouhý luk.

Byli to neživí služebníci Ledového draka. Skupina si je prohlížela s odporem, neboť jejich podstata byla dost zjevná. Uvnitř vězela ztuhlá těla nějakých bezmocných tvorů. V jednom z nich Cabe rozeznal člověka. Druhý mohl být elf nebo půlelf, ale na tom nezáleželo. Oba ti nešťastníci zemřeli a jejich mrtvá

těla posloužila k vytvoření těchto zrůd. Ledové prsty se pohybovaly. Slepé oči viděly.

Sluhové nezaútočili. Dokonce se ani nepodívali směrem ke skupině. Místo toho se přesunuli každý na jednu stranu skrytého vchodu a stah tam, v pozoru, ale zcela lhostejní k blízkosti nepřátel svého pána.

Cabe se otočil k Tomovi a zašeptal: „Rozumíš tomu, co se děje?“

„Bud' jsme jako myši, co lezou do pastí za kouskem sýra, nebo, jak ses zmiňoval, máme neuvěřitelně silného spojence. Mohl by... ne, to není možné.“

„Co?“

„On nezasahuje.“

„Kdo?“

Gwen popošla těsně k nim: „Nebylo by lepší promluvit si o tom, až to bude trochu bezpečnější? Nevíme, jak dlouho to vydrží!“

„Má pravdu,“ zdráhavě prohlásil Toma.

„A co koně?“

„Necháme je tu. Co jiného můžeme dělat?“

Zvířata budou uklizena.

Cabe zamrkal: „Co to bylo?“

Ostatní se na něj zvědavě podívali.

Neslyší. Nejsou nezbytní. Jestli chceš porazit pána Severních planin, dělej, co ti říkám.

Gwen mu s obavami položila ruku na rameno: „Co se děje?“ Neplýtvěj mým časem. Nic jim neříkej. Čím méně budou vědět tím to bude bezpečnější.

Zavrtěl hlavou: „Nic. Pojd'me.“

Prošli kolem nepozorných ledových tvorů tak rychle a opatrně jak jen dokázali. Když Gwen jednoho z nich mījela, na okamžik zavřela oči a i Cabe zrychlil krok. Jakmile byli za nimi, ohlédl se, aby zjistil, jestli si sluhové něčeho všimli. Viděl, že jejich koně jsou doopravdy pryč. I kdyby odcválali, ještě nemohli zmizet z dohledu. Byla tu možnost, že na ně některý z jeho společníků seslal kouzlo, ale kdy?

Ledový se baví s aviony. Věří, že jejich kořist ho vyláká z jeho šilenství. Pochybují o tom. Nicméně mu tak brání všimnout si jistých věcí.

Kdo jsi? pomyslel si Cabe.

Nikdo neodpověděl. Okamžitě poznal, že to není Nathan, protože ho zahalil zlověstný pocit, jenž však neměl nic společného s kouzlem Ledového draka. Nathan s ním už dřív mluvil, v jeho vlastní mysli, ale dědečkův duch vždycky vyzařoval jistou... lidskost... kterou tento vetřelec neměl.

Toma, jakožto jediný z nich, kdo už tu někdy byl, je vedl. Z pohledů, které ohnivý drak věnoval siním kolem, ostatní pochopili, že kdyby bylo po jeho, ledová část téhle pevnosti by se proměnila v jezero.

„Tohle je nesmysl!“ zasyčel tiše. „Není možné, že by o nás nevěděl!“

„Snad.“ Cabe se neodvážil říct víc. Gwen se na něj krátce podívala. Zdálo se, že pochopila mnohem víc než drak.

„Je to tady tak mrtvé,“ zašeptal Haiden. Pro každého elfa byla podobná místa, kde existovaly jen temnější stránky přirozenosti, stejně strašlivou odporností jako stvůry, které Ledový drak vypustil do zbytku říší.

Jeho poznámka Cabea tvrdě zasáhla. Během posledních minut št'astně zapomněl na Tyrova slova, ale elf mu je znovu připomněl. Cabe se málem otočil zpátky.

K čemu by to bylo?

Neodpověděl tomu hlasu na otázku, věděl, že žádnou odpověď nečeká. Oba věděli, že Cabe ve skutečnosti nemá v úmyslu couvnout.

Prošli snad celé míle spleťtých chodeb. Toma je ujišť'oval, že jsou na správné cestě. Hlas v Cabeově hlavě k tomu nic nedodal.

Náhle jim zkrížily cestu tři postavy, které se vynořily z vedlejší chodby. Toma ztuhl a ostatní s ním. Dva neživí sluhové vedli někoho kdo je poslušně následoval jako štěně.

Zlatý, dračí císař. Jeho mysl zůstala po boji, který před mnoha měsíci svedl se zoufalým Cabem, prázdná. Mladý čaroděj hleděl na kdysi všemocného dračího vládce s jistým soucitem. Čistá smrt by byla lepší...

„Ne!“

Než stačil kdokoliv zareagovat, vykročil Toma zpoza rohu, ruce zvednuté v přípravě nějakého kouzla. Tentokrát nemohli zůstat nepovšimnuti, přestože je někdo skrýval. Obě stvůry se na tak mohutně a nemotorně působící tvory podivuhodně rychle a ladně otočily. Jedna z nich zvedla asi dvě stopy dlouhou hůl, kterou předtím nebylo vidět.

Toma jí nedal šanci použít ji. Ohnivý drak otevřel levou dlaň a pečlivě namířil ohnivý proud tak, aby zaplavil jen onoho tvora. Hůl vybuchla a Zlatého draka i druhého neživého sluhu to odhodilo zpět. Tomův bezmocný protivník se jim doslova rozpustil před očima, až z něj zbyla jen zčernalá mrtvola, která byla předtím uvnitř.

Hlupák! Tenhle by nám vládl!

Víc toho hlas neřekl. Cabe cítil, jak spojení mezi ním a tou bytostí mizí, jako by jejich pomocník usoudil, že tahle malá tlupa už není k ničemu. Cabe mu to nemohl vyčítat.

Zlatý zakňučel a druhý sluha vstal a chystal se k boji. Toma na něho namířil, ale než stihl cokoli udělat, netvor popraskal a v několika kusech se sesypal na zem. Drak se otočil a zjistil, že na něj Gwen upírá oči.

„Nejspíš jsi nás všechny právě odsoudil k smrti, vévodo Tomo!“ „Pche!“ Plazí vojevůdce odkráčel ke svému zhroucenému otci.

Jakmile se ocitl u Zlatého draka, jeho chování se úplně změnilo. Cabe s ostatními užasle sledovali, jak se Toma jemně pokouší zvednout otce ze země a konejšivým hlasem uklidňuje vyděšenou trosku, která kdysi vládla celé dračí říši.

Najednou se Toma podíval na Cabea a čaroděj dokonale pochopil, že drak nezapomněl, kdo Zlatého draka proměnil. Byl to ohavný krok a Cabe ho udělal až ve chvíli, kdy už ho nemohlo zachránit nic jiného. Nebyl si ani jistý, jestli by to uměl udělat znovu.

„Nezmítej se!“ zasyčel Toma na druhého draka.

Zdálo se, že mu podlaha taje pod nohama. Ponořil se o několik palců.

Gwen ukázala na zem v chodbě: „Led! Hýbe se!“

Led vévodovi pokryl nohy. Toma natáhl ruku, aby ho rozpustil, dřív než se rozšíří výš. Nic se nestalo. „Je pryč! Už zase!“

Led už válečníkovi sahal až ke kolenům. Pokoušel se nohy vyprostit, ale nedařilo se mu to. Cabe zkusil projít k němu, aby mu pomohl, ale zjistil, že i jeho chodidla přimrzla k podlaze... a... Je to jen jeho představa? Chytají ho za nohy ledové prsty?

Gwen a Haiden také vykřikli. Cabe si vybavil jednoduché kouzlo, které by mu mělo strhnout led z nohou. Nic se nestalo.

„Věděl jsem to!“ vykřikl Toma. „Byla to jenom past!“

Kdyby to bylo za klidnějších okolností, Cabe by ho opravil. Byli opuštěni, a odůvodněně. Jejich ochránce - a Cabe věděl, že s nimi ona bytost byla dávno předtím, než vkročili na Planiny - je ztratil. A to všechno kvůli Tomovi.

Zlatý drak už byl celý obalený ledem a Tomovi zůstala volná jen jedna ruka. Cabe se ani nemohl otočit ke Gwen, protože mu led sahal až nad pas. Jeho žena i elf byli zticha. Jsou mrtví nebo právě umírají, pomyslel si.

Tyr mu neřekl celou pravdu. Neměl zemřít jen Cabe. Protože ho nenapadlo nic lepšího, Gwen zemře, znovu padne za oběť lesklému vězení, tentokrát nadobro. Hlupáci.

To bylo poslední, co Cabe slyšel. Led se zvedl a děsivě rychle mu pokryl hlavu. Nemohl se nadechnout. Upadl do bezvědomí.

Vzduch. Vzácný, nádherný vzduch.

Světlo. Světlo mu spalovalo oči, spalovalo útěšnou tmou.

Odvážil se otevřít oči.

Dětské noční můry se staly skutečností.

Cabe visel na stěně rozlehlé, ledem pokryté komnaty. Ruce a nohy měl zamrzlé ve zdi - pokud je ještě vůbec měl. Necítil je. Věděl, že je tu i Gwen, protože ji vedle sebe slyšel sténat. Přemýšlel, jestli jsou tu i Toma s Haidenem. Nemohl otočit hlavu, protože i tu mu ledová spona připoutala ke zdi. Mohl jenom hledět na toho, koho celou dobu hledal, jen aby nakonec selhal. Hledět na vítězného pána Severních

planin.

Ledový drak ležel natažený přes zející díru v něčem, co byly podle Tomova tvrzení trosky chrámu. Byl dokonce ještě děsivější, než jak si ho představoval podle drakova živého popisu. Byl neskutečně veliký, ale tak vyzábělý, že vypadal jako obrovitá mrtvola. Možná to bylo správné slovo. Když si Ledový drak všiml, že se Cabe probral, polapil ho ledově modrýma očima. Cabe si vzpomněl na oči démonického Temného koně; ty byly taky ledově modré, ale Temný kůň v nich měl, navzdory své přirozenosti, stopy života, zatímco v očích Ledového draka nebylo nic než prázdnota něčeho horšího než pouhá smrt.

„Bedlam. Poslední z klanu. Poslední z prokletých. Poslední Pán draků.“

Ledový drak se zvedl, rozeplal křídla a vytvořil led, který pokryl jeho vězně. Odněkud zaklel Toma, ale ne moc hlasitě.

Někde nalevo od dračího krále se ozvalo zaskřehotání. Ohromný kolos se otočil k němu. Pátrači, pomyslel si Cabe. Ještě s Ledovým drakem vyjednávají.

Obrovský dračí pán se ostře nadechl a v místnosti se ochladilo. Měl v úmyslu nechat je zmrznout?

„Konečně jsou všechny věci pohromadě. Jak příhodné, že je tu poslední Bedlam spolu s Jantarovou paní i s tím nepodarkem, který by vládl drakům jako císař. Pátrači a elf, představující minulost která se nikdy nezopakuje. A císařova mláďata, z nichž by byli králové, kdyby nebylo lidské náказы.“

Nedalo se říct, co je děsivější, jestli naprostá neodvolatelnost slov dračího krále nebo dokonalý nedostatek jakékoliv emoce, snad kromě ledového fanatismu.

Znovu se ozvalo skřehotání. Tentokrát v něm i Cabe rozeznal žádost o pozornost.

Ledový drak zhoupł hlavu směrem ke Cabeovi a s hranou zdvořilostí řekl: „Odpusťte mi, ale tohle je zjevně nutné vyřídit ihned.“ Nikdo z nich, snad kromě těch, kdo viseli daleko vpravo od Cabea, neviděl, co se děje. Mohli se jen dívat, jak se obrovité dračí tělo pohnulo, aby si mohlo prohlédnout pátrače. Ledový drak věnoval létajícím návštěvníkům široký úsměv, který na jeho těžké hlavě nevypadal nijak hezky.

„Trpěl jsem vás tak dlouho, protože jsem chtěl vidět, co splétáte. Teď už to vím. Amulety, které mi mají otupit smysly a oslabit mě, mláďata jako úplatek, špehové v mých vlastních zdech a neviditelní čarodějové v mé pevnosti. Zajímavá sbírka triků, a za jiných okolností i účinná sbírka triků. Jenže,“ Ledový drak se zvedl a všechny zdrtil už jen svou ohromnou velikostí „jste se přepočítali. Mláďata nemají budoucnost, ne v tomhle moři škodné, která teď zaplavila dračí říše. Čas draků je pryč. Zdůrazňuji, že čas pátračů je pryč už mnohem déle, jak lze ukázat na úpadku vašeho myšlení. Vaše cetky jsou pořád k užítku, pokud jde o mé bratry nebo tu náказu známou jako lidé, ale jakkoliv velká je vaše moc, nakonec selhala.“

Ledový drak se znovu nadechl a na Cabea udělal dojem někoho, kdo pije z pramene čisté síly. Dračí král doslova vyrostl, i když zároveň vypadal zase o něco vychrtleji. „Už s vámi nepotřebuji ztrácet čas.“ Dračího krále zasáhl blesk. Zjevně mu nic neudělal, drak se tak chabému pokusu jen nevesele zasmál. Pak se mu kolem mohutných tlap začal ovíjet kouř a vypadalo to, že ho pohlcuje, podobně jako předtím led pohltil Cabea a jeho společníky. Ledový drak kouř pozoroval s mímou zvědavostí. Když stoupl tak, že pokrýval spodní polovinu jeho těla, drak se nepatrně pohnul.

Kouř se roztříštil. Kousky popadaly kolem draka.

Cabe cítil strach. Ne vlastní, ale strach vyzařující z tvorů, které šokovalo, že jejich předpokládaná převaha byla prověřena a selhala.

Ledový drak se široce usmál a odhalil mrazem pokryté tesáky nejméně tak dlouhé jako Cabeova paže. Stejně jako smích, i úsměv měl falešný: „Tohle byla vaše poslední naděje. Teď s vámi skončuji.“

Zdi se začaly trást a vězni se o ně otloukali. Ze stropu se utrhyly obrovské kusy ledu. Ozvaly se skřeky a výkřiky pátračů. Na okamžik svou silou přehlušily i hluk největšího otřesu a pak odumíraly, hlasy jeden po druhém umlkaly, až nastalo ticho.

Netrvalo to ani minutu.

Mohutná hlava Ledového draka se otočila k jednomu z neživých sluhů: „Víš, co s nimi udělat. Odved' mláďata mého císaře k jejich otci, aby si tu chvíli mohli vychutnat společně.“

„Přestárlí ptáci.“ Drak se znovu zaměřil na Cabea.

„Irillian už je skoro z poloviny zaplaven. Pekelné pláne padnou zítra. Království Stříbrného hlupáka už

halí led a mé děti míří k němu i k pyšnému lidskému městu Talak. Během dvou dnů se smečky seběhnou k území Penacles a k Dagorskému lesu. Brzy bude zcela očištěn od lidské nákazy. Draci nebudou mít žádné nástupce. Budeme poslední, největší civilizací, která se zde zrodila. A až mé děti dojdou k jižním břehům, bude má povinnost k památce našich předků dokonána.“

Pozorně si Cabea prohlédl: „Než si však konečně odpočinu, než se připojím ke svým klanům ve věčném spánku, spatřím, jak se poslední z Bedlamů stane rozhodujícím hřebíkem do rakve svého druhu. Tvá moc bude moje - a s její pomocí lidem... celé dračí říši... nenávratně vyrvu životní sílu, teplo... všechno. Nezůstane nic. Nic než prázdnota - uvnitř i zvenčí.“

XX.

Stejně jako Ledový drak, i vlčí jezdec D'Shay řečnil.

„Podívejme se na něj!“ Nebyl to příkaz určený pro Gryfova golema, ale právě on nakonec poslechl. Když se železné sevření uvolnilo, Gryf se hořce zadíval na své věznitele.

D'Shaye poznal. Pohledná tvář s bradkou - svým způsobem podobná Toosovi - s nádechem kruté povýšenosti, hodné dračího krále. D'Shay měl na sobě teď už důvěrně známou ebenovou zbroj, na hlavě vlčí přilbu a přes ramena dlouhý, splývavý plášť, který byl, jak Gryf hned věděl, víc než jen oděvem. Krátce si vybavil obouruční meč, který vlčí jezdec vytáhl zdánlivě odnikud.

Druhý Aramita byl o kousek menší než D'Shay, ale nevypadal o nic méně nebezpečně. Zdálo se, že se zrovna soustředí na jakýsi lesklý úlomek. Gryf si uvědomil, že právě ta věc ovládá železné golemy. Silné kouzlo, o kterém vůbec nic nevěděl.

D'Shay se usmál a vypadal přitom skoro jako šelma, jejíž znak měl na přilbě. Po prvním setkání Gryf přemýšlel, jestli by vlčí jezdcí nemohli být podobní dračím králům - tedy jestli nemění podobu. Teď věděl, že se mýlil a že Arami té jsou lidé, což však neznamenovalo, že se podobali lidem v dračích říších. Vůbec ne.

Uvědomil si, že o nich ví víc, než si myslel, a že oni na oplátku ví o něm mnohem víc, než doufal.

„Poslední ze starých, poslední poskvněný. Tvá smrt jistě přinutí ty hlupáky v Sirvak Dragothu vzdát se a přijmout nevyhnutelné. Ze Snových zemí bude jen vzpomínka. Nade vším se rozprostře Ničitelova vůle!“ Gryf už nevydržel mlčet: „O čem to vlastně mluvíš?“

Aramita vedle něj se na okamžik nesoustředil a železní golemové nepatrně povolili sevření. Jezdec rychle znovu ovládl situaci, ale lví pták zjistil, že se mu o trochu lépe dýchá. Zahlédl Modrého draka. Dračí král byl stále v bezvědomí, kouzlo, které s Gryfem očividně oba velice podcenili, ho zaskočilo.

„Ty nevíš?“ D'Shay chvilíčku vypadal téměř zaskočeně, než přivřel oči a usmál se: „Ty si nevzpomínáš! D'Laque! On si nepamatuje na Snové země, na Sirvak Dragoth a nejspíš ani na opatrovnictví!“

Gryf se s velkým úsilím ovládl, aby nedal příliš najevo své pocity. S každou zmínkou se mu vracel kousek minulosti, jako by se otevíraly dveře. Ještě krátkým zábleskům paměti nerozuměl, ale pochopil časem.

Časem, který nejspíš nemá.

„Tohle bude pozoruhodný příběh! Celá ta léta pochyb, celá ta léta sledování. Jen několik z nás ještě žije, ptáku, ale dobře si to pamatujeme. Já si to dobře pamatuji. A všechno zbytečně! Budoval sis tu svoje království a vůbec jsi nepostrádal země, kde ses narodil! Jak dokonalý žert!“

Otevřely se další dvířka a vládce Penacles náhle zalila taková nenávist k urozenému jezdcí, až ho to vyděsilo. D'Shayova slova něco uvolnila, nějaké hrozné vzpomínky na surovou krutost, vraždu, spáchanou někým, komu věřil.

Než si stačil uvědomit, co říká, vyhrkl: „Zaplatíš za všechny přátele, které jsi zradil, D'Shayi!“

Aramitovi zmizela z tváře dobrá nálada: „Tak! Na pár věcí si přece vzpomínáš, ztracenče! Možná by sis vzpomněl, i kdybychom se nikdy nesetkali. Jen další důvod skoncovat s tebou - ale zatím pomalu. Jediná věc nám brání skončit to, a to tajemství vstupu do knihoven. Přišli jsme na to, že musí být někde ve tvých komnatách, ale až doteď se nám nedařilo.“

Gryf se jen mlčky díval.

„Neodpovíš? Zřejmě vyslechneme dračího krále. Ten nemá co ztratit - jen svůj život. A možná že se s

ním navzdory této nepříjemnosti ještě dohodneme. Koneckonců, zdá se, že se rovnováha sil poněkud vychýlila. Ted' máme věci v rukou my.“

V tu chvíli místností prolétl mocný, krutý chlad. D'Laque málem upustil talisman a D'Shay zbledl. Gryf se zkroutil, jak mu mráz sevřel vnitřnosti. Tohle byla zdaleka nejhorší vlna, kterou zatím ucítil.

Chlad postupně zeslábl. Nerozptýlil se však úplně a Aramité si museli přitáhnout pláště těsněji k tělu. Ty části pokoje, které byly nejbližší k oknům, zahalil mráz.

„Budu rád, až se vrátím zpátky domů, ztracenče. Přinesu tvoji hlavu a uniknu tomuhle mizernému mrazu. Netěším se na vaše zimy.“

Vypadalo to, že Aramité nic nevědí o skutečné příčině chladu, a Gryf pochyboval, že by mu věřili. Cítil, že čas utíká, a nejen jemu. Když zima zasáhla tak daleko na jih a tak silně, stvůry Ledového draka nebudou příliš pozadu. Irillian už je nejspíš v obležení. Nechtěl ani pomyslet na to, co se možná děje na severních statcích. Toos hlásil stovky uprchlíků mířících na jih. Možná už jich jsou tisíce, pokud přežili.

„Máš jedinou šanci, ptáku. Slibuji, že umřeš rychle a skoro bezbolestně, pokud nám řekneš, jak se dostaneme do knihoven. Takže?“

Jeden z golemů, kteří ho drželi, se náhle narovnal a promluvil. D'Shay se stáhl, čekal nějaký uskok. Místo toho tvor jen řekl: „Je zde jídlo, které lord Gryf žádal. Sluha žádá o svolení vstoupit.“

„Cože?“ Trvalo několik vteřin, než jim to došlo. Pak se Aramité úlevně rozesmáli. D'Shay se usmál a odpověděl: „Řekni sluhovi, aby nechal jídlo za dveřmi a odešel. Lord Gryf si ho vyzvedne později.“

Golem mlčel, ale přesto bylo poznat, že vzkaz vyřídil. „Tak to bychom měli.“

„Sluha stále žádá o vstup,“ pronesl železný golem. Dva vlčí jezdcí se po sobě podívali. „Nějaký trik?“ naznačil D'Laque.

D'Shay přikývl a otočil se zpět ke golemovi: „Popiš, kdo je venku.“

Mezi golemem uvnitř a těmi venku očividně došlo k rozhovoru: „Jeden muž, starší, hubenější, průměrné výšky. Obličej...“

„Dost!“ D'Shay si prohlížel Gryfa: „Pozoruhodná alchymistická práce, ztracenče, ale je hodně co zlepšovat. A tvoji sluhové se taky chovají nepřiměřeně. Sleduj ho, D'Laque. Já to vyřídím s naším příliš horlivým přítelem.“

Druhý Aramita vypadal znepokojeně: „Nebylo by lepší trvat na tom, aby odešel?“

„Možná, ale mohl by upozornit ostatní. Raději se o něj postarám a zařídím, aby mlčel do chvíle, kdy budeme pryč.“

„Jak říkáte.“

D'Shay se postavil ke dveřím ze strany. Vytáhl dlouhou, nebezpečnou dýku, černou jako jeho zbroj. Gryf sebou marně zmítal. D'Laque nepromluvil, ale očividně golemům přikázal, aby ho umlčeli; jeden z nich sáhl a pevně mu sevřel zobák. To znamenalo, že měl jednu nohu volnou, ale byl by uvítal nějakou radu, protože nemohl přijít na to, co s ní. Aramita s medailonem byl příliš daleko, takže toho kopnout nemohl, a kdyby kopnul golema, nejspíš by si jen zlomil nohu.

D'Shay se ohlédl k uvězněnému Gryfovi a zašeptal: „Ať jde dál.“

D'Laque se zmateně rozhlédl, ale zjevně nebylo nutné nikomu poroučet. Dveře se otevřely směrem dovnitř.

D'Shay se vrhl vpřed, narazil však na pevné, šedomodré rameno. Zalapal po dechu a pokusil se něco vykřiknout, ale nestihl to. Aramita byl nelidskou silou odhozen dozadu a nůž mu vypadl z ruky. D'Shay se udeřil o zeď podobně jako předtím Modrý drak a svezl se na zem. Na rozdíl od dračího krále však hlasitě sténal.

Dva golemové zvenčí vkračeli dovnitř a za nimi se objevil muž, který vypadal jako sluha. V síni se ozývaly hlasy a k otevřeným dveřím se hnalo několik ozbrojenců.

D'Laque otevřel ústa, zvedl světélkující medailon a podíval se na golemy, kteří věznili Gryfa. Jeden z nich ho pustil a obrátil se k nově příchozím. Druhý ho sevřel pevněji a chystal se mu zakroutit krkem. Proti takovému soupeři měl vládce Penacles stejnou šanci jako čerstvě vylíhlé kuře proti hladovému, dospělému nižšímu drakovi.

Důvěrně známý hlas vyštekł slovo v jazyce, který poznali jen tři další v místnosti. Golem strnul, ale oběť nepustil. Druhý, kterého D'Laque pošťoval proti ostatním, také ztuhl. Vlčí jezdec zalapal po dechu a sáhl

do pláště. Pozdě. Jeden ze zbývajících golemů už se řítíl přes pokoj a natahoval se po něm. Aramitovi se podařilo pod mohutnými pažemi proklouznout, ale vrazil do zdi a pustil předmět, který používal k ovládnutí golemů. Věc s klapnutím dopadla na zem a odkutálela se.

D'Laque po ni sáhl. Na medailon i jezdcovu ruku šlápla těžká železná noha. Muž v plášti hlasitě zavyl, hledě na krvavou kaši, která bývala jeho dlaní, a zhroutil se na podlahu, kde sténal a svíjel se v agónii. „Omlouvám se, můj pane, že jsem vstoupil bez povolení.“ Sluha stál před Gryfem a široce se usmíval. Přikázal golemovi, aby se znovu ujal svých povinností. Železný tvor pustil vězně a couvl o několik kroků, jako by ho vyděsilo, co udělal. Gryf si začal třít bolavá místa na těle - bolavá místa, která zahrnovala většinu jeho těla - a poplácal svého zachránce po rameni.

„Sakra, to jsi ty, Toosi! Už jsem se začínal divit, kolik lidí má volný přístup do mých komnat a může rozkazovat mým tělesným strážcům!“

Generál se smál a vypadal přitom o dobrých dvacet let mladší. Podobné husarské kousky byly částečně důvodem, proč si ho Gryf kdysi začal tak cenit. „Pomohla nám i vaše vlastní obezřetnost.“

„To je pravda, ale jen velmi málo lidem bych svěřil velící slovo, které zruší všechny předchozí rozkazy vydané tady mým kovovým přátelům. Vlastně jen jednomu.“

Kdysi dávno, když vytvořil prvního ze železných golemů, se Gryf zamyslel i nad nepravděpodobnou možností, že by někdo mohl jeho výtvořiny obrátit proti němu. A tak přidal pojistku pro případ selhání.

Slovo - domníval se, že je to jméno - v jazyce, který mu plul

kdesi vzadu v hlavě. V jazyce, který byl součástí jeho i D'Shayovy minulosti. Pokud někdo nepronikl hluboko do podstaty železného golemu, byla pojistka bezpečná. Její vyřazení by vyžadovalo velkou obratnost a spoustu času, a to druhé jezdec D'Laque neměl. Kouzla v kouzlech, pasti v pastech. To Gryfa naučila léta, která strávil jako žoldnér.

Stráže pomáhaly stále ještě zpola omráčenému dračímu králi na nohy. Lékař prohlížel D'Laquea, který byl teď smrtelně tichý. Další stráže poutaly D'Shayovi ruce za zády. Gryfův nepřítel se ještě úplně neprobral z letu a následného úderu o zeď. Lví pták se obrátil zpět k Toosovi. Měl silné nutkám usmívat se a zobák to nemohl vyjádřit. Proměnil se a na chvíli získal tvář pohledného muže s ostrými rysy, kterou zahlédl jen málokdo. Po té tváři se široce rozlil úsměv.

„Takže, pane divotvůrce, vysvětlí mi, jak jsi spadl z nebe a takřkajíc na poslední chvíli nás zachránil! Neumím si představit dokonaleji načasovaný příchod.“

Toos skromně pokrčil rameny: „Opět jste to byl vy, kdo mi dal klíč. Nebyl jsem ve službě. V takovém případě přebírá velení kapitán Freynard. Když jste řekl, že jste se setkali v síni, chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že tam neměl co dělat, obzvlášť pokud ještě trval hon na D'Shaye. Připouštím, že jsem čekal nejhorší a předpokládal jsem, že mohlo dojít k potížím přímo ve vašich komnatách.“

„Znovu tvé neselhávající nadání dělat správná rozhodnutí. Pořád tvrdíš, že nemáš čarodějnou moc?“ Gryf se zasmál a jeho tvář se pomalu proměnila zpátky do podoby úžasného tvora, po němž měl jméno.

Bývalý žoldnér, který byl na proměny obličeje dávno zvyklý, se na něj nevinně podíval: „Pokud takovou moc mám, můj pane, je pro mě stejným tajemstvím jako pro všechny ostatní. Přesto připouštím, že se občas hodí.“

„Určitě. Takže jsi odvolal golemu venku a...“ Odmlčel se. Přešel k němu lékař, který prohlížel D'Laquea, a trpělivě vyčkával. „Ano?“

„Vaše Veličenstvo, velice se omlouvám, ale pro toho zraněného nemůžu nic udělat. Je mrtvý.“ „Mrtvý?“

Lékař byl veteránem mnoha bojů a jeho úsudek byl nezpochybnitelný. Mrzutě přikývl: „O ruku jsme se postarali hned, její zranění smrt nezpůsobilo, alespoň ne přímo. Zdá se, že utrpěl velký šok nebo újmu, která s ní neměla nic společného.“ „Ta věc, kterou měl v ruce.“ „Pane?“

„To nic. Škoda. Mohl nám toho hodně říct. Ted' se budeme muset spolehnout na D'Shaye.“ Gryf si pomyslel, že D'Laque zemřel kvůli tomu předmětu - proč jen ho napadlo jméno Ničitelův zub? - který golem rozdrtil. Muž a ta věc byli propojeni. Další vrátka v mysli se otevřela.

Někdo ho upozornil, že se Modrý drak probírá. Gryf se omluvil Toosovi a lékaři a přešel se k drakovi, který na tom byl zjevně tak dobře, že dokázal odehnat pomocníky. Podíval se na vládce Penacles.

„Jsou ti vejcožrouti vykuchaní? Jestli ne, chci D'Shaye, abych ho mohl zaživa stáhnout z kůže!“

Dračí král se nesporně vzpamatovával. Gryf zavrtěl hlavou: „Ten druhý je mrtvý, ale D'Shay je můj

věžeň. Je v mém paláci a šel po mně.“

Drak se pokusil vstát: „Jak ses z toho dostal? Mě srazil jeden z těch tvých prý věrných kovových mužů.“ „Generál Toos zakročil svým vlastním razantním způsobem.“ Nehodlal říct dračímu králi o slovu rušícím jakýkoliv příkaz, který golem právě vykonává. Pověděl mu však, že jeho zástupce převzal kontrolu nad dvěma golemi venku, než stihli zareagovat, a protože golemové spolu „mluví“, jen když si musí předat informace nebo otázky, poručil jim, co mají říkat. Golemové uvnitř neměli žádné podezření. Toos věděl, že Aramité budou čekat nějakou lest, ale nečekali takovou, která by zahrnovala dva běsnící tvory schopné rozervat je vejpůl. Vlčí jezdce zničila vlastní pýcha. „V tom plánu je spousta kdyby.“ Gryf už měl zpátky ptačí tvář, ale přesto z něj vyzařoval úsměv: „Ne, pokud jde o generála Toose. Za tu dobu, co se známe, jsem zjistil, že jeho instinkty jsou víceméně neomylné.“

„Něco mi tajíš.“

„Naše příměří stále trvá, pokud ti to dělá starost.“

Modrý drak zavrtěl hlavou s přilbou. Upřel oči na D'Shaye. Zatímco Gryf mluvil s ostatními, Aramita se plně probral. Zápasil s pouty - zcela neúspěšně. Vedle něj stáli čtyři strážci, dva ho drželi a Toos se už pokoušel černě oděného muže vyslýchat. Soudě podle toho, jak se bývalý žoldnér tvářil, zatím nikam nepostoupil.

Gryf zamířil k vězni, Modrý drak těsně za ním. D'Shay odvrátil oči od Toose a probodl jimi Gryfa. V tom pohledu byl vztek, rozčilení a nějaká emoce, kterou lví pták nedokázal rozluštit, ale zneklidňovala ho. Nebyl nikterak přesvědčený o tom, že je teď vlčí jezdec úplně bezbranný.

„Doufám, Toosi, že jsi ho důkladně prohledal. Minule vytáhl odnikud obouruční meč.“ Bylo sporné, jestli je D'Shay černokněžník, nebo ne. Gryf ho jen jednou viděl udělat něco skutečně magického, ale jeho staré vzpomínky na vlčí jezdce, Aramity, by nenaplnily ani stránku knihy. Dvě setkání tváří v tvář. Vroucně si přál, aby si dokázal vzpomenout, jakou roli hrál D'Shay v jeho minulosti a proč ho zná jako muže, který zradil přátele.

„Ztracenec.“ Urozený nájezdník se ledově usmál. „Vždycky se zdálo, že máš talent přežít.“

Toos se naježil: „Pokouším se zjistit, co se stalo kapitánovi Freynardovi a tomu druhému muži.“

Nikdy neopustili hostinec, že, D'Shayi? Alespoň ne obvyklým způsobem.“

D'Shay mlčel, ale těkal očima z Gryfa na Toose a zpět. Generál byl rudý; vládce Penacles věděl, že jeho přítel považuje Freynarda téměř za syna. Oba předpokládali, že právě on generála nahradí, až půjde na odpočinek. Teď se to tedy nestane.

Vojákovy oči potemněly a pohled, který jezdcí věnoval, už nejednoho vězně vyvedl z míry natolik, že ze sebe vychrlil přiznání.

D'Shay ho vzal na vědomí asi tak, jak člověk přijímá mímou jamí přeháňku. Toos pomalu vytáhl zpoza opasku nůž.

„Tohle je teď má starost, Veličenstvo. Mí muži odvedou vězně do cely, kde ho mohu důkladně vyslechnut. Nechám odsud taky uklidit tu druhou mrtvolu.“ Kývl hlavou k nehybnému tělu druhého černě oděného jezdce.

D'Shaye to zaujalo: „D'Laque je mrtvý?“ Znělo to, jako by se ptal, kolik je hodin, ale Gryf zahlédl náznak emocí, které Aramita nedokázal dost rychle skrýt. Nebyl to strach - D'Shay nikdy nemá strach, připomněl si náhle - ale hořký hněv. Muž jménem D'Laque byl důležitým kamenem ve hře, kterou D'Shay hraje.

Toos však nepochopil. „Tvůj kamarád s amuletem je mrtvý a jeho tretka je na tisíc kousků. Ať je ti to výstrahou.“

Urozený jezdec potřásl hlavou: „Chudák D'Laque! Varoval mě, že se chystám udělat hloupost, ale já ho přesvědčil o opaku. Držitelé nemají být tak blízko akcí, jenže se jim to nelíbí. I Starší držitel D'Rak porušuje vlastní pravidla. Ach, D'Laque. Věřil mi - mám jistou pověst, víte.“ D'Shay se studeně usmíval a mrazení v jeho úsměvu bylo skoro stejně ochromující jako kouzlo Ledového draka. „To je další věc, za kterou nakonec zaplatíš, ztracenče. Na to se můžeš spolehnout.“

Generál Toos se ujistil, že všichni strážní postavu v černém pořádně drží: „Ty s tím nebudeš mít nic do činění, kamaráde. Zamkneme tě někam, kam se i krysy budou zdráhat zajít na návštěvu. Pak z tebe vymáčkeme pár odpovědí.“

D'Shay se stále usmíval. Gryf měl silné nutkání srazit mu ten úsměv z obličeje, ale věděl, že by tím Aramitovi poskytl zadostiučinění „Máme si hodně o čem promluvit, D'Shayi. Vybavuji si čím dál víc věcí a s tvou pomocí si zanedlouho vzpomenu na všechno. Pak si to možná vyřídím s tvými pány.“

„Rozumím.“

Vězeň si krátce prohlédl místnost, očima se zastavil na každé věci, obzvlášť na tapisérii. Gryf se připravil na nějaký pokus o útěk, ale D'Shay se jen usmíval, rozněvvaný sám na sebe. „Lekce, kterou je třeba se naučit. Měl jsem být opatrnější. Podcenil jsem tě, ztracenče, ale taky jsem se poučil. Snad...“

Když ho zachvátila křeč, D'Shay se ještě usmíval. Rozkašlal se a z úst mu kapala krev.

„Ne!“ vykřikl kdosi a vládce Penacles si opožděně uvědomil, že to byl on sám. Tuhle křeč nezpůsobilo zranění, které jeho vězeň utřil! Věděl, co D'Shay dělá, věděl, že jeho kořist uniká tam, odkud není návratu.

Gryf držel zmítajícího se muže a Toos se okamžitě otočil a zavolal lékaře. Vlčí jezdec tiskl zuby a rty se mu zkroutily v úsměvu, který mu dodával výraz skutečné šelmy. Zjevně se vysmíval úsilí svých vězňů. Probodával lvího ptáka pohledem.

S hrůzou a úzkostí si Gryf uvědomoval, že ztrácí jediný zdroj informací o vlastní minulosti. D'Shay i ve smrti vítězil,

„Sakra, neřáde!“ zavřískl vztekle. „To nemůžeš! Ne teď!“ Doběhl k nim lékař, ale už bylo pozdě. S posledním škubnutím a s povzdechem, v němž zaznělo zadostiučinění, se vlčí jezdec zhroutil jako loutka odstřižená od provázků. Gryf, který Aramitovi nevěřil, přikázal strážím, aby ho držely za ruce i nohy, než ho doktor prohlédne.

Po důkladné prohlídce lékař vstal: „Nemám nejmenší pochybnosti, že je ten muž mrtvý. Myslím, že si něco natrhl. Jestliže mi poskytnete čas na pitvu, budu vědět víc.“

Toos se podíval na mrtvolu, která si nějakým podivným způsobem stále zachovávala pyšný výraz svého bývalého obyvatele, a zavrtěl hlavou: „Pokud Vaše Veličenstvo dovolí, nechal bych tohle svinstvo okamžitě spálit. Myslím, že nám to oběma pomůže klidněji spát.“

Lví pták přikývl. Nebyl nekromant; neuměl povolávat mrtvé a měl podezření, že by ho D'Shay i tak dokázal nějak ošidit. Kromě toho, jak řekl Toos, bude si moci odpočinout, teprve až bude vědět, že je D'Shay doopravdy pryč. „Udělej to, Toosi, a nech jeho popel rozpráshit někde, kde neotráví zvířata.“ Stráže už odnášely druhé tělo. Gryf přistihl dračího krále, jak se na ně dívá, a v jeho postoji bylo cítit zadostiučinění.

„Není to přesně to, v co jsem doufal, ale i tak je to uspokojivý závěr. Ať si Aramita nechá své malé vítězství. Já budu raději naživu a bojovat.“

Lví pták si odfrkl. Modrý drak je snad spokojený, ale tenhle konec nechá Gryfovi navždycky hořkou pachut' na jazyku. „Možná si musíme vychutnat i tohle malé vítězství - nebo jsi zapomněl, že máme pořád v patách jinou bitvu?“

„Nezapomněl jsem, ale i tak je potěšující vidět, jak je poražený nepřítel tažen mrtev pryč.“

„Tak si to tedy užij.“ Gryf zvedl Yalakovo vejce, které celou tu dobu klidně odpočívalo na polici. Krátce si krystal prohlédl, donutil D'Shaye, aby se mu odklidil z hlavy, a dodal: „A doufejme, že ti to pomůže udržet si dobrou náladu, jestli selžeme, protože pak budeme moci přemýšlet jen nad tím, jak dlouho potrvá, než si nás najdou stvůry Ledového draka.“

XXI.

Pátrači v hnízdech na Pekelných pláních okamžitě věděli, že jejich vyslanci selhali. Jejich zástupci i zástupci hnízdišť roztroušených po celém kontinentu se vzájemně dohadovali v chátrající Azranově pevnosti. Žádný z nich nevydal ani hlásku, kromě občasných bezděčných skřeků. Mluvili řečí své mysli, jediným správným způsobem, jímž může každý projevit své mínění.

Jakkoliv byli zběhlí ve svém způsobu vyjadřování, nedokázali si ještě představit další nebezpečí. Když se ozvalo první hřmění a celá stavba se otřásla, mnozí aviani ztuhli, naprosto nechápající, co se děje.

Pohnuli se, až když na ně začaly padat první těžké kusy pevnosti. Pátrači se co nejrychleji vznesli, ale pro

mnohé z nich už bylo pozdě. Na nádvoří se vztyčil první ze záplavy obrovitých kopáčů a chytil spoustu zmatených a popletených pátračů dřív, než mu uletěli z dosahu.

Pátrači jednali na vlastní pěst a ukázalo se, že to nestačí. Teď jim Ledový drak předvedl naprostý nedostatek zájmu o jejich kdysi velikou moc. Jako všichni jeho protivníci, i oni nebyli ničím. Znamenalo to odložit postup Poslední zimy, aby se s nimi vypořádal, ale pána Severních planin to neznepokojovalo. Jeho nepřátelé teď nebyli ničím. Přerušení nepotrvá dlouho. Několik minut, možná chvíli déle. Nic nemůže zastavit příliv nočních mŕ. Některé jeho děti, věci, které byly prodloužením jeho samého, zemřou. Pátrači, kteří jsou tím, čím jsou, nedají svou kůži lehce. Nestvůr je však tolik, a každá vyžaduje úsilí několika avianů.

Dokonce i pyšným pátračům bylo jasné, jak to dopadne.

Ledový drak zmátl své vězně v jeskyních tím, že se zasmál.

Každým okamžikem byl vyšší a vyzáblejší. Skutečná kostra potažená kůží. Kouzlo Poslední zimy, jak mu Ledový drak říkal, se valilo k bodu, kdy už ho nebude možné zvrátit

Když si kolos roztržitě všiml zmateného, opatrného Cabeova výrazu, ušklíbl se tak, jak se dokáže ušklíbnout jen drak. Mladý čaroděj na něj vzdorně hleděl. Nevěděl, jak dlouho tu bude s ostatními viset. Vypadalo to, že Ledový drak čeká na správnou chvíli, kdy své „hosty“ použije. Zjevně toužil po tom, aby jeho moc byla v okamžiku, kdy ji bude potřebovat, na vrcholu.

„Mezi aviany vládne naprostý zmatek. Poslední překážka je rozdrncena. Osud už jen čeká.“

Nová ukázka emocí byla pro tohoto dračího krále tak neobvyklá, že jimi všemi otrásla. To, že se Ledový drak dokázal radovat, ukazovalo, jak blízko je úspěchu.

„Ledový bratře.“

Hlas jako by rozezněl ozvěnu celými jeskyněmi. Ten hlas byl zvláštní, jako by vycházel přímo z ledu.

„Ledový bratře.“

Hlava dračího krále vystřelila vzhůru a ledově modré oči chladně zaplály. „Jak to, že přicházíš do mých komnat nepozván, bratře?“

„Není snad část tvého království má? Netřpytí se tvé jeskyně malými odlesky mé moci?“

„Co chceš?“ V hlase Ledového draka zazněla výhrůžka a znovu dokázala, že ještě není úplně chladný.

„Tohle musí přestat.“

„Nabídl jsem ti účast a ty jsi odmítl.“

Toma začal něco říkat, ale Gwen ho utišila.

„Rituální sebevražda nemá smysl,“ odvětil hlas.

„Tahle má!“ Ledový drak se rozehrával. „Náš druh nikdy nebude mít nástupce! Jsme vrchol, ztělesnění moci! Dovolit lidskému hmyzu vládnout těmto zemím by zahanbilo naši slávu! Raději tu nenechám nic!“

„To nemohu přehlížet.“

„A co uděláš?“ Ledem pokrytý drak se rozhlížel kolem sebe, jako by se pokoušel umístit protivníka na nějaké konkrétní místo.

„Já neudělám nic. Odsoudí tě tvé vlastní činy.“

Všichni čekali, co bude dál, ale zdi mlčely. Nakonec Toma zašeptal: „Jsme mrtví. Dokonce ani Křišťálový drak se mu nepostaví.“

„Neznělo to jako složení zbraní,“ odvětila Gwen, ale tón jejího hlasu prozrazoval, že se i ona vzdala naděje.

Cabe by se byl ozval, ale do jeho mysli se s plnou silou vrátil důvěrně známý vetřelec. Cítil také, jak ho zaplavuje přítomnost té jeho části, která bývala Nathanem Bedlamem, jako by se ho dědeček stále snažil uchránit před hrozným osudem - kterému zjevně podlehně, navzdory ochraně.

Bedlame. Myslel jsem, že jsi menší hlupák.

Nevěděl, jak si to tvrzení vysvětlit ani proč se ten druhý vrátil.

Tajemství, která bratr Ledový používá. Pocházejí ze dvou zdrojů. Jeden je zničen. Druhý jsi ty.

Já vím, pomyslel si Cabe pro toho druhého. Přemýšlel, jestli je to Křišťálový drak. Mohl by být předchozí rozhovor jen trik? Z bytosti ve své hlavě cítil hněv, jako by nebyl čas přemýšlet nad takovými nedůležitými věcmi. Mág nemohl popřít, že je to logické.

Už nejsem dost silný, abych ti pomohl přímo, ale pokud souhlasíš, vypůjčím si od tebe stejná tajemství,

kteřá ukradl Ledový. Nemám prostředky, abych si je vzal násilím jako on. Potřebuji tvůj souhlas. Jsou tu ještě takoví, kteří ti mohou pomoci, ale chybí jim čas.

Byla v tom úzkost, kterou Cabe předtím nezaznamenal, a měl podezření, že jeho tajemný spojenec má velké potíže s jinými záležitostmi - bezpochyby se záležitostmi, jejichž ohromnou velikost převyšoval jen jejich nenasytný hlad.

„Udělej to,“ zamumlal Cabe.

V Penacles se Yalakovo vejce začalo kalit a chvět. Gryf a Modrý drak, ponoření v knihách z knihoven, se narovnali.

„Je to... obvyklé?“ Dračí vládce, který se v posledních několika dnech stal terčem nejednoho útoku, se teď na každou neobvyklou náhodu díval jako na možnou hrozbu. Gryf mu to ve skutečnosti nemohl vyčítat, protože měl stejné pocity.

„Ne, není.“ Vládce Penacles krystal opatrně zvedl. Když se nestalo nic mimořádného, pohlédl do vejce. Mlha na chvíli ustoupila obrazu bezedné hlubiny. Ta hlubina jako by přitahovala věci. Další a další věci, jako by ji nic nemohlo uspokojit, až do okamžiku, kdy se začala bortit a zkroutila se. Gryf si uvědomil, že polyká sama sebe. Díval se, dokud propast nezmizela.

Hlad roste a poroste stále dál, dokud nebude muset pohltnout sám sebe. Život ho sytí, ale život ho zabíjí. Zdrojem je počátek, ale je to i konec.

Gryf zamrkal: „Co to bylo?“

„Já jsem nic necítil,“ zmateně odpověděl dračí král. „Nic jsem neslyšel. Viděl jsem v tom tvém krystalu jen mlhu.“

„Nezní ti to nijak povědomě?“ Lví pták zopakoval slova a popsal obraz, který mu Yalakovo vejce ukázalo.

„Zní to jako něco z těchhle prokletých svazků,“ poznamenal Modrý.

„Zní to... a nejspíš je!“ Gryf se rychle otočil.

„Ano, pane?“ Gnóm už tu stál, v rukou těžkou knihu.

Gryf se na svazek kriticky podíval: „Tohle je to, oč jsem se chystal požádat?“

„Slyšel jsem, jak mluvíte s ním.“ Namířil nosem k dračímu králi.

„A chtěl jsi mi ušetřit trochu času.“

„Ano, pane.“

„Víš přesně, co hledat.“

„Ty věty jsou v téhle knize. V jiných svazcích lze nalézt podobná tvrzení.“

Gryf si drobného knihovníka pečlivě prohlédl: „My dva si budeme muset promluvit, jestli přežijeme.“

„Jestli myslíte, že to bude užitečnější než posledních devět rozhovorů, současný vládce, rád vám řeknu, co budu moci.“

Lví pták se ušklíbl. S tímhle gnómem už mluvil. Až dosud nebyly rozhovory vůbec k ničemu. Přesto se nevzdával naděje. Pokud přežijí útok Ledového draka.

„K čemu jsou tyhle knihovny?“ zamumlal dračí král, když uslyšel knihovníkovu odpověď. Gryf neměl čas odpovídat. Už si od gnóma vzal knihu a listoval zdánlivě nekonečným počtem prázdných stránek.

„Není tu nic...“ Zadržel dech. Věty, které mu odhalil ten hlas, byly nahoře na pravé stránce. Pod nimi... Nevšímaje si vyjeknutí postaršího knihovníka, vytrhl jeden z prázdných listů a použil ho jako záložku.

Prudce knihu zaklapl a vyskočil. Zadíval se na vejce.

Modrý drak už byl na nohou: „Co je to? Co se tam říká?“

Gryf, s Yalakovým vejcem v náručí, zamumlal: „Říká se tam, že už je možná pozdě. Můžu jen doufat...“

„Na co čeká?“ zašeptala Gwen. „Proč nic nedělá?“

Cabe zkroutil krk tak, aby na ni viděl. Jako vždy byla krásná, dokonce i po výpravě Planinami a v zajetí Ledového draka. Byla to hloupá myšlenka, ale na chvíli ho přiměla k úsměvu. Pak si vzpomněl na její otázku a okamžitě znal odpověď. Překvapilo ho, že to neviděl dřív.

„Čeká, až se sejdou Dvojčata.“

Viděl, že pochopila. Když se dva měsíce, Hestia a Styx, sešly, byl přístup k moci mnohem, mnohem

snažší. „Zmínil ses, že to Hnědý drak udělal stejně. Naroste vnímavost k moci.“

„To ho popostrčí, kam potřebuje. Ledovému drakovi z jeho kouzla stále hrozí ohromné nebezpečí. Byl by hlupák, kdyby to nevěděl.“

Gwen zavřela oči. Cabe věděl, že jsou odříznuti od vlastní moci, a zmateně ji sledoval. Soustředí se, to viděl, ale co chce dělat bez moci?

Uplynulo několik vteřin. Ledový drak si jich nevšímal, očividně se připravoval na velkolepou chvíli, která měla přijít. Jeho neživí sluhové na to, co dělá čarodějka, nedbali. I pokud by to pochopili, zřejmě by věděli, že nemá žádnou magii, se kterou by mohla pracovat.

Nakonec vyčerpaně vzdychla a otevřela oči. Tvářila se znechuceně. Znechucená vlastním selháním.

„Promiň, Cabe. Neuvědomila jsem si, jak to bude obtížné.“

„Obtížné?“

„Hledala jsem nějaký život, nějakého tvora, který by nám mohl pomoci“

„Bez magie...“

Zavrtěla hlavou a zarazila ho. Nejprve se ujistila, že se Ledový drak pořád zabývá vlastními potřebami, a pak teprve pokračovala: „Mám jisté spojení s přírodou, které přesahuje pouhou magii. Proto mi Zelený drak dovolil vstoupit do Dagorského lesa, když jsem byla mladší. Myslela jsem, že by to tady mohlo fungovat, ale - tam venku nic není, Cabe. Nic! Všechno bylo zabito nebo uteklo!“

„Hodina se blíží.“ Komnatu náhle rozezněla ozvěna hlasu Ledového draka. Kolos se otočil k nim:

„Hodina slávy. Hodina Poslední zimy.“

„Musí se chovat takhle?“ zavrčel Haiden.

„Nikdo se mi nedokáže postavit. Dvojčata už jsou téměř na místě. Až začne první fáze konjunkce, váš čas skončí.“ Ledová modř jeho očí ustoupila mrtvolně bílé, kterou viděli předtím. Cabe si uvědomil, že už tak bílé zůstanou. To vše bylo dílem drakova kouzla.

Když si dračí král začal prohlížet vězně, které měl před sebou, tančily kolem jeho těla maličké ledové bouře. Díval se na jednoho po druhém, až se konečně zastavil na Gwen: „Myslsím... Ano, myslím, že ty budeš první.“

Cabe sebou bezmocně zazmítal: „Ne!“

„Ano. Myslsím, že vašemu druhu dobře rozumím. Necht' se poslední Bedlam dívá, jak jeho sssamice jako první odevzdává Život. To je... vhodné.“

Jeden ze sluhů ze narovnal: „Hestia je na místě.“

„Ssskvěle. Vezměte Bedlamovu ženu.“

Dvojice sluhů kráčela blíž. Cabe mlčky křičel na svého domnělého spojence.

Slyším tě. Nemohu slíbit příliš. Odpornosti Ledového jsou i v mých zemích. Připrav se. Jestli poleví v soustředění, tvá moc se může vrátit. Musíš se zaštitit, pokud si ji budeš chtít udržet. Víc zaručit nemohu. Hlas utichl. Cabe zadržel dech a plný úzkosti se díval. Tvorové byli pomalí, ale i tak Gwen zbývalo nanejvýš několik minut života.

Jeden z neživých sluhů sáhl po ledovém poutu, které drželo Gweninu levou ruku. Vypadalo to, že na ni mrtvý tvor uvnitř služebníka civí. Ke své cti se čarodějka snažila nevypadat vyděšeně.

Ozvalo se hromové zapraskání a sluha se rozpadl na létající kousky ledu, které se nějak vyhnuly vězňům, ale vlétly Ledovému drakovi přímo do obličeje. Dračí král zaprskal, spíše vzteky než bolestí.

„Neplet' se do toho!“

Ozvalo se další prásknutí a tentokrát Cabe věděl, že je to opravdu hrom. Hrom a blesk. Blesk udeřil do podlahy komnaty, kus jí sežehl a vytvořil v zemi dobrých deset metrů dlouhou trhlinu. Jeden z ledových netvorů klopýtl a spadl do ní. Nebylo slyšet, kdy narazil na dno.

Mladý čaroděj si uvědomil, že se mýlil. Jeho spojencem nebyl Křišťálový drak, ale úplně jiný dračí král - Bouřný, vládce bažinatého území kolem Wenslis. Bouřný, který vládl živly, stejně jako ledem pokryté monstrum před nimi.

Jeskyněmi šlehal blesky a se smrtící přesností zasahovaly neživé přísluhovače. Zdálo se však, že samotného Ledového draka zasáhnout nemohou. Kolem ohromného bílého těla dopadal jeden blesk za druhým, někdy jen pár stop od něj. Kusy ledu létaly kolem ve fantastických vírech a vrhaly se na draka. Pán Severních planin však během celého útoku vypadal jen... popuzeně.

Přesto jeho dohled polevil, i když jen nepatrně. Cabe ucítil moc, ale téměř vzápětí zase zmizela.

Já... jen... kupuji čas. Jsou tu další. Už jsou skoro připravení.

Další? Cabe nevěděl, kdo jsou ti „další“, ale věděl, že je Bouřný drak vyčerpaný. Blesky prořídly a dračí král teď mířil tak nevyzpytatelně, až hrozilo, že se vězni usmaží.

Horší však bylo, že Ledový drak vrátil protivníkovi úder. Čtveřice na zdi jeho protiútok neviděla, ale blesky se zmenšily a jen pár jich vůbec dokázalo někam udeřit. Pak hromy i blesky pohltila maličká sněhová bouře.

„Zrádce,“ řekl Ledový drak do prázdna. „Raději bys nechal vládu lidem. Dobrá, tak tedy trp s nimi.“

Cabe v mysli spíš cítil, než slyšel výkřik Bouřného draka. Pak k němu vládce Wenslis promluvil hlasem zničeným bolesti.

Ještě... chvi... chvíli. Připrav se! Nemůžu...

Oslepil je další útok vypuštěný na Ledového draka. Blesk za bleskem narážel do země kolem obra.

Všude zely pukliny a ze zpola rozpuštěných stěn stékala voda. Teplo, které přinášely blesky, oslabilo led, který tu odpočíval déle, než byli na světě dračí králové, a celá hora se zachvěla. Ani ne dvacet stop od Cabea dopadl ohromný kus sněhu a ledu. Jeden šťastný zásah sjel po vládci Planin.

Je to na... na nich - a na tobě.

Jeskyně byla plná kouře a páry. Ledový drak těžce dýchal a bylo zjevné, že ho poslední útok stál více, než připouštěl. Cabe věděl, že spousta hladových stvůr dračího krále pomřela - byla vypálena, když z nich veliký drak musel vytáhnout příliš mnoho moci. Ale nestačilo to. Cabe to cítil Ledový drak měl stále víc než dost síly k uskutečnění svých snů.

Bouřný drak nejspíš nebyl mrtvý, ale Cabe věděl, že se od něho další pomoci nedočká. Jeho království bylo terčem útoku a bezpochyby ho vážné zranila odvěta Ledového draka. Kdo zůstal? Kdo jsou „oni“? A nebo spíš, kde jsou? Pokud zůstal ještě někdo, kdo by bojoval

s Ledovým drakem, měl podle Cabeova odhadu nanejvýš několik minut, než bude jakýkoliv další boj marný.

Pán Severních planin se znovu obrátil k vězňům: „Menší zdržení, nanejvýš. Teď pojďte ke mně, Jantarová paní.“

Když teď neměl sluhy, kteří by plnili jeho vůli, musel Ledový drak použít vlastní moc. Zeď, na které visela Gwen, se stáhla a přetvořila, podobná spíše něčemu živému než pouhému ledu. Led stále držel svou vězenkyni, ale velmi ho ubylo. Jakési ruce, ovládané stejným způsobem jako podlaha v chodbě, kde je drak zajal, ji nesly k čekajícímu dračímu králi. Zmítala sebou, ale bezvýsledně.

„Jantarová paní,“ promlouval dračí král. „Ty, která jsi stála po boku nejodpornějšího z Pánů draků a teď stojíš s jeho dědicem a vtělením. Představuješ vzestup lidí skoro stejně jako Bedlamové. Tvá oběť bude vskutku symbolická a také užitečná. Jsi silná a tvá životní síla kouzlo široce podpoří.“

Bylo to tady - a Cabe neměl žádnou moc, aby ji zachránil. Bez uvažování vykřikl: „Jsi hlupák, Ledový lorde! Neuvědomuješ si, jaké děláš chyby!“

Obrovská hlava se k němu otočila, beze stopy pobavení nebo zlosti. Byl příliš blízko vítězství: „Co říkáš, poslední Bedlame? Neudělal jsem žádné chyby, se kterými bych si musel dělat starosti.“

„Opravdu?“ Ta slova z Cabea vycházela sama od sebe. Užasle se poslouchal, co to říká.

„Pobav mě, zplozenče smrtelného démona. Povídej.“

Cabe se usmál, i když to neudělal on. Byl zmatený, protože si netroufal ani hádat, kam Nathan - musel to být Nathan, kdo ho vy-užíval - směřuje.

„Něco podobného jako tohle bylo použito k vytvoření Pustin.“

„Vím.“ Ledový drak se na něj pozorně díval, jako by přemýšlel, s kým přesně mluví.

„Páni draků chtěli jejich úplnou a konečnou zkázu.“

Gwen se na něho zadívala a uvědomila si, kdo vlastně mluví.

„Přesto Hnědý drak znovu probudil Pustiny k životu, i když ho to stálo vlastní život i životy skoro všech příslušníků jeho tehdy už skoro vymřelých klanů.“

„Kam míříš?“ zasyčel drak. Od dokonalé lhostejnosti přešel k pomalu rostoucímu vzteku a zmatku.

„Myslíš, že tvoje kouzlo bude opravdu konečné? Opravdu si myslíš, že zima, kterou chceš zaplavit všechny tyhle země, vydrží navždy?“

„Vydrží. Vědomosti o tom kouzlu pocházejí z knih v penacleských knihovnách, a dokonce i z tvé mysli. Vím o něm všechno, Bedlame!“

„A myslíš si, že sis četl v mé mysli nepovšimnut. Myslíš si, že všechno, co ses z ní dozvěděl, je nijak nepřekroucená pravda.“

Existuje chlad tak silný, až spaluje. Oči Ledového draka plály právě takovým chladem. Cabe se bezděčně zachvěl, když ucítil jeho dotyk. Předtím považoval za mučivé kouzlo!

„Teď tě poznávám!“ zařval dračí král v náhlé zuřivosti. „Velký podvodník! Pán draků osobně! Slyšel jsem příběhy, ale nevěřil jsem koncům!“

„Pak víš, že to, co říkám, může být pravda.“ Uvnitř své vlastní mysli se Cabe bál, že Ledový drak prokoukne to, co musel být trik. Nebo nebyl? Tohle byl Nathan, který po Azranově smrti s Cabem navzdychy splynul, ale teď ho ovládal. Bylo opravdu možné, že se Nathan na tohle připravoval?

„Myssslím, že lžeš,“ zasyčel dračí král, ale jeho jistota byla ta tam. Podíval se na zajatou Gwen a na jámu pod sebou.

Mrtvolně bledý drak zaváhal. Jeho ochrana na vteřinku polevila. Cabe se pokusil vykřiknout. Cítil, že byl vytržen z reality. Jeskynní pevnost Ledového draka se od něj vzdalovala, zmenšovala se a zmenšovala, až byla... pryč. Plul v prázdnu. Dokonce to nepřipomínalo ani Nicotu. Byl prostě... jinde.

Rozhodnutí je na tobě, říkala část jeho mysli. Nedalo se říct, jestli to byl on nebo dědeček.

Nezaváhal. Tam někde byla Gwen. Kdyby nic jiného, něco jí slíbil. Pokud to znamená jeho vlastní smrt, jak mu ji předpověděl mrtvý Tyr, tak zemře. „Ano.“ Bezodkladně byl vržen zpět do reality. Tentokrát vykřikl.

XXII.

V Dagorském lese se připravoval Zelený drak. Přestože byly jeho země v porovnání s Pekelnými pláněmi nebo i Wenslis mnohem jižněji, první poslové pekelných smeček, které vypustil Ledový drak, už si probili cestu do jeho království. Příliš dychtiví, pomyslel si drak kysele. Byli zničeni, ale cena byla mnohem vyšší, než by se mu líbilo. Utrpení na severu si ani nechtěl představovat. Od svých špehů v dračích říších a od těch, kdo hledali útočiště u něj v lese, se dozvěděl, že mnoho polí a lesů zvadlo a stovky zvířat i myslících tvorů - draků, Udí, ostatních - zmrzly, umřely hladu nebo, což bylo nejhorší, padly za oběť neukojitelnému hladu dětí Ledového draka.

Nové pokusy spojit se s bratry a prosit o spolupráci přinesly jen málo. Bouřný ho nebral na vědomí, ale Zelený drak se domníval, že bratr na severovýchodě plánuje podniknout vlastní kroky - pokud je ještě naživu. Království Stříbrného bylo napadeno; Stříbrný drak neměl čas bavit se s ním, jen ve spěchu naznačil, že neodmítne žádnou pomoc. Vládce Lochivaru mlčel, stejně jako tajemný král Legarského poloostrova. Zeleného mátl, jak může Křišťálový drak ještě zůstat stranou. Ale Křišťálový ho mátl vždycky. Pokud šlo o Černého, zjevně si myslí, že když se schová ve svém království a nic neudělá, Ledový drak ho nechá být. To sotva.

Ještě záhadnější než ostatní dračí králové se však ukázalo Penacles.

Zjistil, že je tam Modrý drak a že uzavřel s Gryfem vynucené dočasné spojení. Už to bylo udivující, ale ti dva teď dělali něco, o čem mu lví pták řekl jen tolik, že je to zároveň nebezpečí i poslední naděje. Dokonce ani zprávě, že byla spatřena skupina pátračů nesoucích několik velkých balíků směrem k severu, nevěnoval Gryf víc než pár vteřin. V okamžiku, kdy šlo o přežití celé dračí říše, byl potěr dračího císaře nedůležitý. Pán Dagorského lesa tiše syčel. Cítil, že Gryf přerušil spojení tak neodvolatelně, že by bylo zbytečné žádat další vysvětlení.

A někde daleko v Severních planinách, v hnízdě jeho šíleného bratra, byla mlád'ata, která mohla jeho druhu přinést budoucnost po boku lidí, a zřejmě už je od smrti dělilo jen pár chvil. Od smrti ve spárech vlastního druhu.

Bezmocně pochodoval tam a zpátky hlavní síní své pevnosti. Nemohl dělat nic než bojovat s těmi obludnostmi a modlit se, aby buď to Bedlamovo mládě, nebo Gryf uspěli. Vložit budoucnost i vlastní život do rukou někoho takového bylo skličující, i když už jednou udělal něco podobného - v době, kdy

uzavřel původní dohodu s Gryfem.

Příbytky dračích králů často odrážely jejich povahu. Pevnost Zeleného draka byla spojením přírody s civilizací svým způsobem v ještě větším měřítku než na Panství. Pátrači - alespoň si myslel, že to byli pátrači - vytvarovali obrovitého Krále dubů, největší a nejstarší strom v lese, tak, že v něm vznikly místnosti a chodby. Některé ze síní byly skutečně nesmírně velké, přestože rostliny i sám dub zůstaly silné a zdravé. Jestli Zelení draci věřili nějaké pověře, pak to byla ta, že se jejich království rozpadne v ten den, kdy strom zemře. Nebylo divu, že jeden z jeho předchůdců ustanovil denní péči o strom jako nejdůležitější úkol. A stále jím byla. „Lorde Zelený!“ zachraptěl jakýsi hlas. Dračí král ztuhl.

Před ním se začala plynule rozvíjet malá tečka. Rychle získala zhruba lidský tvar a potom se zaostříla do velmi lidského těla patřícího Cabeovi Bedlamovi. Dračí stráž zaslechla neznámý hlas a vřítla se dovnitř, jeden strážce s sebou vedl dva skoro dospělé nižší draky. Dračí král je mávnutím ruky poslal pryč.

Cabe byl bledý a těžce dýchal. Na okamžik užasl nad tím, co právě udělal, ale pak si uvědomil, proč tu vlastně je. Bez ohledu na protokol sevřel Zeleného draka a rychle se zeptal: „Můj pane! Shromáždil jste celý poklad výtvorů pátračů, quelů i jiných civilizací, že?“

„Ano.“ V člověku vřelo ohromné množství vnitřní moci takového druhu, že s ním dračí král rozhodně měl v úmyslu zacházet uctivě.

„Musím to vidět! Dovolíte mi to?“

„Ano, já...“

„Přeneste nás tam! Já... já si musím opatrně udržovat rovnováhu!“

Přestože dračího krále ohromil tón žádosti i samotná představa, že mu rozkazuje nějaký člověk, zaváhal jen na vteřinku. Koneckonců, byl to Bedlam. Teď měl být v Severních planinách. Pokud je Cabe tady... Neztrácel čas mluvením. Byli pryč, než se stačili nadechnout.

„Nefunguje to,“ zamumlal Gryf. „Nestihli jsme to!“

„Hestia právě vstoupila do počáteční fáze. Oba měsíce musí být na místě, lorde Gryfe. Ještě nemůže být pozdě!“ V hlasu dračího krále zněla stejná únava, jakou cítil i Gryf. Dali do toho všechno a jediným výsledkem bylo vyčerpání. Pokud mohli říci, Ledový drak si jejich útoku nejspíš ani nevšiml.

„Něco chybí...“

Drak zasyčel: „Jissstě. Ale co?“

Seděli na podlaze Gryfovy komnaty, Yalakovo vejce mezi sebou. Vejce zářilo energií; to byl dosud jediný výsledek kouzla. Gryf se nemohl zbavit dojmu, že čeká, až udělají něco jiného - ale co?

Mnoho míst v knize naznačovalo jiné možnosti. Přehlédl snad jednu? Gryf sáhl pro knihu, ale prudké zasyknutí jeho dračího spojence ho přimělo obrátit se zpět.

Zevnitř krystalu na ně hleděla Cabeova tvář. Tohle nebyla vize budoucnosti; skutečně se na ně díval. Zdržel se tázavým pohledem u Modrého draka a pak se zaměřil na svého přítele.

„Gryfe, řídili jste se textem v té knize?“

Dvojice v komnatě se po sobě podívala a pak vládce Penacles odpověděl: „Ano, jak ses...“

Cabe se usmál, ale byl to unavený, vyčerpaný úsměv: „Vlastně jsem to uhodl. Taky jsem ve spojení s několika vašimi... spojenci.“

„Jsi?“ Z vládce Přímořského Irillianu vyzařovala jistá zvědavost, a dokonce kousíček instinktivní nedůvěry. Cabe si dračího krále nevšímal.

„Nepodařilo se vám to. Neptej se, jak to vím; prostě to vím. Myslím, že jste si špatně vyložili jednu část, protože jste jí doopravdy neporozuměli. Neboj se. Víím, co dělat. Jenom potřebuji, abyste vy dva pokračovali v tom, co děláte. Tak dlouho, dokud budete mít sílu, vůli. Nepřestávejte, dokud se nezhroutíte vyčerpáním. To je jediný způsob.“

Ještě než domluvil, začal Cabe blednout. Gryf za ním zavolal: „Cabe? Co chceš udělat?“

Po jistém zaváhání, skoro zasněným tónem, Cabeův vytrácející se hlas odpověděl: „To, co se mi kdysi pokusil udělat Hnědý drak - víceméně.“

Z Yalakova vejce se znovu stala zamlžená, svítící skořápka.

„Co tím to Bedlamovo mládě myslelo, když mluvilo o Hnědém? Hnědý zemřel v Pustinách jeho rukou!“

Gryf uvažoval. Zřetelně tušil, co měl Cabe na mysli. Nepřítomně odpověděl: „Hnědý drak vzal Cabea do

Pustin; to on probudil Cabeovu moc. On...“ Nemohl se mýlit. Cabeův únosce měl té noci v hlavě jedinou věc. Té noci, kdy byla Dvojčata vysoko na obloze... Přibližně na stejných místech, kde budou zanedlouho znovu. Za pouhých několik minut. „Měl v úmyslu obětovat Cabeův život, aby kletbu zlomil.“ Modrý drak konečně pochopil: „Až doted’ jsem pochyboval, že by to nějaký člověk dokázal.“ „Tak do práce. Pro něj.“ Lví pták se vrátil na své místo. „Musíme dát jen sílu. Cabe Bedlam zamýšlí dát život.“

Ledový drak se po Cabeově útěku, ke kterému došlo kvůli jeho vlastní přehnané sebedůvěře - rozzuřil. Běsnil krátce, ale strašlivě. Zdi komnaty, oslabené útokem Bouřného draka, se začínaly rozpadat. Strop skřípěl a hrozil zhroucením. Kolem těla mrazivého panovníka vybuchovaly sněhové bouře. Gwen, která byla k drakovi nejbližší, se co nejvíc odvrátila. Už byla zpola pohřbená pod vyvarovaným sněhem. Toma ucítil, že sevření kolem levé ruky povolilo; led se sesypal na zem. Nedal to však najevo. Ledový drak znovu ovládl situaci a nikdo ze zbylých vězňů nedokázal použít své schopnosti. Toma se dokonce ani nemohl proměnit do své přirozené podoby.

„Bedlam!“ Jméno, které dračí král vyplivl ve výbuchu mrazivého kouře, označovalo konec tirády. Studená, mrtvá maska byla zpátky. „Nevadí. Dokonce i když poslední z Bedlamů není nic než zbabělý štěně, pořád mám jeho samici.“

Znovu se podíval na Gwen, stále sevřenou v ledu. Nezůstala mu ten pohled dlužna.

„Ukazuješ víc zubů než tvůj samec, maličká. Tvoje moc, tvůj duch mne velmi posílí. A když už nás teď nic neruší, můžeme znovu začít.“

Obr se zvedl na všechny čtyři a odsunul se ke straně jámy. Věc v jámě se hýbala a Gwen zahlédla cosi nejméně tak velkého jako sám dračí král. Její vzdor ustoupil nejistotě a potom strachu, přestože se ho snažila zadržet.

Nalevo od draka se ozvalo syčení a výkřiky. Mlád’ata zbavená strážců se nahrnula k netečnému Zlatému drakovi. Vypadalo to, že se ho pokoušejí vyburcovat k nějakému činu. Syčela zlostí a strachem, ne o sebe, jak se ukázalo, ale o Paní. Gwen si opožděně uvědomila, že musela cítit její předchozí volání.

Nemohla však udělat nic, čím by mohla pomoci.

Vládci ledových Planin uniklo mrzuté zabručení: „Jsou tak poskvrnění stykem s lidmi, že bych je snad měl dát mé královně hned. To smyje jejich hanbu mnohem rychleji.“

„Ne!“ vykřikla Gwen. „Aspoň je nech žít! Je to tvůj vlastní druh! Mlád’ata tvého císaře!“

„A budoucí loutkoví vládci, v rukou lidí. Ne. Myslím, že se k tobě brzy připojí. Raději obětovat životy pro slávu našeho druhu než se klanět a říkat pane teplokrevnému hmyzu.“

Ledový podstavec nesl Gwen k jámě. S každým krokem, kterým se k ní přibližovala, zoufalství vyvolávané kouzlem dračího krále rostlo a sílilo, až už s ním nedokázala dál bojovat.

A potom...

A potom zoufalství zmizelo. Strach zmizel. Chlad ustupoval. Bouře vířící jeskyněmi ustoupily letnímu teplu a celá komnata byla osvětlená jako nikdy dřív.

A byl tu Cabe Bedlam, rozepjaté paže, něco malého v levé ruce, hleděl na celý svět jako jeho dědeček. Nestvůrná královna Ledového draka se nepokojně zavrtěla, náhle odříznutá od potravy, odříznutá od toho, kdo ji udržoval v poddajnosti. Od toho, kdo teď široce roztáhl mohutná, ledem pokrytá křídla a upřel na drobného člověka vražedný pohled.

„Cos to udělal?“

Zdálo se, že Ledový drak zaplňuje celou komnatu. Čněl nade všemi, velkolepý a strašlivý. Mnohem delší než kdokoliv z jeho bratrů. Pergamenová kůže stěžší překrývala kosti. Jeho hněv byl tak veliký, že mu propůjčoval skoro tak mrazivý klid, jaký z něj čísel předtím, když byl bez emocí, bez života. Světlo a teplo začaly slábnout. Objevily se nové bouře.

„Bedlam.“

„Varoval jsem tě, že nevíš všechno, dračí králi. Nelhal jsem.“

„Nic jsem nevynechal. Nic.“

Cabe pokrčil rameny. Jedna jeho část byla naprosto lhostejná, zbytek naprosto vyděšený, ale nemohl jinak. Bylo nutné odehrát hru takto. I když to nakonec bude znamenat jeho smrt. „Jak ráčíš. Pravda je

dostatečně zřejmá.“

Už jednou oklamáný Ledový drak posílil tlumicí kouzlo. Ostatní vězni zůstali spoutaní, bezmocní, ale Cabe stále plál zuřivostí své vlastní moci. Do dračího srdce, tvrdého jako ocel, se začaly vkrádat pochyby. Potřebuje víc síly.

Věc v jámě protestovala. Nevšímal si její zlosti a přitáhl si moc, bezděčně zabíjeje bezpočet svých tvorů, prodloužení sebe sama. Když si přivlastnil jejich sílu, doslova je strávil. Teď zářil, ale byl to ostrý, mrtvý svit. Vypadal jako posel smrti - a snad jím i byl.

Bedlamovo mládě nedělalo nic, jen čekalo.

Dračí král se výsměšně zasmál, drsný zvuk, jenž znovu otřásl křehkým stropem. Led kolem Cabea se náhle proměnil, zdánlivě ožil a začal se kolem něj stahovat jako obrovský pařát. Cabe se rozhlédl, spatřil nebezpečí a vznesl se do vzduchu. Jen tak-tak se mu podařilo vyhnout se druhé ledové ruce, která se blížila shora. Když se obou zbavil, vlastní mocí je přitáhl k sobě tak prudce, že se s jedním ostrým zapraskáním roztrhly. Úlomky velice přesně zasáhly dračího krále.

„Marná snaha,“ poznamenal Cabe uvolněně, doufaje, že dračí vládce neví, jak málo chybělo, aby jeho útok uspěl.

Cabe teď byl blíž k dračímu králi i k jámě. Cítil neviditelný útok Ledového draka, trvalý tlak na štít, který chránil křehké spojení mladého čaroděje s jeho magií. Cabe věděl, že to musí stát spoustu energie. Pán Severních planin se snažil udržet kouzlo Poslední zimy, zabránit ostatním zajatcům ve znovuzískání jejich magie, ovládat zbývající nestvůry - a k tomu všemu stále útočil na člověka před sebou viditelnými i neviditelnými hrozbami. K tomu je třeba připočíst množství síly, které ho donutil použít Bouřný drak. Kdyby jen Bouřný drak také nemusel bojovat na víc než jedné frontě,...

Na „kdyby“ nezáleží. Záleží na výsledcích. Na výsledcích, které se musí ukázat, až budou měsíce konečně ve správné poloze. Hestia už byla na místě. Styxu ještě chybělo několik minut. Minut, o kterých Cabe nevěděl jistě, jestli je má.

Čeho se bojí pán sněhového království? Samozřejmě tepla. Ale teplo samo nebude stačit, pokud...

Nathane, pomyslel si, jestli víš, co dělat...

„Co je...“ začal Ledový drak. Celá hora se znovu otřásla. Z největších trhlin začala stoupat pára. Teplota v komnatě znatelně stoupla. Z trhlin v zemi se začala lít hustá, do ruda rozžhavená hmota.

Drak zasyčel. Láva vytrvale stoupala, tažena Cabem/Nathanem z hlubin země. Z odpornosti v jámě vyzařoval strach. Žár ji zabíjel, přinášel bolest jejím dětem.

Ledový drak máchl silnými křídly, prudce se nadechl a foukl na vytékající lávu. Cabe a jeho společníci s děsem sledovali, jak roztavená země během několika vteřin chladne a mrzne. Mráz, posílený mocí dračího vládce, se šířil i do trhlin. V jeskyních bylo teď ještě chladněji než předtím. Cabe se zachvěl. Věděl, že ostatní, kteří zůstali bez magie, musí strašlivě trpět.

Cabe se ještě vznášel ve vzduchu, když ho náhle zaplavila vlna strašlivého mrazu. Kdysi by snad byla dost silná, aby ho zastavila, ale za mnoho dní neustávajícího vnitřního chladu vyvolaného kouzlem, jež ochromovalo duši, si částečně zvykl a dokázal mrazu čelit vlastním žárem. Když se Ledový drak znovu stáhl před teplem, kterým tolik pohrdal, Cabe se modlil, aby si drak neuvědomil, jakou cenu čaroděj platí. Na rozdíl od dračího krále nemohl povolat nic než své vlastní síly a tu trochu, kterou si troufl ukrást jeho odporností - v čemž spočívaly jeho naděje na vítězství.

Drak zavadil o jednu ze stěn a dolů se sesypaly velké kusy ledu. Tohle si na něm také vybíralo daň. Jak dlouho potrvá, než kolos nad něčím ztratí kontrolu? Zlomový bod musí přijít brzy! Pokud ne, pak Cabe vážně přecenil vlastní šance.

Zatímco ti dva bojovali v souboji vůlí, Gwen s obavami zjistila, že je obklopená hejnem mlád'at, která se ji pokoušejí odtáhnout pryč. Jen ten nejstarší zřejmě pochopil, že je k tomu třeba víc než tahání za šaty a vlasy - za což je rychle pokárala - a začal škrábat na led, který ji svíral. Jeho drápy však zatím byly jen ubohou náhražkou; ještě se nedokázal plně proměnit z jedné podoby do druhé a vypadal ze tří čtvrtin jako člověk a ze čtvrtiny jako drak. Drápy měl jen o kousek delší než lidské nehty a ne o moc ostřejší. Zasyčel a řekl něco, co se mohl naučit jen od sloužících doma.

Když na ni padl stín, ohlédla se a málem jí unikl výkřik, který by určitě upoutal pozornost Ledového draka. Vedle ní stál dračí císař, rudé oči prázdné a nemyslíci. Byl tu jen proto, že ho přivedla mlád'ata.

Gwen však cítila, jak císařem prostupuje moc; Ledový drak svého pána neobtěžoval, nebo se s ním neobtěžoval. Stejně jako to bezděčně dělala s mlád'aty, začala Gwen pátrat po tom, co zůstalo z myslí krále králů, a konejšit ho.

Po celé zemi přinesla náhlá a nevysvětlitelná smrt velikého množství věčně hladových kopáčů naději těm, kdo byli v obležení. Bouřný drak dokonce začal stále ohromné hordy odrážet a v královstvích Modrého a Stříbrného je obránci začali zadržovat. Všichni věděli, že to není jejich dílo, že se stal nějaký zázrak. Věděli také, že zbývá víc než dost těch stvůr, aby je znovu zaplavily, až se unaví - což podle současného odhadu nebude trvat dlouho.

Věc v zející jámě teď byla čilá, hladovější než kdy předtím. Ledový drak z ní dál čerpal moc a byl nucen část své síly obrátit proti ní samé, aby se mu jeho zdroj nevymkl zpod kontroly.

Hestia čekala na nebi, také hladová. Její bratr Styx teprve přicházel do správného postavení. Oba měsíce vyšly brzy, jak to bylo v téhle roční době zvykem, ale těm, kdo čekali, se zdálo, že druhý měsíc snad nikdy nedojde k cíli. Cabe ani jeden z nich neviděl, ale cítil jejich tah, jejich společný hlad, stejně jako cítil rostoucí hlad „královny“ dračího krále.

A pak postřehl znamení, na které čekal. Znamení, že Ledový drak klopýtl.

Toma se vytrhl z pout, moc se mu vrátila. Ze zdi za ním se vynořily dlouhé zelené úponky. Vévoda ukázal na svého „strýce“. V očích mu plála pomsta. Úponky se shromáždily a vystřelily k obrovskému bledému drakovi. Ledový drak konečně narazil na své hranice. Nedokázal udržet všechno najednou.

Rozhodně však nebyl nijak poražen. Toma se ještě nedostal víc než na délku paže od stěny, když ho srazila vlna prudkého chladu. Bezmocného draka to s hlasitým zapraskáním odmrštilo zpátky na zeď.

Neztratil vědomí, ale všechny výhody, které měl, byly pryč. Úponky v mžiku zvadly a odumřely, nezůstalo po nich ani stopy.

„Nemůžeš se mi postavit!“ vykřikl Ledový drak skoro klidně. „Viděl jsem a vím, co je mou povinností! Vláda draků bude poslední, kterou tyto země poznají, i když musím obětovat sám sebe!“ Obrátil se zpět k poslednímu Bedlamovi.

Čas! Dvojčata jsou na místě!

Cabe krátce pohlédl na předmět, který po celou tu dobu svíral v ruce. Rudá čepel se zahnutou špicí se člověku příliš nehodila do ruky, vytvořili ji pátrači. Přesto to byl správný nástroj. Ten nástroj, který se Nathan rozhodl nepoužít v Pustinách, a tím je odsoudil zůstat hrobem až do chvíle, kdy Hnědý drak podnikl šílený pokus obětovat Cabea. Nathan odmítl podobnou oběť vykonat. Tehdy stačilo, že dokázal zastavit příval. Tentokrát však kouzlo příliš pokročilo. To, co udělal Ledový drak, mohl Cabe zvrátit jen obětováním vlastního života. Právě takové obětování se pokusil provést Hnědý drak a obětí měl být Cabe.

Přestože věděl, že ho Gwen neuslyší, naposledy zašeptal její jméno a nemotorně si prohnal čepel srdcem. Vejce v Penacles se zatřásl a shromážděná moc byla odsáta takovou silou, že se Gryf i Modrý drak úplně zhroutili. Oba zároveň upadli a oba v tom kratičkém okamžiku, než ztratili vědomí, přemýšleli, jestli se ještě někdy probudí.

Nad Penacles se rozpoutala ohromná bouře. Pohazovala věcmi, a dokonce i několika obyvateli jako pouhými lístky ve větru. Ta bouře zasáhla skoro celou dračí říši kromě Legarského poloostrova. Běsnila s pozoruhodnou zuřivostí - ani ne půl minuty.

Pak náhle ustala a všechno kleslo k zemi. Ti, kdo to dokázali, otevřeli oči, aby se podívali, co - pokud vůbec něco - zbylo ze světa.

Všechno je ztraceno.

Ledový drak to pochopil, ale to odhalení bylo tak drtivé, že nedokázal udělat nic jiného než před tím zavřít oči. Poslední zima byla odvrácena. Věděl, že kouzlo bude vyžadovat tak ohromnou oběť, jakou je život mistra mezi čaroději. Byla to oběť, kterou chtěl podstoupit on sám - ale někdo ho předstihl a překroutil kouzlo tak, že už to nebylo možné odčinit. Dal všechno, aby to kouzlo vytvořil, vybudoval a ovládl; neexistoval způsob, jak začít znovu.

Tvorové byli odříznuti od něj, ale ne od bytosti, která byla jejich skutečným zdrojem. Bez dračího krále, který sloužil jako ohnisko, a bez jeho vedení zdivočela a sála životní sílu ze svých dětí - z jeho dětí -

takže po tuctech, po stovkách umíraly a brzy, velmi brzy budou mrtvé všechny. Ona ani nevěděla, co dělá, vlastně věřila, že je zachraňuje.

A co hůř, zkáza, kterou děti způsobily, se nakonec sama napraví, jako tomu bylo v Pustinách, když Hnědý drak padl za oběť vlastní hlouposti. Nevyhnou se tomu dokonce ani Planiny. Přetrvají, ale zima se zmenší. Život se prodere dál na sever než za posledních tisíc let.

Selhal. Mohutná hlava se v záchvatu šílenství kývala tam a zpátky - dokud jeho pohled nakonec neutkvěl na zhroucené postavě na opačném konci komnaty.

„Bedlam.“

Postava se nepohnula. Drak věděl, že pokud člověk udělal svou práci dobře, zůstala z něj jen skořápka bez života - což neznamenal, že ji dračí král nerozerve na kusy.

„Cabe!“

Když se kouzlo Ledového draka zpřetrhalo, zajatci se osvobodili. Obr zapomněl na nehybné tělo; uvědomil si, že má šanci pomstít se na živých, křehkých tvorech, obzvlášť na družce toho spratka Bedlama.

„K čertu s tebou, dračí pane!“ Čarodějka vylétla vzhůru. Mlád'ata se shromáždila dole kolem Zlatého draka, který upíral prázdné oči zhruba směrem ke svému mrazivému protějšku. I Toma se konečně zvedl, a když spatřil, že Cabe leží na zemi a Gwen se připravuje k úderu na Ledového draka, obrátil pozornost ke svému otci. Byl čas bojovat a čas prchat a Toma si uvědomil, že s otcem, který se nedokáže bránit, bude nejlepší rychle odejít. Jakmile císaře znovu bezpečně ukryje, může se vrátit a srovnat dluhy s těmi, kdo přežijí.

Do zad ho prudce udeřila pěst podporovaná elfskou silou. Drak klopýtl a upadl na kolena. Zezadu uslyšel Haidenův hlas.

„Jelikož považuješ svoje spojení s Bedlamovými za skončené, draku, nevidím důvod, proč tě nepovažovat za dalšího nepřítele - ještě horšího, než je Ledový drak.“

Toma se otočil tváří v přilbě k elfovi. Haiden zbledl, ale neustoupil.

„Měl ses držet zpátky, stromožroute,“ zasyčel ohnivý drak. Pak Toma mávl rukou a Haiden se ocitl uzavřený v bublině z jakési měkké látky. Udeřil do ní, ale držela. Jeho magie stačila sotva k výtvořem vzduchu v bublině, když si ho vydýchal.

Ohnivý drak se podíval, jak si elf tupí nůž na vnitřním povrchu koule. Zasmál se a odešel vyhledat otce. Nůž.

Nůž, o kterém Nathan věděl, že ho najde mezi artefakty po pátračích ve sbírce Zeleného draka, protože ho po vytvoření Pustin sám pohodil tak, aby ho dračí král našel. Bez znalosti jeho použití to byla jen další podivná památka. Ti, kdo pátrače studovali, věděli, že aviani nikdy nevytvořili kouzlo, aniž by zároveň vymysleli protikouzlo. Nůž byl ohniskem protikouzla. Použití jiného nástroje by vedlo ke stejnému druhu ničivých vedlejších účinků, jaké se projevy ve vzniku dravého rostlinstva, kterému zachutnalo maso a krev, ale jen z klanů Hnědého draka.

Nathan se nedokázal přinutit ke zničení onoho nože. Ne snad proto, že si myslel, že někdo jako Ledový drak kouzlo vzkřísí, ale spíš kvůli tomu, že miloval historii. Nakonec to bylo šťastné pochybení. Cabe tomu všemu rozuměl. Díky Nathanovi rozuměl všemu, včetně skutečnosti, že bude muset zemřít, aby dračí říši zachránil.

Tak proč pořád žije?

Kdyby se na něho někdo podíval, mohl by mít jiný názor. Byl vyzáblý, vypadal nejméně o třicet let starší a v tuto chvíli byl slabý jako novorozené štěně. Ale žil.

Ale uspěl! Jak?

Jak?

Čepel pátračů ležela před ním na podlaze a nebyla na ní ani kapka krve. Pomalu si položil ruku na prsa. Vlastně si nepřál nahmatat zející ránu, ale přitahovalo ho to k ní stejným způsobem, jakým některé lidi přitahuje samotná smrt. Musí tam být.

Nic. Ani rána, ani krev, dokonce ani trhlina v košili - ale přesto byl nějak roztržený.

Teprve v tom okamžiku si uvědomil, že události ještě zdaleka neskončily. Země se otřásala a házela jím, a když se otočil, spatřil Gwen, jak zoufale bojuje s Ledovým drakem, který, i když byl unavený, byl

pořád dračí král.

Kolem monstra kroužilo víc než tucet světle modrých prstenců. Zdálo se, že se pokoušejí utáhnout se kolem něj, ale něco je zadržovalo. Drak postupně na jeden po druhém dýchl. Vybraný kruh potom zbledl a zmizel. Gwen docházely kruhy a byla v obličeji bílá skoro jako sníh.

Cabe vstal, zvedl nůž a klopýtal k jámě, kterou pán Severních planin v touze po pomstě opustil. Když konečně došel k cíli, roztržitě si pomyslel, že to vlastně nebylo až tak daleko, přestože si vůbec nepamatoval, jak některé úseky krátké cesty přešel.

Do komnaty se přiběhl jeden z mála zbývajících sluhů Ledového draka a Cabe, který byl stále slabý, se připravil, že se bude bránit alespoň nožem. Tvor však udělal jen pár kroků a začal se mu rozpadat přímo před očima. Cabe cítil přítomnost ještě něčeho dalšího a uvědomil si, že ta věc v jámě se stále pokouší nasytit hlad; hlad, který už dračí král neovládal a který i teď hledal novou potravu.

Nějak se mu podařilo najít sílu k odvrácení hledající mysli. Hrůza dole byla zoufalá, brala si i moc, která pohybovala služebníky Ledového draka, i když se jí tento druh síly nejspíš hnusil. Bylo to zoufalství, ve které Cabe doufal - protože tu byl jeden zřetelný zdroj, ze kterého by mohla těžit

Cabe se posbíral, otočil se k Ledovému drakovi a vykřikl: „Dračí králi! Vládce Severních planin! Copak jsi na mě zapomněl? Nebo se tolik bojíš jména Bedlam?“

„Bedlam.“ Drak vyslovil jeho jméno tiše a klidně, ale jeho reakce byla všechno, jen ne taková. Jakmile zmizel poslední prstenec, Ledový drak se prudce otočil a zoufalá Gwen zůstala zapomenuta: „Bedlame? Copak mě nikdy nepřestaneš otravovat?“

Obrovitý vyzábělý drak zamířil k němu. Ve velikých, vytrvalých závanech chrlil z nozder mrazivý dým. Dračí král ho musel vidět jako oživenou mrtvolu - a k tomu ještě mizerně oživenou. Rozhodně v něm neviděl hrozbu, ale příležitost konečně nechat černokněžníka trpět za zkázu, kterou v mysli dračího vládce představoval.

Teprve když se Ledový drak přiblížil k jámě, uvědomil si, že je tu i další hlad, možná silnější než jeho vlastní. Nevěřicně trásl hlavou a sebejistě se snažil ovládnout ho, zatímco Cabe klopýtal pryč. Dračí sebejistota se proměnila v nejistotu a potom v pocit marnosti. Ledově bílý kolos se začal svíjet v marném boji s druhou myslí, s myslí, jejíž touze až příliš dobře rozuměl.

„Neee!“ zasyčel vztekle. „Ještě ne! Ne, dokud nedostanu toho Bedlamova spratka. Ne, dokud ten šváb nezmizí z povrchu dračí říše!“

Drak začal tlouct kolem sebe. Ocas měl dlouhý skoro až ke stropu síně, takže když s nim začal mávat tam a zpátky, zbývalo jen málo místa, kde se před ním dalo ukrýt. Gwen se podařilo vyhnout se, ale Cabe nemohl říci, jestli měli takové štěstí i ostatní. Čarodějka s ohnivě červenými vlasy se ukryla kousek od něj a čelila otřesům, které způsobil dračí král. Padla Cabeovi do náruče, zároveň otřesená tím, jak vypadá, a nadšená, že přežil. Vládce mrazivé země udeřil naslepo a do stěn se zaryla veliká ledová kopí. Čarodějové se museli sklonit. „Cabe...“

Ztrácel cit v končetinách: „Pomoz mi někam do bezpečí.“

„Ledový drak...“

„...se o všechno postará za nás, doufám.“ Ukázal k ohromnému drakovi.

Dračí král už byl jen poloviční a strnulými pohyby Cabeovi připomínal neživé sluhy. Jak mu ubývalo sil, padl jeho pohled na postavu, která bezcílně bloudila uprostřed ledové sutě. Zlatý drak. Tiskla se k němu mláďata, která nevinně věřila, že je otec ochrání před čímkoliv. Ledový drak přivřel oči.

„Ne!“ Ze sutin toho, co dřív bylo řádným kusem stropu, se vynořil Toma. Haiden, kterého neúmyslně chránila bublina, se mohl jen dívat...

„Můj císaři.“ Hlas Ledového draka zněl ztrhaně. „Můj pane. Zklamal jsem tě, zklamal jsem slávu našeho druhu.“

Jako by čerpal sílu z přítomnosti druhého draka, vládce Planin se zvedl do plné, i když značně zmenšené výšky, a dodal: „Ale tví mladí nikdy nebudou lízat boty lidským pánům. Nikdy.“

Pak Cabe ucítil náhlý přívál moci, šíleného dračího krále na okamžik znovu obklopila bledá aura a zařval: „Krm se naposled, má královno!“

Zahalila je mohutná sněhová bouře. Byla to Poslední zima, zavřená v jediné komnatě. Gwen vyvolala kouzlo a zaštitila sebe a Cabea. O štít udeřily rozeklané ledové střepy. Trhliny se rozšířily a čarodějka

musela Cabea chytit, když se pod ním propadla podlaha. Uslyšeli přidušený Tomův výkřik a pak nic. O Haidenovi, Zlatém drakovi, mlád'atech, dokonce ani o Ledovém drakovi nevěděli nic. Připadalo jim, že bouře zuří celé hodiny, i když věděli, že ve skutečnosti to trvalo jen pár krátkých minut. Ty minuty se však zdály horší než celé dny jízdy na sever, kdy je trvale ničilo kouzlo dračího krále. A pak... bouře utichla.

XXIII.

Cabe jako první pochopil, co to ticho znamená. Nemohl tomu uvěřit, stejně jako nemohl uvěřit, že je stále naživu, po Tyrových slovech a své oběti - i když měl děsivé podezření, že teprve teď porozuměl skutečnému významu varování mrtvého Pána draků. „Gwen.“ Položil jí ruku na rameno. Otevřela oči. Neztratila vědomí, jejich ochrana však byla tak namáhavá, že se musela odpoutat od skutečného světa. Několik vteřin nechápavě hleděla kolem a pak se podívala na manžela. „Jsme naživu?“ „Ano.“ Něco - ve skutečnosti spousta věcí - se změnilo. I když ji Cabe neviděl, věděl, že ta věc v jámě je mrtvá. Měl pocit, že nakonec požířela sama sebe. Nikdy se to nedozví jistě. Nakonec jim ušetřila potíže s tím, jak se jí zbavit. I potíže s Ledovým drakem... Cabe cítil, že se mu postupně vrací síly. Odvážil se vyvolat světelnou kouli. Věděl, že Ledový drak už není hrozbou, ale bál se, že se může plést. Poručil světlu zalétnout k troskám stropu komnaty a podíval se směrem ke schodům a především k jámě. „Chraň nás Rheena!“ zašeptala Gwen po jeho boku. Cabe dokázal jen přikývnout, misil se v něm úžas a odpor k tomu, co viděl.

Ledový drak tam stál, s rozepjatými křídly, v plné slávě. Neměl čas ani spadnout na zem, než z něj tvor z jámy vysál každíčký kousek života, síly, tepla - ať se krmil čímkoliv. Stejně jako oběti jeho „dětí“, stál tu jako bezduchá, jako kámen tvrdá mrtvola.

Ted', pomyslel si Cabe zbytečně, teď je z něj skutečně ledový drak.

Bylo to tak. Zbytky posledního útoku mu pokryly kůži vrstvou čirého ledu. Ve světle Cabeova kouzla se třpytil. Pomník toho, čím býval. Pomník posedlosti.

Pomník šílenství a smrti, zakončil hořce.

„Ostatní...“ Gwen vstala. „Kde jsou mlád'ata a Haiden? Kde je Toma?“

Toma? Cabe si prohlédl ruiny komnaty. Bouře vytrhala ze stěn i stropu nesčetné kusy ledu a kamení.

Praskliny, které vznikly při dřívějším útoku Bouřného draka, se ještě víc rozšířily a pak je zasypaly padající úlomky.

Po nikom nebylo ani stopy.

Blízko středu komnaty se ozvalo bezmocné syčení. Gwen se tam vrhla. Cabe spěchal za ní, s vědomím, že podle toho, jak staře se cítí, si při sebemenším pádu poláme kosti.

Tyr měl a neměl pravdu, pomyslel si. Zemřel jsem, a přesto... jsem nezemřel. Nathan - ten, kdo kdysi byl Nathanem - si to uvědomil už dávno. Není divu, že se dědečkova osobnost znovu objevila, začala se ještě jednou projevovat.

Cabeovi zůstala moc, ale jeho vzpomínky - Nathanovy vzpomínky - se proměnily v téměř neviditelné stíny. Když Tyr řekl, že zemře, myslel Nathana. Cabe byl teď ve své mysli sám a sám už zůstane. Nathan pochopil, jak to jeho bývalý přítel myslí, pochopil síť, kterou spřádali vládci Jiného světa, a proto mu dodával odvalu k oběti.

Věděl, že obětován nebude vnuk, ale Nathanovo bytí. Jeho čas už dávno minul a Cabe už jeho... podstatu... nepotřeboval k přežití.

Bylo to tak jiné, než když s ním jeho dědeček po Azranově smrti splynul. Tehdy zmizel, ale zůstala jeho uklidňující přítomnost. Ted' už ne. Nathan Bedlam se vzdal své moci a pouta k životu, pro Cabea i pro dračí říši. Věděl, že jeho vnuk už není neduživé dítě nebo naprosto nevědomý mladík. Nathan neměl důvod zůstat.

Cabeovy úvahy - protože to všechno ve skutečnosti byly jen úvahy - přerušilo Gwenino volání.

Mlád'ata byla v bezpečí, což byl skoro stejný zázrak jako Cabeovo přežití. Zlatý drak, král králů, nakonec buď reflexně, nebo díky nějaké hluboko pohřbené vzpomínce uchránil své potomstvo před

zuřící bouří. Smrt ho zastihla ve chvíli, kdy byl ještě pořád víc podobný člověku než drakovi, ale jeho rostoucí tělo vytvořilo bariéru, která mlád'atům posloužila jako štít. Mohli jen hádat, jestli chtěl chránit sebe nebo je. Mlád'ata sice byla zmatená a stejně jako Cabe omámená, ale nezraněná.

Ted' už zbývali jen dva.

„Haidene?“ Cabe se ohlédl k místu, kde naposledy viděl elfa a Tomu. „Haidene?“

„Nevrátím se, dokud mi neslíbíš, že už to doopravdy skončilo.“

„Nemáš se čeho bát.“

Gwen i Cabe se otočili k chodbě, která vedla do síně. Haiden opatrně vešel zpátky do místnosti, rozcuchaný, roztřesený, šaty roztrhané na cáry a jeho tvář měla na elfa podivně modrou barvu.

„No?“

Cabe ukázal na Ledového draka. Haiden vyvalil oči a hvízdal: „A jeho... 'královna'?“

„Už není.“

„Kéž bych mohl říct totéž o vévodovi Tomovi.“

Gweninu tvář zalil hněv: „Zase? Už zase utekl? Copak se ho nikdy nez bavíme?“

Haiden se ušklíbl: „Vlastně mu musím poděkovat, opravdu. Přežil jsem jenom díky němu. Chytil mě do nějaké koule, která mě měla uvěznit, ale nakonec mi zachránila život, protože mě chránila před posledním výbuchem toho... šilenství. Těsně před koncem se zhroutila, proto vypadám takhle.“ Elf ukázal na svůj rozervaný oděv. „Není to až tak strašné, jak to vypadá, i když je mi trochu zima.“ Zvážněl. „Viděl jsem ho vybíhat ze síně, když se to běsnění uklidnilo. Jakmile jsem se vyhrabal, začal jsem ho pronásledovat, věděl jsem, co by mohl udělat, kdyby utekl. Musím s lítostí říct, že se tady vyzná lépe než já.“

„Vrátila se mu magie,“ připomněl mu Cabe. „Snadno by tě zabil. Máš štěstí, že tě nezabil rovnou.“

„To ano.“

„Co teď?“ zeptala se Gwen. Sehnala dráčata do téměř ovladatelné skupiny.

„Ukončíme to,“ řekl náhle hlas, který se rozezněl ozvěnou odevšad. Zničená komnata se rozzářila jasně, který zcela pohřbil Cabeovo skromné kouzlo.

Bedlamové a elf utvořili kolem mlád'at trojúhelník. Čarodějové ani Haiden nemohli najít zdroj toho hlasu.

Nakonec ho poznal Cabe: „Ty... ty jsi Křišťálový drak.“

„Ano.“

V tu chvíli se v každé lesklé ploše kolem objevil zářivý obraz nezřetelného dračího tvaru. Bylo to nádherné, hrozné a tajemné zároveň - jako vidět svět fazetovými očima hmyzu. Zpočátku se nemohli ubránit prudkému mrkání. Cabe cítil moc naprosto odlišnou od čehokoliv, s čím se kdy setkal. Svým způsobem větší, než byla moc Ledového draka.

Budou muset bojovat i s touto hrozbou?

Komnatou se rozezněl pobavený smích a uvolnil další kousky ledu: „Nejsem pro vás hrozbou. Přišel jsem jen udělat závěrečnou tečku za bratrovým šilenstvím.“

Vypadalo to, že obrazy pozorují vztyčenou postavu Ledového draka. Nakonec hlas řekl: „Varoval jsem ho, že je pošetilý. Varoval jsem ho, že draky a lidi jenom víc spojí, i kdyby jen na čas. Nenechal si rozbít iluze. Nuže, teď udělám víc než to. Je to jediný vhodný konec a on si ho jistě zasloužil.“

Zářivé světlo zesílilo. Mlád'ata syčela a oba lidé i elf si museli zastínit oči. Lesklá socha bývalého pána Severních planin se chvěla, jako by se do ní vracel život. Komnatou zavířily barvy. Cabe se podíval na svou ruku a sledoval, jak se mění ze zelené v modrou, červenou a tak dál. Gweniny vlasy byly černé, oranžové, fialové... Nebyla to však jen změna barvy. Když se přes ně přelévaly, zřetelně cítil moc, kterou každá z nich představovala. Tohle bylo to, co

Ledový drak jen předstíral. Byl nedokonalou kopií tohoto dračího krále.

Živá duha se začala shromažďovat kolem mohutného ledového těla. Ledový drak se ještě silněji roztřásl a ve sprškách z něj odpadával sníh a námraza. Když už se zdálo, že chvění obrovité mrtvolky strhne to, co zbylo z jeskyně, Ledový drak se přestal třást.

Cabe a Gwen si uvědomili, co se děje, a vrhli se na zem. Gwen donutila lehnout i mlád'ata. Haiden už ležel na břiše, nezahrával si, ne když kouzlo dračího krále zdívočelo.

Ledový drak se roztříštil.

Moře úlomků se rozlétlo všemi směry, ale ty, co se přiblížily k malé, schoulené skupině uprostřed

komnaty, roztály v jemnou mlhu.

Když na zem dopadly poslední kousky, hlas Křišťálového draka, jaksi méně klidný než předtím, zašeptal: „Teď je to skončeno. Nemuseli jste se o sebe bát; dával jsem na vás pozor.“

Lidé, jejich elfí společník, a dokonce i dráčata se kolem sebe dívali s nově nalezenou úctou - s úctou, která přerostla v bázeň, když Křišťálový drak dodal: „Brzy přijdou pátrači uplatnit nárok na domov svých předků. Už bylo dost sporů a já mám na práci důležitější věci. Jelikož jste pochopitelně unaveni po zkouškách, kterými jste prošli, dovolím vám ušetřit si síly. Budete mít dost práce, až vás pošlu domů.“

Což udělal pouhým kývnutím.

Několik příštích dnů uplynulo rychle. Měli spoustu práce. Nebylo to tak zlé jako během týdnů, které následovaly po obléhání Penacles, ale byly to dny, bez kterých by se Cabe obešel.

Jeden velký problém se vyřešil sám. Jakmile bylo kouzlo Ledového draka zlomeno, nesčetná těla jeho odporností se začala děsivou rychlostí rozkládat. Mrchožroutům dokonce ani nezbyl čas se nasytit, i když se říkalo, že jen ti nejhorší mrchožrouti se vůbec unavovali ostatky aspoň očichat. Se stvůrami padlého dračího krále nechtěl mít nikdo nic do činění.

Tři dny se dohadovali, co udělat s Melicardem. Nakonec vrátili zmrzačeného vládce do Talaku v naději, že si to místní lidé vyloží jako vstřícný krok a uzavrou mír. Záškodníci byli rozprášeni po celé zemi.

Nebylo moc pravděpodobné, že budou pokračovat ve fanatických nájezdech na draky; jejich řady prořídly a už neměli pátrače ani Melicarda, aby jim dodávali zásoby a ochranné prostředky. Kromě toho se teď většina lidí zajímala spíše o to, jak dát do pořádku vlastní život, než o nějaké šílené spory.

Gryf mluvil s ostatními o jakési výpravě na kontinent na opačné straně Východních moří, ale nic přesného nenaplánovali. Už se o tom zmínil dřív, po prvním setkání s D'Shayem v panství Černého draka. Toos, který právě prošel obdobím „krátkodobého“ vládnutí a teď před sebou viděl děsivou možnost dalšího, delšího času, měl námitky.

„Zatraceně, ptáku, jsem moc starý na to, abych podobné věci dělal pravidelně.“ Generálovy oči plály hněvem, ale v hlase zněly stopy pobavení.

„Starý? Toosi, ty podvodníku, máš víc magie, než si myslíš nebo než předstíráš, že si myslíš. Už žiješ déle než většina lidí a pořád máš reflexy mladíka. Kdysi jsi prohlásil, že jsi z dlouhověkého rodu, s částečně elfskou krví, ale to zdaleka neodpovídá skutečnosti. Z těch, co znají tvou minulost, jsi oklamal leda sám sebe. Jen mocná magie dokáže někoho s lidskou krví udržet tak dlouho naživu a při síle. Máš mimořádné schopnosti, příteli, tak jemné, že máme sklon je nevidět, dokud se nedonutíme dívat se. Myslím, že tě tvá moc udrží zdravého a schopného řídit tohle město ještě několik desítek let - kdyby to bylo nutné, samozřejmě. Mohl bys dokonce uvažovat o svatbě a dětech.“ Když bývalý žoldnér zrudl, Gryf zvedl ruku: „Žádné námitky. Viděl jsem několik urozených dam, jak tě hltají očima, starče.“ Zasmál se, na což byl vzhledem k jeho ptačí tváři dost zvláštní pohled. „Nestrachuj se tak! Neřekl jsem, že opravdu odcházím!“

Generál zamumlal cosi, co nikdo neslyšel a o čem všichni usoudili, že by to raději mělo zůstat tajemstvím. Vládce Penacles nepatrně přikývl. Vyjasnil záležitost, která by jinak mohla u jeho společníků vyvolat docela smutnou náladu. Po tom, čím prošli a co vykonali, si zasloužili něco lepšího. Proměnil si tvář do lidské podoby a usrkl víno, které jim přinesl sluha. Teď si dělal skutečné starosti jen o Cabea. Díval se, jak Gwen bere manžela za ruce. Ti dva zatím neměli moc šancí zvyknout si na společný život. Gryf doufal a modlil se, aby se věci konečně trochu uklidnily.

Doufal, ale neočekával to. Očekávání se v dračí říši dokázalo rychle obrátit naruby.

Znovu se napil vína.

Cabe a Gwen poodstoupili od ostatních. Gryf probíral se Zeleným drakem možnost prodloužení příměří s vládcem Irillianu. Haiden, který byl pozván s Bedlamovými, mluvil s generálem Toosem o místech, která za svůj dlouhý život viděli. Oba znali svět a měli toho společného víc, než by byl Cabe považoval za možné.

Když byli dost daleko, Gwen si ho přitáhla k boku a řekla: „Co se děje, Cabe?“

Byl bledý a vyčerpaný: „Je pryč, Gwen. Tentokrát z Nathana nic nezůstalo. Jsem úplně sám. Moc zůstala, ale teď jsem to já. Ať byl Nathan čímkoliv - duše, bytí, moje představa - odevzdal to, abych já žil. Ale je těžké být sám, když si zvykneš, že s tebou vždycky někdo je.“

Jantarová pani neřekla nic, raději mu odpověděla dlouhým polibkem. Cabe věděl, co mu říká, a jeho trápení se pomalu vytrácelo.

„Nikdy nebudeš sám, Cabe. Ne, pokud tomu můžu zabránit.“

Pocítil bodnutí viny, že tak rychle zahnal žal pro svého dědečka, ale protože Nathana znal, pochyboval, že by to staršímu Bedlamovi nějak vadilo. Spíš by vnuka pokáral, že běduje a vzdychá, když je blízko krásná žena, která ho ještě navíc miluje. Měl by ji vzít do náruče a tu lásku jí vrátit.

Cabe se pousmál a udělal to. Ještě než dovolil současné chvíli, aby ho strhla, pomyslel si, že Nathan Bedlam možná přece jenom není úplně pryč.

Ovanul je větřík, ale byl teplý a oni si ho ani nevšimli, zaujatí důležitějšími věcmi.